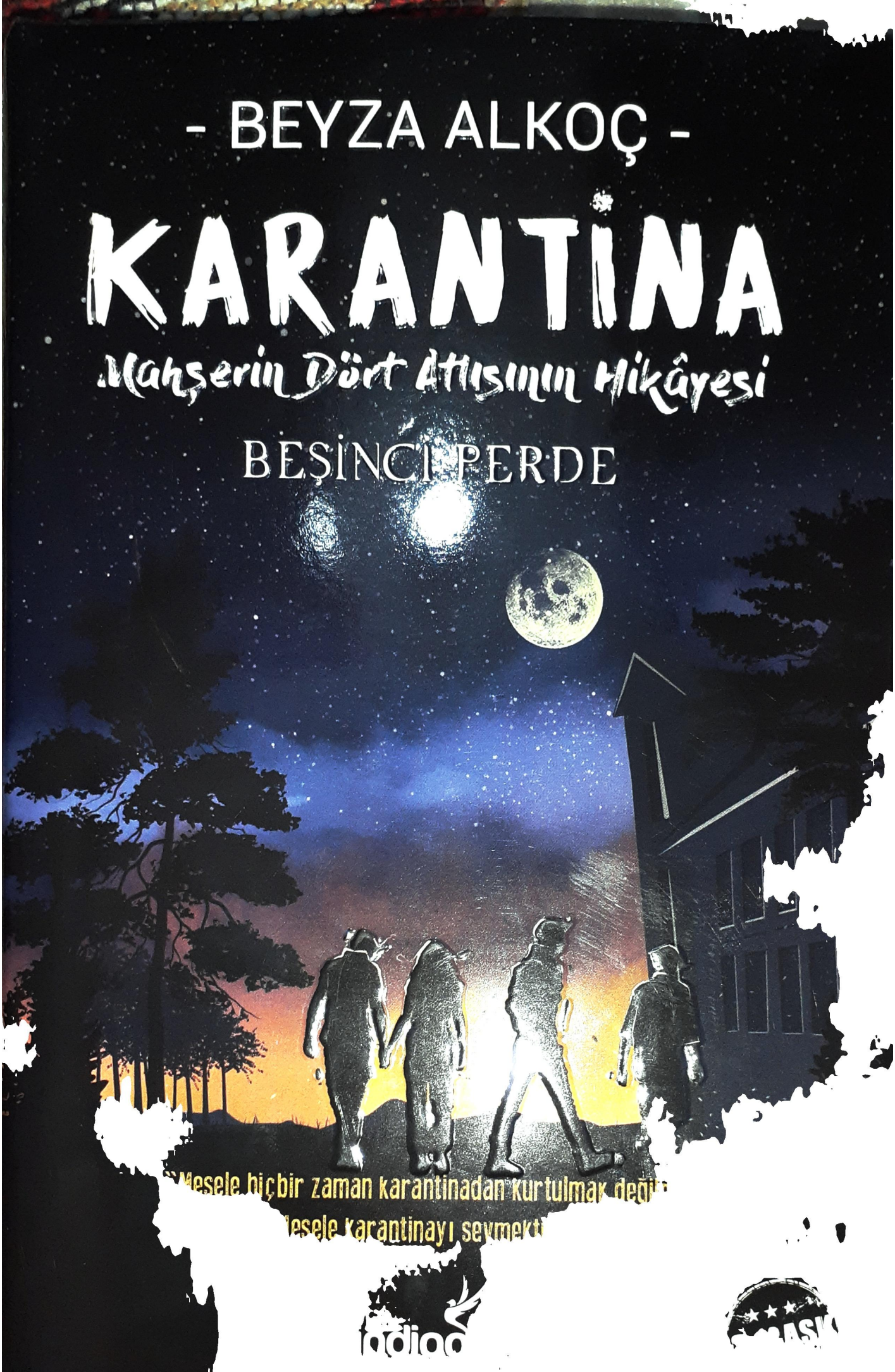
- BEYZA ALKOÇ -

KARANTİNA

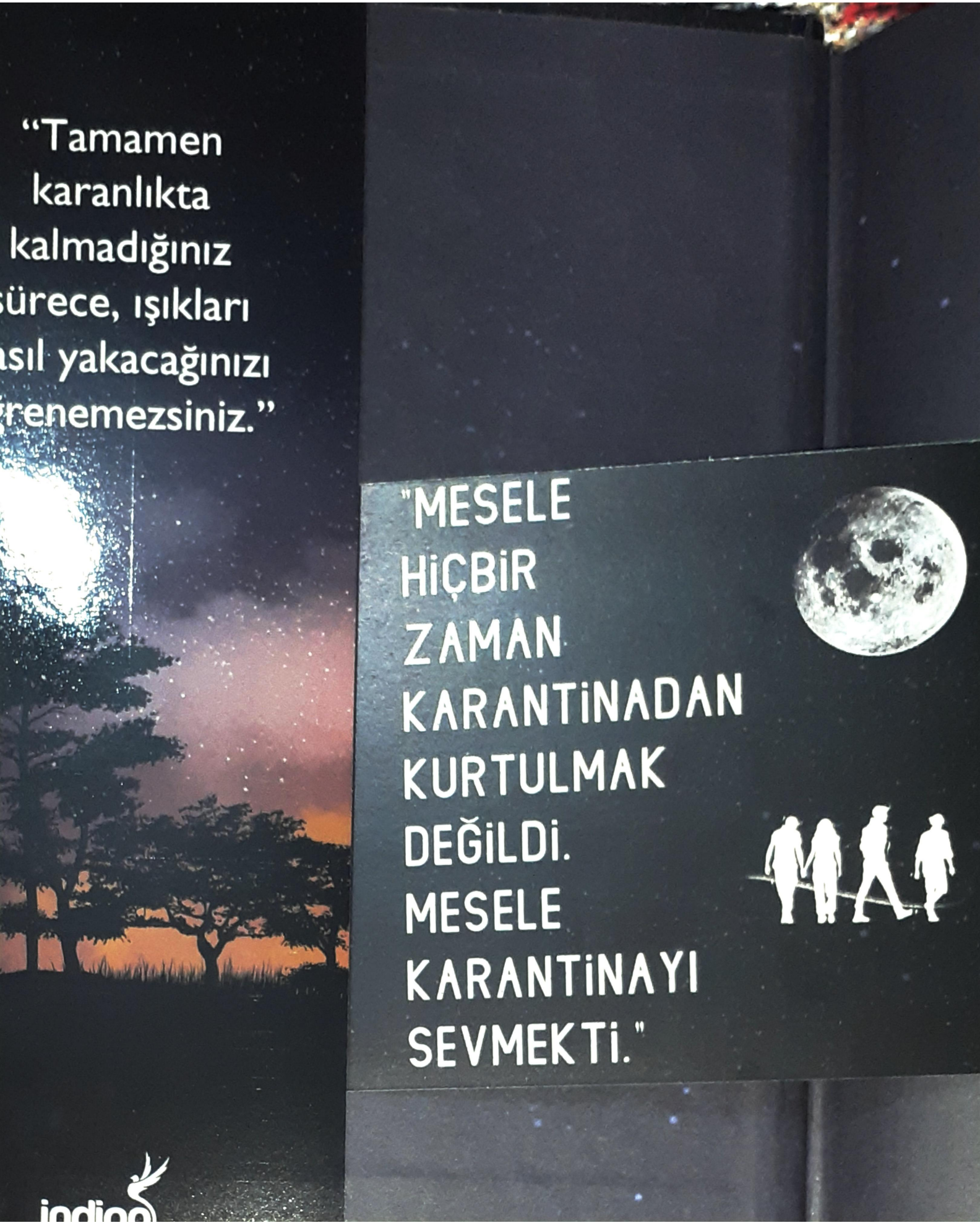
Mahşerin Dört Atlısının Hikâyesi

BEŞİNCİ PERDE

Mesele hiçbir zaman karantinadan kurtulmak değil
Mesele karantinayı sevmek

indigo

"Tamamen
karanlıkta
kalmadığınız
sürece, ışıkları
asıl yakacağınızı
grenemezsiniz."
"MESELE
HİÇBİR
ZAMAN
KARANTİNADAN
KURTULMAK
DEĞİLDİ.
MESELE
KARANTİNAYI
SEVMEKTİ."

"MESELE
HİÇBİR
ZAMAN
KARANTİNADAN
KURTULMAK
DEĞİLDİ.
MESELE
KARANTİNAYI
SEVMEKTİ."

KENDİ
KARANTİNASININ
İÇİNDE
HAPSOLDUĞUNA
İNANAN HERKESE...

Özgürleşmek için ruhunun karantinasından kurtulmak zorunda olduğunu düşünenlere...

Ömrü boyunca aydınlıkta değil,
karanlıkta dans edenlere...

Karantina ruhunu benimsemiş her birinize...

"Sen sadece kendinde ol, benim için, bizim için."

GİRİŞ

Günler günleri, saatler saatleri, üzüntüler üzüntüleri kovalarken ve korkular korkuların peşini bırakmazken çıktık bir savaşın ortasından düzlüğe... Yanımda üç kişi vardı; elimi tuttular ve birlik olduk. Birdim, çoğaldım. Tektim, çok oldum. Yapayalnızdım, kendimi buldum; elimi tutan elleri tutarken sanki kendi elimi tuttum. Baktığım gözler benim gözlerimdi sanki; kardeşlerimi buldum, aşkımı buldum. İçimi kaplayan karantinayı buldum. Önce dışımdakinden, sonra içimdeki esas karantinadan kurtuldum. Mesele hiçbir zaman etrafımızdaki duvarlar değildi; biz içimizdeki duvarlarla savaşıyorduk...

Ve sen sevgili eski dostum, her anımda yanımdaydın.

Biz o duvarların arasına hapsolurken de oradan kurtulurken de bizimleydin. Hatırlıyor musun attığımız her adımı, katettiğimiz her yolu? Hatırlıyor musun savaşın seslerini? Bir gün çok mutlu olacağız demiştim sana, hepinize. Olduk mu? Evet... ama savaşın seslerini hiçbir zaman unutmadık, etrafımızı saran duvarları yıktık ama gölgelerimiz hâlâ o duvarlarda. Bizi oradan kurtardık ama gölgelerimizi kurtaramadık. Duvarların yükü hâlâ üzerimizde... Belki de hâlâ bir adım arkamızda duruyor karantina... Bizi içine almayı bekliyor, biz ondan ne kadar hızlı olsak da... Belki de kabullenmemiz gereken bir şey vardır bu dünyada. Öyle değil mi sevgili dostum? Hayat bir karantinadır, içinden çıkmak değil, içinde yaşamayı öğrenmek zorundayız. O zaman hazır mısın? Sana bu zamana kadar

hep o karantinadan nasıl kurtulduğumuzu anlattım. Şimdi o karantinaya nasıl döndüğümüzün hikâyesini anlatmanın sırası. Hazırsan başlayalım. Ben Zeynep. Zeynep Akay... Mahşerin Üç Atlısı'na dördüncü olmaya geldim.

Ve oldum...

Peki ya sen, hâlâ bizimle misin?

Öyleyse başlayalım...

Gözyaşlarım yanaklarımdan dudaklarıma, ardından boynuma doğru aktığı sırada Gece'nin odasında duvara yaslanmış oturuyordum. Onur'un sessizce odaya girdiğini duyduğumda burnumu çektim. Gözyaşlarımı silerek ağladığımı gizlemeye çalışmam nafile bir çabaydı, gizleyemezdim.

"Güzelim, neden ağlıyorsun şimdi?" Onur'un sesini duymamla iç çekmem bir oldu.

"Saat üç oldu. Uyumuyor..." Onur içimi ısıtan bir gülümsemeyle baktı yüzüme. Yanıma oturup duvara yaslandı ve gülüşü biraz daha büyüdü.

"Neden gülüyorsun?" diye sordum gözyaşları içinde. Aptal bir alınganlıkla kaşlarımı çatmış gülüşünü izliyordum.

"Yıllardır başımıza gelmeyen kalmadı ve sen her şeye karşı dimdik durdun, seni hiç böyle ağlarken görmedim. Şimdi oturmuş bebeğimiz uyumuyor diye ağlıyorsun. O kadar tatlı geldi ki gözüme şu an... Bunca zamandır acaba Zeynep ne zaman pes edecek diye düşünüyordum. Acaba nerede, ne olduğunda oturup ağlayacak diye merak ediyordum. Böyle bir anda olacağı aklımın ucundan geçmemişti." Sonra durdu, uzun uzun yüzüme baktı ben ağlarken.

"Zeynep..." dedi sessizce.

"Efendim?" dediğimde sesim titriyordu.

"Sana çok âşığım..." diye fısıldadı. Başımı başına yasladım, gözyaşlarım akmaya devam ederken ellerimi tutuşunu izledim.

"Ben de sana çok âşığım..." dedim titreyen sesimle. Gece beşiğinde mırıldanırken Onur ve ben beşiğinin tam karşısında duvara

yaslanmış öylece onu izliyorduk. Saat gecenin üçüydü ve günlerden ne olduğunu bile unutacak kadar dağılmıştım.

"Burak ve Mert geliyor..." diye mırıldandı Onur sessizce. Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Bu saatte mi? Neden?" Onur fısıldayarak cevapladı.

"Çok içmiş salaklar. Eve gitmeye korkuyorlar, gece bayılır kalırız filan dediler. Bizim salonda yatacaklar. Tahmin et Burak telefonu nasıl açtı?" Gözyaşları içinde gülmeye başladım.

"Aleyna Tilki şarkısı söyleyerek mi?" diye sordum gerginlikle gülerek.

"Aynen öyle. Çocuğun repertuarı inanılmaz dar, sarhoş olunca sadece Aleyna Tilki'nin şarkılarını söylüyor."

"Şarkılarını da değil... Tek bir şarkısını biliyor!" dedim gözyaşlarımı silerek kıkırdadığımda. Onur gülüşümü hayranlıkla izledi ve birden ayağa kalktı. Sonra dönüp elini bana doğru uzattı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz Zeynep Hanım?" diye sordu. Kaşlarımı çatarak gülümsedim.

"Onur, Gece ağlıyor... Duymuyor musun?"

"Tut elimi, hadi güzelim." Gülerek Onur'un elini tuttum ve ayağa kalktım. Onur beni elimden tutarak Gece'nin beşiğinin yanına götürdü ve ağlayan Gece'yi kucakladı.

"Birileri beşikte sıkılmış bakıyorum da!" dedi Gece'ye bakarak. "O zaman dans edelim."

"Beraber mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Onur başını salladı ve telefonundan bir şarkı açıp telefonunu cebine koydu.

"Beraber..." dedi, "her zaman beraber."

Gece'yi ortamıza aldı. Gece bizi ilgiyle izlerken Onur kollarıyla hem beni hem Gece'yi sardı. Ben hayranlıkla Onur'u izlerken o şarkıya eşlik ediyordu...

Örttüm gecenin üstünü sen uyurken, kokladım sabahı en saf yerinden...[1]

"*Bir sen miydin yoksa bana iyi gelen?*" diyerek Onur'a katıldım.

Birçok yoldan geçmiş, bir sürü duvarı yıkmış, bir sürü cepheden sağ çıkmıştık. Ölüp ölüp dirilmiştik. Bu bizim tekrar doğduğumuz andı. Oysa bir yerlerde evrenin bizim için planladığı yeni yollardan ve bizi sürükleyeceği yeni cephelerden habersizdik o an. Bebeğimiz ağlıyor diye ağlıyordum ama hayat beni bir kez daha o güçlü Zeynep'e dönüştürecekti. O gün, gecenin bir vakti bebeğimizin odasında dans edip sarhoş arkadaşlarımızın gelmesini beklerken gelecek günlerden habersizdik.

(Yazarın Anlatımıyla)

"Bu muymuş?" dedi karanlık bir ses sokaklarca ötede.

"Bu efendim. Onur ve Zeynep'in bebeği. Ender'in torunu... Peki, şimdi ne olacak?"

"İsmi neymiş bu sevimli bebeğin?" diye sordu karanlık ama dinç sesin sahibi gözlerini fotoğraftan ayırmadan.

"Gece..." diye yanıtladı karşısındaki. "Bebeğin ismi Gece."

Derin bir iç çekti karanlık sesin sahibi. "Ne mi olacak?" diye sordu. Sonra şu sözler döküldü dudaklarından:

"Güneşin doğmasını istiyorsak geceyi öldürmek zorundayız," dedi acımasızca gülerek. "Doğanın kanunu bu. Güneşin doğması için geceden vazgeçmeliyiz."

Bazı şeyler zaman alır
ve **zaman da bazı şeyleri alır bizden.**

1. Bölüm

Başlıyoruz.

Sen sadece kendinde ol; benim için, bizim için...

Rüzgâr söner, ateş diner, sular çekilir, boşluk daralır ve yokluk bile yok olabilir bazen. Bazı şeyler zaman alır ve zaman da bazı şeyleri alır bizden. Yok demek var demektir ve var demek yok demektir bazen. Hiçbir şeyin her şeyin olabilir, hiçlikten birçok şey dünyaya gelebilir zaten. Güneşin doğmasını beklerken akşam olabilir bir anda ve akşam vakti güneş doğabilir hiç beklemediğin bir anda.

Gecenin bir vakti korkunç bir kâbustan sıçrayarak uyandığımda, önce yanımda yatan Onur'a, sonra beşiğinde uyuyan Gece'ye baktım. Onur'un yanağına bir öpücük kondurduktan sonra derin bir nefes alarak titrek bir hareketle yataktan doğrulup kalktım. Gece'nin beşiğine doğru ilerledim, hafifçe yanağını okşayıp gün geçtikçe daha da çok babasına benzeyen yüzüne hayran hayran bakarken üzerini örttüm. Üzerime uzun, kırmızı hırkamı geçirip salona açılan kapımızı açtım. Burak ve Mert koltuklarda uyuyordu. Tüm sevdiklerim buradaydı, her şey tamamdı. Annem ve babam evlerindeydi, iyilerdi. Oysa içimde büyük bir acı

vardı; sebebini bilmediğim ve belki de hiç yaşanmamış bir olaya dair duyduğum bir acıydı bu. Kendimi mutfağa atıp bir bardak su doldururken ellerim titriyordu. Suyu tek seferde içtim ve sakinleşmek için bir fincan papatya çayı yaptım. Çayımı alıp balkona geçerken gözlerim duvardaki saate kaydı. Saat 04.46'ydı. Balkonda yere oturup çayımdan bir yudum alarak dışarıyı izlemeye koyuldum. Hava bu gece aydınlanmak ve aydınlanmamak arasında kararsız kalmış gibiydi, güneş sanki ne doğmak istiyordu ne de arka planda kalmak. Dünya kendi içinde bir kararsızlığın ortasında geceyi sabah edip etmemeyi tartışıyordu sanki. Hava öyle bir ikilemdeydi ki gece mi yoksa sabah mı olduğunu anlamak imkânsızdı. Gökyüzünün aydınlanmaya çalışan karanlığını izlerken derin bir iç çektim. Elimi kalbime götürdüm ve kalbimdeki acının sebebini sorguladım.

"Neden?" diye fısıldadım kendi kendime. "Her şey çok güzel, öyleyse bu acı neden?" Titrek bir nefes verdiğim sırada balkonun kapısında Burak'ı gördüm. Kapıda durmuş merakla bana bakıyordu.

"Hayırdır?" deyiverdi bir anda. "İyi misin Zeyno?" Başımı salladım ve tereddütle gözlerimi kırptım.

"Bilmem..." dedim, "içimde bir sıkıntı var."

"Bekle. Çay alıp geliyorum." Burak içeri girerken hiç beklemediğim bir anda gök gürledi dışarıda. Hava aydınlandı ve tekrar kardı. Hava da içim kadar sıkıntılıydı sanki; ne yağmur yağdırabiliyordu ne aydınlanabiliyordu ne de tamamen kararabiliyordu. Benim içim de evren de ortada bir yerde kalakalmıştı. Araftaydık sanki.

"Geldim." Burak elindeki fincanı yere koyup yanıma oturdu.

"Söyle bakalım," diye sordu hemen ardından, "neyin var?"

"Bilmiyorum," dedim bir kez daha. "İçimde büyük bir sıkıntı var ve ben gerçekten sebebini bilmiyorum..."

"Yoksa yine mi hamilesin?" diye sordu Burak bir anda şok içinde.

"Sana ne zaman bir şeyim var desem bana, 'Yine mi hamilesin?' diyorsun, farkında mısın?" Burak gülmeye başladı.

"Hapşırdığında bile hamile misin diye düşünüyorum. Bana ilk hamilelik haberini verişin çok travmatikti benim için, atlatamadım. Gece o kadar tatlı ki şimdi ikinci bir yeğenim olmasını sizden daha çok istiyorum."

"Umarım öyle bir şey olmaz..." diye mırıldandım sessizce. Burak şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Neden?" diye sordu anlam veremeyerek. Başımı önüme eğip burnumu çektim.

"Son zamanlarda içimde hep bir sıkıntı var Burak. Sanki her an her şey bozulacakmış gibi, sanki her an her şey mahvolabilirmiş gibi... Gece'yi balkona bile çıkarmak istemiyorum. İçeride, beşiğinde saklamak istiyorum. Mümkün olsaydı üzerine çelik yelek bile giydirirdim." Burak derin bir nefes aldı.

"Çelik yeleğin bebek boyu var mı acaba?" diye mırıldandı kendi kendine. Sinirim bozuldu, gülmeye başladım.

"Pardon, bir an konudan saptım," diye ekleyerek o da gülmeye başladı.

"Salaksın," diyerek çayımdan bir yudum aldım.

"Çelik kaplı bebek bezi... Çelik kaplı bebek patiği... Yaptıralım mı ne dersin? Her şeyini çelikle kaplatalım."

"Ben senin kafanı kaplatacağım çelikle," diye mırıldandım. "Bu muhteşem zekâ çelikle korunmayı hak ediyor." Birkaç saniye gülüştükten sonra Burak ciddileşti.

"Neden böyle hissettiğini biliyorum Zeyno, böyle hissetmen çok doğal. İnan bana senin yerinde bir başkası olsa çok daha kötü hissederdi. Sen yine iyi dayanıyorsun. Ama bak, bitti artık. Her şey geçti gitti, yepyeni bir hayata başladık. Sen benim tanıdığım en güçlü insansın Zeynep, tam her şey düzelmişken güçsüzleşemezsin..." Elini koluma koyup gözlerimin içine bakarken derin bir nefes aldım.

"Gece için..." diye mırıldandı, "Onur için, benim için, Mert için, ailen için... Güçlü kal Zeynep." Zar zor yutkunup gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Oysa tutabilecek halde değildim.

"Ağla..." diye mırıldandı Burak, "tutma kendini. Ağla, kork, üzül ve bu gece bitir bu duyguları. Hadi..." Bu sözlerin üzerine gözyaşlarım bir bir akmaya başladı. Bir an sonra Burak'a sarılmış hüngür hüngür ağlıyordum.

"Çok korkuyorum..." dedim titreyen sesimle.

"Korkulacak hiçbir şey yok, güven bana."

"Sizi kaybedersem ne yaparım bilmiyorum. Nasıl yaşarım bilmiyorum..." dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Bizi kaybetmeyeceksin Zeynep," dedi arkadan bir başka ses... Başımı kaldırıp baktığımda Mert'i gördüm. Hüzünlü gözlerle bize bakıyordu. Yanımıza gelip başını omzuma yasladı.

"Biz hep yanındayız..." diye mırıldandı. Ben daha fazla ağlamaya başladım.

"Kendimi hayatımda ilk defa bu kadar savunmasız, bu kadar güçsüz hissediyorum. İlk defa bu kadar korkuyorum," dedim gözyaşları içinde. Tam o an kapıda beliren Onur'u gördüm. Endişe ve korkuyla karışık bir yüz ifadesiyle bize bakıyordu.

"Zeynep..." dedi titreyen sesiyle, "neyin var güzelim?" Ben ağlamamı durduramadığım için korkuyla yanımıza yaklaşırken Mert'e baktı.

"Nesi var?" diye sordu endişeyle.

"Biraz dolmuş sadece," diye açıkladı Burak. "Korkuyor..."

"Korkacak hiçbir şey yok güzelim, sana söz veriyorum, biz hep yanındayız. Sana yemin ederim, ne sana ne kızımıza bir şey olmasına izin vereceğim. Kimse benim sevdiklerime zarar veremeyecek, anladın mı? Söz veriyorum. Gel buraya..." Onur beni kollarının arasına alırken Burak ve Mert de bize katıldı. Dördümüz balkonun ortasında yere oturmuş birbirimize sarılıyorduk.

O an aklım çok uzun zaman öncesine gitti. Bir depoda, bir genç kızın ölü bedeninin yanı başında birbirimize sarılmış polis sirenlerinin arasında öylece duruyorduk.

Hatırladın mı eski dostum? Ben hiç unutamıyorum. Her şey her saniyesiyle aklımda... aklımdan çıkmıyor. Belki de bunları aklımdan çıkarabilmek için aklımı kaçırmam gerekiyordur. Belki de delirmem gerekiyordur. Öyle değil mi?

"İyi misin?" Onur beni kucağına almış odamıza götürürken kollarım boynuna sarılıydı. Alnımı öpüp kulağıma fısıldarken başımı salladım.

"İyiyim..." diye fısıldadım, "sen yanımdayken nasıl iyi olmam?" Onur beni yatağımıza yatırıp üzerimi örttü ve yanıma yatıp kollarıyla beni sardı.

"Zeynep..." diye fısıldadı, "gözlerime bak." Ela gözlerine baktığımda içimin titrediğini hissettim.

"Sen ve ben yıllardır bir arada kalmak için bir savaş veriyoruz; ama savaş bitti ve biz kazandık güzelim. Herkes dağıldı ve biz bir aradayız. Başımıza ne gelirse gelsin, ne olursa olsun, karşımıza kim çıkarsa çıksın biz yine bir arada kalacağız. Sen ve ben, asla ayrılmayacağız. Anlıyorsun, değil mi? Seni asla bırakmam." Gözyaşları içinde başımı salladım. Onur beni kollarıyla sıkıca sardı.

"Hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Yıllar önce bir şey söylemiştim, 'Bir kere benim olan sonsuza kadar benimdir, bırakmam,' demiştim."

"Hatırlıyorum."

"Başımıza ne gelirse gelsin senin yanımdan bir saniye bile ayrılmana izin vermem... Senin de kızımızın da. O yüzden korkma artık, sen benimsin ve bu sonsuza kadar böyle kalacak..."

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve kendimi kâbuslarla dolu bir uykunun kollarına bıraktım. Boş beşikler, boş koltuklar, boş yataklar ve dolu mezarlar kaplıyordu rüyalarımı. Detaylarını hatırlamak istemediğim bir kâbusun ortasında, sabah dokuz buçukta çalan alarm sesiyle uyandığımda Onur çoktan uyanmış ve Gece'yi kucağına alıp yanıma yatmıştı.

"Günaydın güzelim..."

"Günaydın sevgililerim," dedim onları hayranlıkla izlediğim sırada.

"Daha iyi misin?" Başımı salladım.

"Uyanır uyanmaz gördüğüm manzara buyken nasıl kötü olabilirim ki?" Gülümseyerek Gece'nin yanağına bir öpücük kondurdum ve hemen sonra Onur'u da yanağından öptüm.

"O zaman sen kızımızı al, biz de amcalarıyla birlikte size güzel bir pazar kahvaltısı hazırlayalım."

"Tamam ama bunu her pazar istiyorum, haberin olsun."

"Sen yeter ki iste..." Onur gülerek alnımdan öptü ve Gece'yi kucağıma koyduktan sonra kalkıp oturma odasına geçti. Gece ela gözlerini gözlerime dikmiş merakla beni izliyordu.

"Günaydın anneciğim, seni çok seviyorum," dedim her gün söylediğim gibi, "ve seni hep çok seveceğim. Bunu hiç unutma, tamam mı?"

Gece'yi dikkatlice tutup ayağa kalktım. Beşiğine bırakıp üzerimi değiştirdim ve saçlarımı toplayıp tekrar beşiğin başına geçtim.

"Gel bakalım minik tavşan..." diye mırıldanarak Gece'yi tekrar kucağıma aldım. Oturma odasına geçerken Onurların mutfakta olduğunu gördüm. Tam o an kapı zili çaldı. Kucağımda Gece'yle birlikte kapıya doğru ilerlediğim sırada Onur peşimizden geliyordu.

"Dur sen, ben bakarım," dedi endişeyle, birlikte kapıya doğru ilerledik ve Onur beni eliyle geriye doğru çekerken kapıyı kendisi açtı. Karşımızda 40-45 yaşlarında esmer bir kadın duruyordu.

"Buyurun?" dedi Onur merakla. Kadının çekingen bakışlı kahverengi gözleri benim gözlerimle karşılaştı. Kadın bir süre beni izledikten sonra gözlerimizin önünde yere yığılıverdi.

"Onur!" dedim korkuyla.

"Burak, Mert!" Onur endişeyle içeri seslenirken bir yandan da kadını kaldırmaya çalışıyordu. Burak ve Mert koşarak kapıya geldiklerinde ben de aceleyle Gece'yi beşiğine bırakıp makyaj

masamın üzerinde duran kolonya şişesini kaptığım gibi Onurların yanına koştum.

"İçeri alın kadını, kolonya koklatalım!" Yatak odasından telaşlı sesimle onlara seslendiğimde onlar kadını çoktan içeri taşımışlardı bile.

"Beni duyuyor musunuz?" diyordu Onur baygın kadının yüzüne dokunurken.

"Al, kolonya koklat..." Kolonyayı Onur'a uzattığım sırada Burak elinde bir bardak suyla yanımıza geldi. Kadın kolonyayı koklayınca biraz kendine gelir gibi oldu. Gözleri hafifçe açıldı ve sayıklamaya başladı.

"Ben... ben... ben..." diyordu sürekli. Bir cümle kurmak istiyor ama başaramıyor gibiydi.

"Sakin olun, gelin, bir bardak su için. Kendinizi konuşmaya zorlamayın." Onur kadını doğrultup Burak'tan aldığı su dolu bardağı kadına içirmeye çalışırken kadının aralık gözleri benim üzerimdeydi.

"İyi misiniz?" diye sordu Onur endişeyle, kadın sudan birkaç yudum aldı ve başını salladı.

"İyiyim..." dedi titreyen sesiyle, "özür dilerim. Böyle olacağını bilsem gelmezdim..." Anlam vermeye çalışarak kadının yüzüne baktım.

"Siz..." diye mırıldandım sessizce, "kimsiniz?"

"Bizi tanıyor musunuz?" diye sordu Onur kaşlarını çatarak. "Niçin geldiniz buraya?"

"Ben sadece görmeye geldim..." Kafa karışıklığıyla kadının yüzüne baktım.

"Neyi görmeye geldiniz?" diye sordum.

"Ne kadar benzediğini..."

"Ne?"

"Neyin ne kadar benzediğini?" diye sordu Onur endişeyle. Kadının gözleri gözlerime çevrildi.

"Zeynep'in annesine ne kadar benzediğini," deyiverdi bir anda. Şok içinde önce kadına sonra Onur'a baktım. Onur ayağa kalktı ve kadınla benim arama geçti.

"Siz kimsiniz? Bizi nereden buldunuz ve buraya neden geldiniz?" dedi sertçe. "Bu sorulara cevap vermezseniz polis çağıracağım."

"Onur, sakin ol abi..." dedi Mert elini Onur'un omzuna koyarak, "kadın iyi görünmüyor." O sırada ellerimin titremeye başladığının farkındaydım.

"Ben..." dedi kadın titreyen sesiyle, "ben Zeynep'in teyzesiyim," deyiverdi bir anda. Şok içinde kadının yüzüne baktığımda Onur epey öfkelenmişti.

"Bizi nereden buldunuz? Size evimizi kim söyledi?"

"Sakin ol oğlum..." dedi kadın ayağa kalkmaya çalışarak. "Özür dilerim, gelmemeliydim. Ben sadece ablamın kızını görmek istedim, annesine ne kadar benzediğini görmek istedim. Burada telefon numaram yazıyor Zeynep. Eğer bir gün annen hakkında bir şeyler öğrenmek istersen beni ara. Ben her zaman yanındayım."

Titreyen elimi kadının elindeki kâğıda uzattım. Sonra kâğıdı almadan elimi geri çektim.

"Benim zaten bir annem var," diye mırıldandım. "Başka bir anneye ihtiyacım yok. Sizi kırmak istemem ama lütfen gidin. İçeride bebeğim ağlıyor."

"Görebilir miyim?" dedi kadın dolu gözlerle. "Bebeğini bir kere görebilir miyim?"

"Hayır," dedim titreyen sesimle. "Lütfen gidin buradan. Onur, ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum..." Korkuyla titrerken Onur'un kollarının arasına sokulup kafamı göğsüne gömdüm ve kendimi bu andan soyutlamaya çalıştım. Ender'le ilgisi olan birinin çıkagelmiş olması, bir yabancının evimizin ortasında durup bana teyzem olduğunu söylemesi ve bebeğimi görmek istemesi o anki ruh halimle kaldırabileceğim şeyler değildi.

"Siz benimle gelin, aşağıda bir beş dakika konuşalım sizinle. Söylemek istediklerinizi bana söyleyin. Lütfen..." Mert kadını nazikçe

kolundan tutup kapıya yönlendirdiğinde Burak da peşlerinden gidiyordu.

"Sakin ol güzelim, sakin ol. Hiçbir şey yok..." Titriyordum.

"Bir anda karşıma bir yabancı gelip 'Ben senin teyzenim,' diyor, nasıl sakin kalabilirim Onur? Çok korkuyorum... Birilerinin gelmesinden ve hayatımızı bozmasından çok korkuyorum."

"Öyle bir şey olmayacak güzelim. Söz veriyorum sana. Sen sadece kendinde ol, benim için, bizim için..."

Başımı salladım. Titrek, derin bir nefes alıp başımı Onur'un göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattığımda beliren karanlıkta o kadının gözlerini gördüm. Hayatımda ilk defa kendi gözlerime bu kadar benzeyen bir çift göz görmüştüm. Dudakları, burnu, saçları... Her şeyi bana o kadar benziyordu ki bu benzerlik bile beni çok korkutmuştu. İçimden bir ses, *Başlıyoruz*, diyordu... Sanki yepyeni bir savaş sayfası açılıyordu bizim için. *Ama ben artık çok yorulmuştum...*

Yağmur bu sefer bizi **eski sularla**
buluşturmak için yağıyordu.

2. Bölüm

Biz Yine Birbirimizi Buluruz.

Yağmur bu sefer bizi eski sularla buluşturmak için yağıyordu.

Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi, ne yöne adım atacağımı bilmediğim bir sabahtı bu yaşadığımız. Tek bildiğim aylardır süren buruk mutluluğumun sona yaklaştığı ve beni yeni bir depresyonun karşıladığıydı. Her şeyin bilindik düzeniyle ilerlediği bir pazar sabahı çıkagelen bir kadın her şeyi mahvetmişti. Onur, Burak ve Mert bundan pek etkilenmese de ben fazlasıyla etkilenmiştim. Gelen kadın bana geçmişimi hatırlatmıştı, gelen kadın bana gerçekleri hatırlatmıştı ve gelen kadın bana gelebilecekleri hatırlatmıştı. Şimdi daha sıkı sarılmalıydım Gece'ye, Onur'a ve tüm sevdiklerime...

"Güzelim, bugün evde kalmak ister misin? Yorgun görünüyorsun." Onur montunu giymiş, koridorda durmuş bana bakarken bir yandan kolumu okşuyordu. Omuz silkip elimdeki montumu üzerime geçirdim ve eğilip Gece'yi pusetiyle beraber kucağıma aldım.

"Dur, bana ver... Çok ağırlaştı artık." Onur gülerek elimdeki puseti benden alırken Burak ve Mert maç muhabbeti yaparak yanımıza geldiler.

"Takımdan gideceği gün yüz kişiye forma dağıtacağım, yüz! Şerefsiz mahvetti bütün takımı..." diyordu Burak dertli dertli, o sırada bana göz kırptı ve derin bir iç çekti.

"Seni yine mi evde tutamıyoruz Zeyno?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," dedim, "bensiz hiçbir yere gidemezsiniz."

"Bir düş yakamızdan yahu!" dedi Mert gülerek. Birlikte gülüşerek evden çıkıp asansöre bindik. Gece uyuduğu için hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Birlikte asansörden inip birkaç dakikalık mesafedeki restoranımıza girdik.

"Ver götürüp içeriye yatırayım..." diye fısıldadım Onur'a puseteuzanırken. Onur Gece'nin yanağına ufak bir öpücük kondurup puseti bana verdi.

"Yavrum mu gelmiş benim!" Annem restoranın mutfağından bağırarak koşup bize doğru gelirken Gece'nin gözleri açıldı.

"Aman anne... Uyandı!" Ben söylendiğim sırada annem gülüyordu.

"Aman ne olacak, uyansın da sevelim biraz. Ver torunumu bana, siz müşterilerle ilgilenin. Ben içeride onunla hasret gidereyim." Annem Gece'yi alıp içeri geçerken masalara göz attım. Altı masamız doluydu. İki çalışanımız masalarla ilgilenirken Onur, Burak, Mert ve ben masalardan birine oturup sohbet etmeye başladık, şimdilik bize ihtiyaç yoktu.

"Haftaya bugün Yedinci Ev konseri varmış," dedi Burak telefonuna bakarken, "gidiyoruz, değil mi?"

"Gece ne olacak?" diye sordum endişeyle.

"Annen var, annem var, babalarımız var, bakacak bin tane insan var güzelim. Nedir bu endişe?" Titrek bir nefes alıp başımı salladım.

"Orası öyle ama onu bir saniye bile yanımdan ayırmak istemiyorum. Korkuyorum..."

"Bunun sabah gelen kadınla bir alakası var mı?" diye sordu Mert merakla. Başımı salladım.

"Onunla da alakası var, gördüğüm rüyalarla da... Havanın bu kadar kasvetli olması bile korkutuyor beni..." Tam bu cümleyi

kurduğum sırada şiddetle gök gürledi. Hava günlerdir yağmurluydu ama bu sefer ruhlarımızı temizlemek için yağmıyordu yağmur.

Yağmur bu sefer bizi eski sularla buluşturmak için yağıyordu.

"Konsere gidiyoruz güzelim. Böyle devam edemeyiz. Seni bu korkulardan kurtarmak zorundayız. Anlaşıldı mı?" Onur net bir şekilde söyleyeceğini söyleyip ayağa kalktı.

"Gidip şu mutfağa bakayım, sipariş bekleyen çok insan var," dediğinde üç masa daha dolmuştu, "Burak, Mert siz de şu masalara bakın..."

"Ben de kasaya bakayım bari," diyerek kalktım ve kasaya geçtim. Elimde telefonla kasada beklediğim sırada, masalardan birinde tek başına oturan yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında, takım elbiseli bir adam kalkıp karşıma geldi.

"Merhaba," dedi uzun uzun yüzüme bakarken.

"Buyurun, masanızın numarası kaçtı?" diye sordum hesabı almak için. Adam kararsızca arkasına baktı.

"Şurada oturuyordum, masa numarasını bilmiyorum."

"Yirmi dört," diye mırıldanıp ekrana girdim, "ama sizin siparişinizin hâlâ hazırlandığını görüyorum. Bir sorun mu var?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Adam başını salladı.

"Evet, ben hesabı ödemek için sormadım. Size bir konuda danışmak için geldim aslında."

"Buyurun?" dedim anlam vermeye çalışarak.

"Ben orman meyveli pastanızdan söyledim, yanına da yasemin çayı söyledim ama kararsız kaldım. Yasemin çayı yerine başka bir çay söylemek istiyorum. Bana bir öneriniz olabilir mi? Sizce orman meyveli pastayla hangisi daha iyi gider?" diye sorduğu sırada Onur'un mutfaktan çıktığını gördüm. Başını kasaya çevirip beni ve karşımdaki adamı gördüğünde yüzünün sertleştiği o bir saniyeye şahit oldum. Alnında beliren damar ve kıpkırmızı olan sert yüzüyle bize doğru döndü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu yanımıza gelirken.

"Hayır," dedim, "sorun yok."

"Hesap mı istiyorsunuz?" diye sordu Onur adama bakarak.

"Hayır, benim siparişim daha gelmedi." Adam bilmiş bir tavırla konuşurken Onur eliyle masasını gösterdi.

"Siparişi orada beklemeniz gerekiyor, burada eşimin yanında değil."

"Ah, eşiniz mi?" diye sordu adam bana dönerek. Kaşlarımı çatarak Onur'a döndüm.

"Sorun yok, beyefendi çaylarımız konusunda benden tavsiye almak istemiş sadece..." Onur, kaşları havaya kalkarken öfkeyle güldü.

"Çayımız kalmadı," dedi bir anda, "yanına ne söylemiştiniz?"

"Orman meyveli pasta," dedi adam çatık kaşlarla.

"Maalesef o da kalmadı." Onur öyle bir öfkeyle konuşuyordu ki adamı cümleleriyle dövüyor gibiydi.

"Peki, öyleyse, bana tatlı olarak ne önerebilirsiniz?"

"Ne oluyor abi, sorun ne?" Burak ve Mert yanımıza gelirken Onur öfkeyle bir kere daha güldü.

"Gelin ben size dışarıda bir şeyler yedireyim," dedi bir anda küfür eder gibi.

"Ne gibi?" Adam hâlâ konuşabiliyordu, inanılmazdı.

"Yumruk gibi, kafa gibi, sever misiniz?"

"Onur, kardeşim, sen Zeynep'i alıp geç içeri, biz arkadaşla ilgileniriz. Sorun yok, hadi geçin." Mert, Onur'la beni içeri göndermeye çalışırken karşımızdaki adam yüzsüzce gülerek kapıya yönelmişti.

"Hâlâ gülüyor, görüyorsunuz, değil mi?" Onur öfkeyle adamın peşinden giderken Mert ve Burak Onur'un önüne geçtiler.

"Bana bırak," dedi Burak, "sen karınla ve kızınla kal, ben halledeceğim." Burak bizi bırakıp dışarı çıkarken Mert Onur'u tutuyordu.

"Onur lütfen!" dedim öfkeyle. "Lütfen!" Onur nefes nefese masalardan birine oturdu ve bana baktı.

"Sana kaç kere şuraya gelme, evde kal dedim!" Bu sefer de bana öfkelenmişti.

"Biri bana böyle davrandı diye ben mi suçlu oldum?"

"Dayanamıyorum Zeynep!" dedi Onur öfkeyle, "Bu kaçıncı oldu! İki dakika mutfağa girip çıkıyorum, döndüğümde birini başında buluyorum. Bir gün birini şuraya gömeceğim, restoranı da kapatacaklar, o olacak!"

"Abi tamam, sakin ol. Bak Burak halledecek, için rahat olsun. Bize bırak... Hadi git, biraz Gece'yle ilgilen." Onur derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve beni elimden tutup içeriye, Gece için yaptığımız odaya çekti. Annem kucağında Gece'yle birlikte uyuyakalmıştı.

"Uyuyorlar..." diye mırıldandım. "Uyandırmayalım. Gel, terasa çıkalım."

"Tamam..." Onur dindirmeye çalıştığı öfkesiyle farkında olmadan elimi sıkıyordu. Birlikte odanın arka kapısından terasa çıktık. Terasa koyduğumuz banklardan birine oturduk ve Onur'un sakinleşmesini beklemeye başladım.

"İkimiz de iyi değiliz," dedim sessizce.

"Evet," dedi Onur, "iyi değiliz..."

"Çok zor şeyler yaşadık ve hâlâ atlatamadık. Bu çok normal. Bunları birlikte aşmak zorundayız Onur... Haftaya o konsere gidelim, Gece'yi başkalarıyla bırakmayı öğrenmek zorundayım." Başını salladı.

"Özür dilerim, bir anda çok yükseldim. O sinirle sana da bağırdım. Gerçekten özür dilerim Zeynep..." Dolu gözlerimle başımı salladım.

"Özür dileme sevgilim. Ben seni biliyorum, beni kırmak bu dünyada en son isteyeceğin şey. Sorun yok, merak etme..." Başımı Onur'un omzuna yasladım. Onur koluyla beni sararken dudaklarımın arasından hiç beklemediğim bir cümle döküldü.

"Hayatımda ilk defa korkuyu iliklerime kadar hissediyorum çünkü hayatımda ilk defa kaybetmekten korkacağım kadar güzel günler yaşıyorum. Sen varsın ve sana senden daha çok benzeyen minik bir bebek var kollarımızda. Sizi kaybedersem ne yaparım bilmiyorum Onur. Biri gelip her şeyi bozarsa, kurduğumuz düzene bir tekme savurursa ve sizi benden alırsa ben ölürüm." Onur ellerini uzatıp yüzümü kendisine doğru çevirdi.

"Kimse bizi senden, sizi de benden alamaz Zeynep. Hayatımıza bir tekme savurmayı düşünen her kim olursa ondan önce ben savururum o tekmeyi. Sana demiştim, dünyanın dönüşünü durdururum. Senin için, sizin için, bizim için... Söz veriyorum sana." Başımı göğsüne yasladım, dakikalarca yağan yağmuru izledik.

Bir gök gürledi önce, sonra şimşek çaktı, sonra yağmur arttı. Gülümsedim.

"Dün *Macbeth* okuyordum," diye konuşmaya başladım; "orada bir cümle vardı. 'Üçümüz bir daha ne zaman bir araya geliriz? Gök gürlerken mi, şimşek çakarken mi, yağmur yağarken mi?' diyordu karakterlerden biri diğerine, diğeri de şöyle cevap verdi, 'Savaş kazanılıp kaybedildiği zaman...'" Düşünceli gözlerle dönüp bana baktı. "Eğer bir gün sen, ben ve Gece ayrı düşersek ne zaman bir araya geliriz Onur? Gök gürlerken mi, şimşek çakarken mi, yağmur yağarken mi, savaş kazanılıp kaybedilirken mi? Bizi bir kere birbirimizden ayırırlarsa bir daha bir araya gelebilir miyiz? O kadar korkuyorum ki... Bir kere ayrılırsak tekrar nasıl, ne zaman bir araya geliriz?" Sol gözümden bir damla yaş aktı ve Onur'un avcunun içine düştü.

"Fırtına da çıksa, kıyamet de kopsa, yer yarılsa içine de girsek, başımıza bin tane felaket de gelse biz yine bir şekilde birbirimizi buluruz Zeynep; çünkü biz birbirimize aitiz..."

Başım Onur'un göğsünde, göğsüm korkuyla dolu, öylece izledik yağmurlu günü. Onur Burak'ın seslenmesiyle alnımı öpüp içeri girerken ben terasta kalıp hava almaya devam ettim. Üşüyen ellerimi montumun cebine soktuğum sırada montumun cebinde bir kâğıt olduğunu fark ettim.

"Bu da ne?" diye söylenerek cebimdeki kâğıdı elime aldım. Kaşlarımı çatarak katlanmış kâğıdı açtım ve içine baktım. İçindeki yazıyı okumaya başladığımda kalbime saplanan bıçağı hissedebiliyordum.

Zeynep. Kızım... Ben teyzen. Sabah beni görmek, benimle konuşmak istemedin, biliyorum ama ne olursun bana bir şans ver...

Ablamın biricik bebeğini tanımak istiyorum, en azından bir kez olsun konuşmak istiyorum seninle. Kimseye haber vermek zorunda değilsin, istediğin yere gelirim. Yeter ki bana bir şans ver, beni ara... Telefon numaram burada...

İsmim Nuray. Lütfen ulaş bana. Sana yalvarıyorum...

Satırları okuduktan sonra titreyen ellerimle kâğıdı katlayıp cebime koydum. Düzenimin bozulacağına dair hissettiğim korku beni tir tir titretirken içimdeki merak duygusu beni hayal kırıklığına uğratıyordu. O kadını veya onun ailesinden herhangi birini merak etmemeliydim ama maalesef ediyordum. Sabahtan beri içimi yiyip bitiren duygu buydu işte: aptalca bir merak. Fotoğraflarını görmek istiyordum, bana benziyor mu bilmek istiyordum. Nasıl biriydi, başına neler geldi, şimdi ne yapıyor? Bütün bunları öğrenmek istiyordum. Başıma ne gelebileceğini bilmiyordum, neyle karşılaşabileceğimi tahmin edemiyordum ama delicesine merak ediyordum işte. Titreyen ellerimle notla telefonumu cebimden çıkarırken kendime bir küfür savurdum.

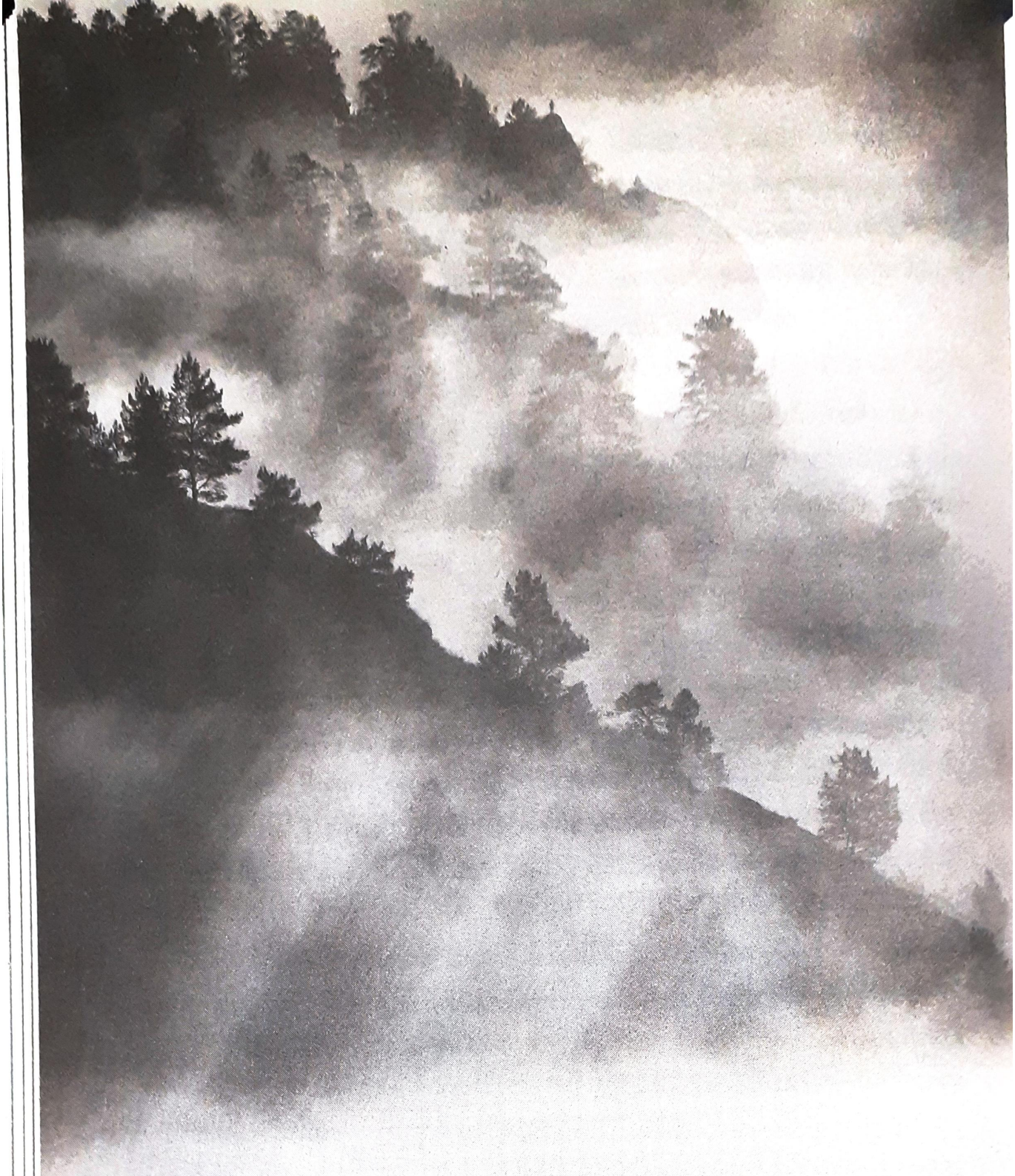
"Aklına sokayım Zeynep!" dedim kendi kendime. "Aptalsın, aptal!"

Her şeye rağmen, kendime ne kadar kızsam da kâğıtta yazan telefon numarasını telefonuma kaydettim ve numarayı aramaya başladım. Gözlerimden art arda yaşlar süzülürken telefon açıldı.

"Alo..." dedi karşıdaki titrek ses, "Zeynep, sen misin?" Burnumu çektim.

"Bir saat sonra belediye binasının önünde görüşelim. Kimse bilmeyecek. Sadece bir saat kadar oturup konuşacağız. Sonra da bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğiz. Bu kadar..."

Telefonu kapatıp cebime attım ve derin bir nefes aldım. Kimse bilmeyecekti; sadece aklımdaki soruları sorup cevaplarını alacak ve sonra hayatıma kaldığı yerden devam edecektim. Hayatımızdan ne bir kişi eksilecekti ne de bir kişi hayatımıza dahil olacaktı. Biz bu kadardık, daha fazlasına ihtiyacımız yoktu...

Artık ormanlar kralı benim.
Çünkü sen bana âşık oldun.

3. Bölüm

Bir Felaketin Gelişi

Artık ormanların kralı benim... çünkü sen bana âşık oldun.

Felaketler sessizce gelir, haber vermezler önceden.
Kimse bir felaketin gelişini göremez iki sokak öteden.
Burada ailemle birlikte bir masanın etrafında oturmuş öğle molamızda yemeğimizi yerken âdeta iki sokak ötesindeydik bizi bekleyen felaketlerin... ama göremiyorduk bize doğru geldiklerini.
Aklım birkaç saat önce cebimde bulduğum notta, ellerim bebeğimin ellerinde ve ruhum, sevgilime bakan gözlerimin tam arkasından yalvarıyor bana: *Gitme Zeynep,*
diyor evren tüm gücüyle,
Gitme...

"Anne?" Sesim dudaklarımın arasından kulaklarıma ulaştığında titrek bir nefes verdim.

"Efendim kızım?" Annemin sorusu kulaklarıma ulaştığında ise sormak istediğimi sormaktan vazgeçmiştim bile.

"Gece'nin altını değiştirmiş miydin?" deyiverdim bir anda sorumu yutarak.

"Evet," dedi annem, "değiştirdim yavrum. Niye, kokuyor mu?"

"Hem de ne kokuyor!" diye atladı Burak Gece'ye bakarak. "Ne yiyorsun kızım sen? Alt tarafı süt içiyorsun, bu ne koku!" Gece Burak'a bakarak gülmeye başladı.

"Gülme, ben gülüyor muyum? Ne bu koku diyorum sana. Tuvaletin geldiyse git tuvalete yap, kocaman kız oldun artık."

"Ehe." Gece ufak bir kıkırdamayla Burak'a baktı.

"Biz altımıza yapıyor muyuz?" diye sordu Burak. Gece anlamış gibi ufak bir kahkaha attı.

"Bak hâlâ gülüyorsun, kaç aylıksın sen bakayım, söyle bana? Kaç aylık olduğunu söyle, gel dışarıda adam gibi konuşalım," dedi Burak yapmacık bir öfkeyle. Sonra kendini tutamayıp o da gülmeye başladı. Burak ve Gece karşılıklı gülüşürken hüzünlü gözlerle onları izliyordum. Sonra gözlerimi onlardan ayırıp annemle Onur'un annesinin sohbet edişini izlemeye koyuldum. Gözlerimin bir sonraki durağı köşede tavla oynayan babalarımızdı ve son durak ise telefonlarında karşılıklı oyun oynayan Onur ve Mert'ti.

"Nilsu ne yapıyormuş?" diye sordum Burak'a. Burak'ın da çok sık göremediği bir kardeşi vardı artık. Duygulanarak bana döndü.

"Gece'yle o kadar benziyorlar ki..." dedi gözleri dolu dolu, "ne yapsın, o da yiyor, içiyor, uyuyor, her yeri kokutuyor, o kadar. Bunların türü böyle, başka bir şey yapanı yok." Burak'la gülüştükten sonra ayağa kalktım.

"Geliyorum..." diye mırıldandım. Onur beni izlerken tuvalete girdim. Aynanın karşısına geçip kendime baktım. Sonra cebimdeki not kâğıdını çıkarıp aynı satırları bir kez daha okudum. Her satırı tek tek tahlil etmeye çalıştım.

Zeynep. Kızım... Ben teyzen. Sabah beni görmek, benimle konuşmak istemedin, biliyorum...

Öncelikle bu notu sabah geldiğinde bırakmış olamazdı; çünkü, "Sabah beni görmek istemedin," dediğine göre sonradan yazılmıştı. Peki, bu not sonradan yazıldıysa ve o kadın bugün buraya hiç gelmediyse bu notu benim cebime kim koymuştu?

Ne olursun bana bir şans ver, ablamın biricik bebeğini tanımak istiyorum, en azından bir kez olsun konuşmak istiyorum seninle.

Neden bunca yıldır değil de şimdi? Kimse ama kimse bizim izimizi, adresimizi bilmezken bu kadın beni yıllar sonra nasıl bulmuştu?

Kimseye haber vermek zorunda değilsin, istediğin yere gelirim. Yeter ki bana bir şans ver, beni ara... İsmim Nuray. Lütfen ulaş bana. Sana yalvarıyorum...

Burak ve Mert ben kadınla konuşmak istemeyince kadını konuşmak için alıp götürmüşlerdi. Acaba ne konuşmuşlardı? Kadınla konuşmak istememiş olmama rağmen gidip Burak ve Mert'e ne konuştuklarını sormak çok mu saçma olurdu? Tüm bunların ötesinde, bu not nasıl benim cebime girmiş olabilirdi? Notlar beni oldum olası korkutuyordu. Bu yeni bir felaketin başlangıcı mıydı, yoksa sadece kayıp yeğeniyle konuşmak isteyen bir teyzenin çabası mıydı? Artık kafayı yemeden önce buradan çıkıp bir şeyleri öğrenmek zorundaydım. Ya da birileriyle paylaşmalıydım. Belki de hepsiyle... Derin bir nefes aldım, ellerimi, yüzümü yıkayıp tuvaletten çıktım.

"Onur..." diye mırıldandım. Onur endişeyle bana döndü.

"Hepiniz birkaç saniye beni dinleyebilir mi?" Annelerimiz, babalarımız, Burak, Mert ve Onur endişeyle beni izlerken hepsinin karşısında durmuş tir tir titriyordum.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu annem korkuyla.

"Sakin ol anne..." diye mırıldandım. "Bilmeniz gereken bir şey var."

"Anlatacak mısın?" diye sordu Onur ilgiyle. Başımı salladım.

"Onlara sabah yaşadıklarımızı anlatacağım, evet. Ama sizin de bilmediğiniz bir şey var."

"Ne oldu?" Onur korkuyla beni izlerken yutkundum. Titrek bir nefes aldım ve konuşmaya başladım.

"Sabah bir kadın geldi. Teyzem olduğunu ve benimle görüşmek istediğini söyledi."

"Ne?" Annem ve babam şok içinde aynı tepkiyi verirken elimi uzatarak onları sakinleştirmeye çalıştım.

"Ama ben onunla görüşmek istemediğimi söyledim ve kadın zorluk çıkarmadan gitti."

"Sonra?" Onur çatık kaşlarla endişe içinde bana bakıyordu.

"Sonra az önce durup dururken cebimde bu notu buldum." Cebimdeki kâğıdı çıkarıp Onur'a uzattım. Hepsi birlikte kâğıdın başına toplandığında ben konuşmaya devam ediyordum.

"O kadını sabahtan beri hiç görmedim, buraya hiç gelmedi. Bu not benim cebime nasıl girmiş olabilir? Üstelik notta, 'Sabah benimle konuşmak istemedin,' yazıyor, demek ki bu not o kadın evimizden gittikten sonra yazıldı." Onur öfkeyle nota bakıyordu, sonra Mert'e döndü.

"Kapıya 'Kapalı' tabelasını asın, içerideki müşteriler gittikten sonra başka müşteri gelmesin. Gidip güvenlik kamerasının kayıtlarını izleyelim. Zeynep, sen annemlerle burada kalıyorsun. Kapının dışına adımınızı bile atmayacaksınız."

"Kayıtları izlemek benim de hakkım."

"Kayıtları ne yazık ki üst katta izleyeceğiz ve sen buradan dışarı adımını atmayacaksın."

"Oğlum, ben hemen bir güvenlik şirketiyle konuşayım. Sizin binanın girişine, dairenin girişine ve evin koridorlarına da birer kamera taktıralım."

Hep birlikte konuşarak mola odamızdan çıkarlarken kapıya doğru bir adım attım. Onur kapıyı yüzüme kapatıp ardından kilitleyince orada öylece kalakaldım.

"Kızım, buradan çıkmayı aklından bile geçirme," dedi annem, sesi titriyordu. Tansiyonunun çıktığı belliydi.

"Gece de anladı bir gerginlik olduğunu... Gel babaanneciğim. Anneanne ve anne biraz konuşsun... Ben seni uyutayım." Zuhal Anne Gece'yi kucağına alıp sallarken bir yandan da dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Emin misin?" diye sordu bir anda sessiz bir fısıltıyla.

"Neyden?"

"Onun teyzen olduğundan?"

"Bilmiyorum Zuhal Anne... Korkuyorum."

"Belki de seni doğuran kadın gelmiştir. Onunla görüşmekten çekinme diye teyzen olduğunu söylemiştir. Onu görürsem belki de tanıyabilirim. Aramızda onun gençliğini gören tek insan benim."

"Zuhal, ne olursun sen de git bak, eğer o kadın Zeynep'imi doğuran kadınsa bir şey yapalım, uzak tutalım onu Zeynep'imden! Ben buna dayanamam..." Annem eli kalbinde tir tir titreyerek konuşuyordu.

"Zeynep, annene kolonya getir kızım!" Telaşla dolapların birinden bulduğum kolonyayı alıp annemin yanına geldim. Zuhal Anne bir yandan Gece'yi sallıyor, bir yandan telefonuyla bir numara çeviriyordu.

"Kimi arıyorsun anne?"

"Onur'u... Kadının görüntüsü varsa ben de görmeliyim, onu tanıyacağımı düşünüyorum. Alo, oğlum. Kadının görüntüsünü bulursan bana da göster. Kadını kanlı canlı gören tek insan benim. Belki de teyzesiyim diye yalan söyledi kadın; belki Zeynep'i doğuran kadın. Binanızda güvenlik kamerası yok mu yavrum? Anladım, tamam. Ben bekliyorum yavrum. Tamam oğlum..." Zuhal Anne telefonu kapatıp bize döndü.

"Apartman yöneticisinden giriş kapısının görüntülerini istemişler, bekliyorlarmış. Eğer görüntüler gelirse bana da gösterecekler."

Sonrası yarım saat süren sancılı bir bekleyişten ibaretti. Bir yandan anneme kolonya sürüyor, bir yandan Onur'u mesaj yağmuruna tutuyordum.

"Beni buraya kilitlediğine inanamıyorum. Beni buradan bir daha sakın çıkarma çünkü seninle asla konuşmayacağım." Evet, anne olmak beni hassaslaştırmıştı. Bu mesajı yazar yazmaz kapının kilidi açıldı. Onur kapıdan kafasını uzatıp endişeyle bana baktı.

"Gel, konuşalım..." dedi sessizce. Ayağa kalkıp asık bir suratla yanına gittim.

"Hani benimle asla konuşmayacaktın?"

"Kabullendin yani, iyi o zaman bırak da hapishaneme geri döneyim." Odaya doğru geri adım atınca Onur beni kolumdan tuttu.

"Güzelim," dedi derin bir nefes alarak, "benimle konuşmayacağın tek bir an bile olmayacak. O yüzden bunu aklından bile geçirme. Şimdi gelelim asıl konuya. Cebinden bir not çıktı Zeynep ama güvenlik kayıtlarında cebine not konulduğuna dair hiçbir görüntü yok. Bu nasıl oldu bilmiyoruz ve ben kafayı yemek üzereyim. Elimizdeki tek görüntü o kadının bizim binamıza girdiği görüntü. Başka hiçbir şey yok. Şimdi söyle bana, ben nasıl seni ve kızımızı buraya kilitlemem? Nasıl kafayı yemem?"

"Ama o not bir şekilde benim cebime girdi Onur... Kayıtlarda nasıl olmaz?"

"Bilmiyorum. O not senin cebine girdi, evet ama burada girmedi işte. Ya sokakta girdi, ya evde girdi ama burada değil güzelim. Şimdi içeri girelim de şu kadını anneme gösterelim. Olur mu?"

"Hadi girelim artık," dedi Burak arkamızdan telaşla gelip odaya dalarken.

"Girelim," dedim korku içinde. Mert, babam ve Rıza Baba da peşimizden gelirken ellerim titriyordu. Birkaç saniye sonra odanın ortasında, Zuhal Anne'nin etrafında toplanmış, Onur'un elindeki telefona baktığında dudaklarından çıkacak bir cümle duymayı bekliyorduk.

"Sizi korkutmak istemediğim için konuyu duyduğum ilk an söylemek istemedim ama ben Zeynep'i doğuran kadının tüm hayat hikâyesini biliyorum. Kadın bana tek çocuk olduğunu söyledi, eğer yalan söylemediyse onun bir kardeşi olamaz. Yani doğal olarak Zeynep'in de bir teyzesi olamaz. Bu yüzden ilk düşündüğüm şey o kadının Zeynep'i doğuran kadın olduğuydu, korktuğu için teyzem dediğini düşünmüştüm. Ama..." dedi ve yakın gözlüklerini takıp bir kez daha ekrana baktı.

"Ama ne anne?" diye sordu Onur korkuyla.

"Bu değil..." dedi, "Bu Zeynep'i doğuran kadın değil. Yüzünde üç tane büyük ben var, o kadının yüzünde tek bir ben bile yoktu. Bu kadın olamaz, imkânsız. Üstelik bu kadın Zeynep'i doğuran kadına hiç benzemiyor, bence onun teyzesi olmayı bırakın, herhangi bir akrabası bile olamaz. Bunu söylemek istemezdim ama Zeynep'i doğuran kadına değil de daha çok o adama benziyor... İsmi lazım değil, siz beni anladınız işte. Biyolojik babasına... O şerefsize..."

"Kadının gözleri benim gözlerime çok benziyordu..." diye mırıldandım sessizce.

"Senin gözlerin Ender'in gözlerine benziyor," dedi Zuhal Anne. Sonra aklıma gelen korkunç bir fikirle fotoğrafa baktım. Hepimizin aklına aynı fikir gelmiş olmalıydı. Onur'la göz göze geldim önce, sonra Burak'la ve sonra Mert'le.

"Olabilir mi?" diye sordum.

"Ne olabilir mi?" dedi annem korkuyla.

"Ender'in hiç bilmediğimiz bir kardeşi, bir ablası olabilir mi?" Sonra Zuhal Anne dehşet içinde fotoğrafa baktı.

"Gözleri çok benziyor..." diye fısıldadı. Onur korkuyla elini uzatıp odanın kapısını kilitledi.

"Yıllarca onunla yaşadım, böyle bir şey benden nasıl gizlenebilir?"

"Belki Ender bile bilmiyordu bir kardeşi olduğunu!" Mert şaşkınlıkla konuşurken içimi büyük bir korku sarmıştı.

"Rıza, şu kadının fotoğrafını alıp gidip araştıralım kimmiş, neyin nesiymiş..." O sırada bir elimle Gece'nin elini tutuyordum. Sanki her an elimden alınacakmış gibi korkuyordum. Sanki her an onunla son dakikalarımı yaşıyordum. Kafayı yemek üzereydim.

"Bırakın bu kadına mesaj atayım, buraya çağırayım. Tek başına gelecektir, oturup konuşalım. Kim olduğunu, ne istediğini soralım. Olmaz mı?"

"Sakın o kadını buraya çağırmayın!" dedi annem gözyaşları içinde.

"Çağıracağız..." dedi Onur, "ama önce babamın dediği gibi gidip kim olduğunu öğreneceğiz. Onu tanıdıktan, araştırdıktan sonra buraya çağıracağız. Mert, sen babamlarla git. Burak ve ben burada kalalım. Onları yalnız bırakamayız."

"Tamam abi, biz çıktıktan sonra kapıyı kilitleyin. Size haber veririz..."

"Kapıyı kilitle damat, kızıma da torunuma da iyi bak!"

"Merak etme baba..."

Onlar odadan çıkıp giderken, Zuhal Anne de annemle konuşarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Burak Gece'yi kucağına almış, masal anlatarak uyutmaya çalışıyordu.

"Sonra da küçük kuzu aslana demiş ki, 'Artık ormanlar kralı benim... çünkü sen bana âşık oldun.' Aslan başını sallamış, aşk yenilmekmiş aslında... Sonra minik bir tavşan gelmiş ve demiş ki..."

Onur ve ben de bir köşede oturmuş öylece karşı duvarı izliyorduk.

"Onur..."

"Zeynep?"

"Lütfen bana hiç kimsenin bizi birbirimizden ayıramayacağını söyle."

"Hiç kimse ve hiçbir şey bizi birbirimizden ayıramayacak Zeynep. Söz veriyorum sana."

Başımı Onur'un omzuna yasladım, Onur beni kolunun altına alırken sol gözümden akan bir damla yaşla birlikte titrek bir nefes aldım.

"Teşekkür ederim Onur..." diye fısıldadım.

"Teşekkür mü edersin?"

"Teşekkür ederim... Hep yanımda olduğun için."

"Ve hep yanında olacağım, inan buna..."

Şu an dünyada bundan daha fazla inanmak istediğim hiçbir şey yoktu. Kendimi onsuz ve onlarsız bir dünyada hayal edemiyordum. Gram korkum olmayarak büyümüştüm ben, düşmek için koşan

bir çocukluk yaşamıştım... Oysa şimdi onları kaybetmekten ölesiye korkuyordum. Onlar için yakıp yıkamayacağım hiçbir şey yoktu bu dünyada.

Ve o an bilmiyordum, evren bizim için bir yerlerde bir plan daha yapmıştı ve o plan çoktan işlemeye başlamıştı...

(Yazarın Anlatımıyla)

"Efendim, kız dışarıya hiç tek çıkmıyor... Yanında ya Onur oluyor ya da diğer ikisi."

"Öyle mi? Öyleyse tek çıkmasını sağlayın."

"Bunu nasıl sağlayabiliriz efendim?"

"Size bunu bulun diye para ödüyorum. O kızı iki gün içinde burada istiyorum: tek başına ve sapasağlam bir halde. Anladınız mı? Aksi halde sonuçlarına katlanırsınız."

Sonra radyoyu açtı adam. Bir şarkı çalmaya başladı orta yerinden. *"Bilmiyorum rüzgâr bizi dağıtırsa bir gün..."*[2] dedi şarkıcı. Adamın gözleri pencereden uzaklara daldı.

"Dağıtacak," diye mırıldandı, "rüzgâr bizi öyle bir dağıttı ki artık dağıtmadığı kimse kalmamalı bu dünyada..."

Hayat bir gölgedir

gezinip duran...

Shakespeare

Ve sonra fırtına büyür,
Kız fırtınanın içinde kaybediverir sevdiklerini.
Oradan oraya savrulur
Ve sonunda evini bulur...

4. Bölüm

O Fırtınalı Gecede...

Oradan oraya savrulur ve sonunda evini bulur...

Hayat bir gölgedir gezinip duran... Belki de Shakespeare'in en sevdiğim sözü bu. Hayat bir gölge gibi; her adımımızda tepemizden yükselip bizi karanlıkta bırakan ama aynı zamanda da güneşten koruyan. Ömrüm boyunca yaşadıklarımın beni nereye sürüklediğini anlamaya çalıştım. Hâlâ anlamış değilim. Karanlığa mı sürükleniyordum, yoksa beni güneşten koruyacak bir gölgeye mi?

"Hava giderek kötüleşiyor..." Zuhal Anne endişeyle camdan dışarıya bakıyordu, "Hâlâ gelmediler. Onur, oğlum, bir daha arasana babanları..."

"Daha on dakika önce aradım anne, iyilermiş. Trafikteler işte." Tam o an hayatımda duyduğum en gürültülü gök gürlemesine şahit oldum. Burak'ın kucağında uyuyan Gece korkuyla sıçrayarak ağlamaya başladı.

"Gel kızım..." Onur endişeyle Gece'yi kucağına aldığında ben de Gece'nin üzerine battaniyesini örtüyordum.

"Ağlama güzel kızım, korkulacak hiçbir şey yok. Ben buradayım, sana kimse hiçbir şey yapamaz..." Onur'un sesi geceyi sakinleştirirken Burak yanımızdan kalkıp mutfağa doğru ilerledi.

"Kahve isteyen var mı?" diye sorduğunda annemlere döndüm.

"Siz için," diye mırıldandım, "çok gerginsiniz. Biraz kendinize gelirsiniz. Burak, annemler de kahve istiyor..."

"Tamam Zeyno."

Restoran ilk açıldığı günden beri ilk defa bu saatlerde bu kadar bomboştu. Burayı ilk açtığımızda sadece kahvaltı servisi vereceğimizi planlamıştık ama herkes burayı öylesine sevdi ki akşam yemeği servisi de vermeye başladık. Normalde tam şu saatlerde; yani her gün saat yedide iki saatlik bir akşam yemeği servisimiz başlıyordu ama bugün ilk defa bu saatte kapalıydık. Kapıya gelen yaklaşık yirmi müşteriyi geri çevirmiştik. Saatlerdir babalarımızı ve Mert'i bekliyorduk. Dışarıda öyle şiddetli bir fırtına vardı ki arabalar bir milim bile hareket edemeyecek bir trafiğin içinde kalmıştı. Restoranın son kalite pencerelerinden bile içeri su sızmaya başlamıştı. Ara ara daha da şiddetlenen sağanak doluya döndüğünde camları kıracak kadar sert yağıyordu.

"Yine dolu yağıyor," diye mırıldandı annem öfkeyle. "Çocuk uyanacak."

"Canım, Gece'yi içerideki odaya yatırıp uyutun siz," dedi Zuhal Anne. "Biz de kahvelerimizi içtikten sonra başında bekleriz... Oraya daha az ses geliyor." Zuhal Anneme başımı salladığım sırada Onur çoktan içerideki odaya yönelmişti.

"Uyanmamış..." diye fısıldadı Onur Gece'yi pusetine yatırırken.

"Uyanacak gibi... Biraz pusetinde sallayalım." Onur başını sallayarak ses çıkarmadan Gece'nin pusetini bir sağa bir sola sallamaya başladı. Bir gök gürültüsü daha duyduk o sırada. Caddeden korna sesleri yükseldi. Herkes bir an önce evine gitmek istiyordu artık.

"Gök gürleyince parmaklarımı daha sıkı tutuyor," diye mırıldandı Onur hayranlıkla Gece'yi izlerken, "Sen de böyle yapıyorsun..." Kaşlarımı çattım.

"Ben mi?"

"Evet..." diye mırıldandı Onur, "bazı geceler uyuduğunda gök gürlerse uykundan bile uyanmadan hemen ellerimi bulup tutuyorsun. Gök gürledikçe daha sıkı tutuyorsun ellerimi..." Yüzüne buruk bir gülümsemeyle baktım.

"Bu hayata seni korumak için geldiğimi hissettim ben Zeynep. Seni yıllar önce o koridorda ilk kez gördüğümde kendi kendime dedim ki: 'Onur, bu kızı koruyacaksın. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın... Bu kızı koruyacaksın...' Sonra canla başla seni korumak için çabaladım hep. Şimdi bir de bu ufaklık var artık..." dedi gözlerini benden ayırıp Gece'ye bakarken, "Gece ve sen... Siz ikiniz benim her şeyimsiniz Zeynep. Yerde duran taşa takılıp düşme ihtimaliniz bile bana acı veriyor."

"Biz de seni korumalıyız," diye mırıldandım elimi Onur'un yanağına götürerek. "Bir gün öyle bir an gelir ki belki de senin bize ihtiyacın olur. Sana söz veriyorum, biz de seni koruyacağız sevgilim."

Dakikalar sonra Gece'yi pusetinde bıraktık ve nöbeti annemlere devredip odadan çıktık. Restoranın büyük camlı kapısının önündeki masalardan birine oturduk. Burak elinde bir tabak kuruyemişle bize doğru yaklaşırken Onur alaycı bir gülümsemeyle konuşmaya başladı.

"Bir atasözü var bilir misiniz? Mahalle yanarken orospu saçını tararmış diye..."

"Biliyorum kanka, neden ki?" Burak anlamayarak ciddi ciddi bu cümlenin nedenini sorduğunda bir an tüm gerginliğimi unutup ufak bir kahkaha attım.

"Sana diyor Burak... Laf sokuyor yani."

"Neden?" Tüm ciddiyetiyle bir yandan soslu mısır yiyordu.

"Abi içinde bulunduğumuz durumda; yani Mert ve babamlar trafikte bir yerde buraya gelmeye çalışırken, annemler içeride kara kara düşünürken, biz gergin bir halde beklerken sen soslu mısırlarla, beyaz leblebilerle, kahvelerle, çaylarla lale devrini yaşıyorsun."

Onur'la gülüştüğümüz sırada Burak bir yandan avcundaki kuruyemişlerden yiyor, bir yandan söylediklerimize anlam vermeye çalışıyordu.

"Bir şeyler yiyip içmem gergin olmadığım anlamına mı geliyor?" O sırada mutfaktan gelen takırtı seslerini duyunca kaşlarımı çattım.

"Bu sesler ne?" diye sordum endişeyle.

"Patlamış mısırı ocakta unuttum!" Burak koşarak mutfağa giderken kendimi tutamayıp bir kahkaha daha attım.

"Şey de yapsana, ıslak kek falan..." Onur Burak'ın arkasından seslenirken ekledim:

"Bir de kısır mı yapsak?" Biz Onur'la gülüşürken Burak büyük bir kâse patlamış mısırla aramıza döndü.

"Kısır için malzeme yok ama ıslak kek yaparım isterseniz. Kakao kaldı mı diye bir bakmam lazım." Burak bizi yine ciddiye alırken o an bu hayatta beni en güldüren şeyin Burak'ın esprileri ciddiye alması olduğunu fark ettim. Elime bir avuç patlamış mısır alıp Burak'a katıldım.

"Çay demleniyor. Birazdan çay da getireceğim."

"Burak..." diye mırıldandım içten bir gülümsemeyle.

"Efendim Zeyno?"

"İyi ki varsın..." O an bir Burak'a bir Onur'a baktım ve istemsizce gözlerimin dolduğunu fark ettim. Onur beni belimden tutup kendisine çekti ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Sen de iyi ki varsın Zeyno. Ben gidip çaya bakayım, belki demlenmiştir..." Burak kalkıp mutfağa doğru ilerlerken ayağa kalktım ve cam kapıdan dışarıya baktım.

"Hava berbat. Hiç de düzelecek gibi değil..." Onur başını telefonundan kaldırmadan cevap verdi.

"İnternette yazanları okuyorum şimdi, bütün uçuşlar iptal edilmiş. Sokağa çıkmayın diye uyarı yapıyorlarmış. Televizyonu açsana güzelim..." Telaşla masadaki kumandayı alıp televizyonu açtım. Tüm kanallarda fırtınayla ilgili haberler vardı.

"Yaklaşık iki saat önce şiddetini artıran fırtına meteoroloji uzmanlarına göre son otuz yılın en büyük fırtınası... İç Anadolu, Marmara ve Ege Bölgelerinin tamamında görülen fırtına, birçok şehirde daha şimdiden su baskınlarına yol açtı sayın seyirciler. İşte görüntülerde çatısı uçan bir binayı görüyorsunuz... Uzmanlar uyarıyor, lütfen yarın akşam saatlerine kadar bulunduğunuz yerden ayrılmayın. Fırtınanın gecenin ilerleyen saatlerinde yerini yoğun bir doluya bırakacağı, dolu tanelerinin yumruk büyüklüğünde olacağı tahmin ediliyor. İşte acil durumlarda arayabileceğiniz numaralar..."

Kanalları değiştirdikçe sadece ve sadece sel baskınları, devrilen direkler ve ağaçlar, uçan çatılar, suda yüzen arabaların içinden çıkmaya çalışan insanlar gördük. Onur telaşla telefonu kulağına dayadı.

"Kimi arıyorsun?"

"Mert'i..."

"Çaylar hazır!" Burak elinde bir tepsiyle içeri girerken durumun abesliğine bir kez daha güldüm. "Önce Zuhal Annelere vereyim..."

"Tamam. Ne oldu, açmıyor mu?"

"Kapalı. Şarjı bitmiş olmalı. Babamı arayacağım..."

Onur üçünü de tek tek, sırayla defalarca aramasına rağmen hiçbirine ulaşamadı. Telefonu öfkeyle kapattığı sırada Burak odaya girmiş, televizyondaki haberleri izliyordu.

"Bizimkiler nerede kaldı ya, yumruk büyüklüğünde dolu da olmaz ki abi! Arabanın camlarını bile çatlatır. Çıkıp bir baksak mı?"

"Nereye bakacağız oğlum? E5'te bir yerlerde takılıp kalmışlardı en son. Nerede olduklarını bilmiyoruz ki... Ne lanet bir akşam!"

Tam o sırada cam kapıdan duyduğumuz seslerle yerimizden fırladık.

"Geldiler!" dedim telaşla. Onur kapının kilidini açar açmaz üçü de sırılsıklam bir halde içeri attılar kendilerini. Onur telaşla kapıyı kapatıp içeriye seslendi:

"Anne, battaniye filan getirin!"

"Ne oldu oğlum?"

"Babamlar geldi, çok ıslanmışlar!" diye seslendiğim sırada Onur ve Burak hepsinin montlarını çıkarıyordu.

"Abi çok zor geldik, başımıza neler geldi anlatsak inanmazsınız!" Mert nefes nefese konuşurken babam gözlüklerini çıkarmış yere yatmıştı.

"Baba iyi misin?" diye sordum telaşla.

"İyiyim kızım, iyiyim, bir şeyim yok!"

"İyiyiz iyi, sırılsıklam olduk, şimdi biraz kendimize geldik işte," dedi Rıza Baba da yerde yatarken. Annemler koşa koşa battaniyelerle aramıza katıldığında annem her zamanki drama ödülüne oynar haliyle ağlamaya başladı.

"Ne oldu sana hayatım benim, ne oldu, kim yaptı bunu?"

"Sahra Teyze, yanlış anlama ama yağmur yapmış olabilir mi? Sadece soruyorum..." diye mırıldandı Burak. Burak'ın koluna vurduğum sırada hep birlikte gülüşmeye başladık. Annem hâlâ ağlıyor ve yağmurda ıslanan babamın başında ağıt yakıyordu.

"Neredeyse bir mezar bulun da babanı gömelim diyecek..." diye fısıldadım. Burak ufak bir kahkaha atarak eğildi ve Mert'i battaniyeye sardı.

"Ne oldu? Anlatsana."

"Araba nerede? Kapıda yok." Onur cam kapıdan dışarıya bakarken ufak bir gök gürültüsü duyduk. Sonra rüzgârın her yeri saran uğultu sesi başladı.

"Arabayı yolun ortasında bıraktık. Ön camı çatladı. Yakıt da bitmek üzereydi ama yol benzinliğe gidebileceğimiz kadar bile ilerlemiyordu. İnsanların çoğu arabalarını bırakıp bir yerlere sığındı zaten. Biz de koşa koşa buraya geldik."

"Kaç dakika koştunuz?" diye sordu Onur endişeyle.

"Yarım saattir koşuyoruz abi."

"Böyle olmaz, her şeyiniz sırılsıklam! Üstteki büroya çıkın da kıyafetlerinizi çıkarıp yarım saat battaniyelerle bekleyin. Biz bunları kurutma makinesinde kurutalım hemen." Zuhal Anne üçünü de ikna edip ayağa kaldırdı. Onur ve Burak da onlarla üst kata çıkarken annem uyanıp ağlamaya başlayan Gece'nin başına gitti. Ben ise kapıları kilitliyordum. Tam o an öyle bir gök gürledi ki yerimden sıçradım.

"Anne, Gece uyandı mı?" diyerek içeri doğru seslendim.

"Yok yavrum, uyuyor torunum..."

"Zeyno, şunları kurutma makinesine atsana!" Burak bana yukarıdan tek tek kıyafetleri atarken hepsini havada yakalayıp kurutma makinesine koydum. Kıyafetler makinede kururken acıkmış olduklarını tahmin edip mutfağa girdim. Akşam için müşterilere servis edeceğimiz her şey çoktan hazırdı. Hepsini tek tek çıkarıp içerideki camlı kapının önünde duran büyük masaya dizmeye başladım. Sıcak servis edilecek yemekleri de mikrodalgada ısıtıyordum.

"Ne yapıyorsun güzelim?" Onur yanıma gelip omzuma bir öpücük kondurdu.

"Yemek hazırlıyorum sevgilim... İyiler mi?"

"İyiler de fena üşütecekler, belli..."

"Peki, şey, o kadın hakkında herhangi bir bilgi bulabilmişler mi?" Onur tepsideki yaprak sarmalarından birini ağzına atarken konuşmaya başladı.

"Kadın hakkında kayıtlı hiçbir bilgi yok. Muhtemelen yabancı uyruklu. Türkmen olduğunu tahmin etmişler... Araştıracaklarmış."

"O zaman kadın Ender'in kız kardeşi olamaz, değil mi?"

"Ender'in babası, annesini Türkmen bir kadınla aldattıysa neden olmasın? Göreceğiz. Şu fırtına dinsin, ondan sonra her şeyin bir çaresine bakacağız. Dışarısı felaket..."

"Peki, bu gece burada mı kalacağız?"

"Mecburen..." dedi Onur başıyla pencereyi işaret ederek. "Bu havada çıkamayız, Gece'yi hiç çıkaramayız..."

"Depoda acil durumlar için battaniye de yorgan da var. Hepsini yere serer yatarız."

"Kıyafetler kurusun, sonra da bir yemek yiyelim. Sereriz hepsini yere. Peki, bu bizim seninle bir yerde mahsur kalarak geçirdiğimiz kaçıncı gecemiz olacak Zeynep?" Onur hayranlıkla beni izlerken ona gülümsedim.

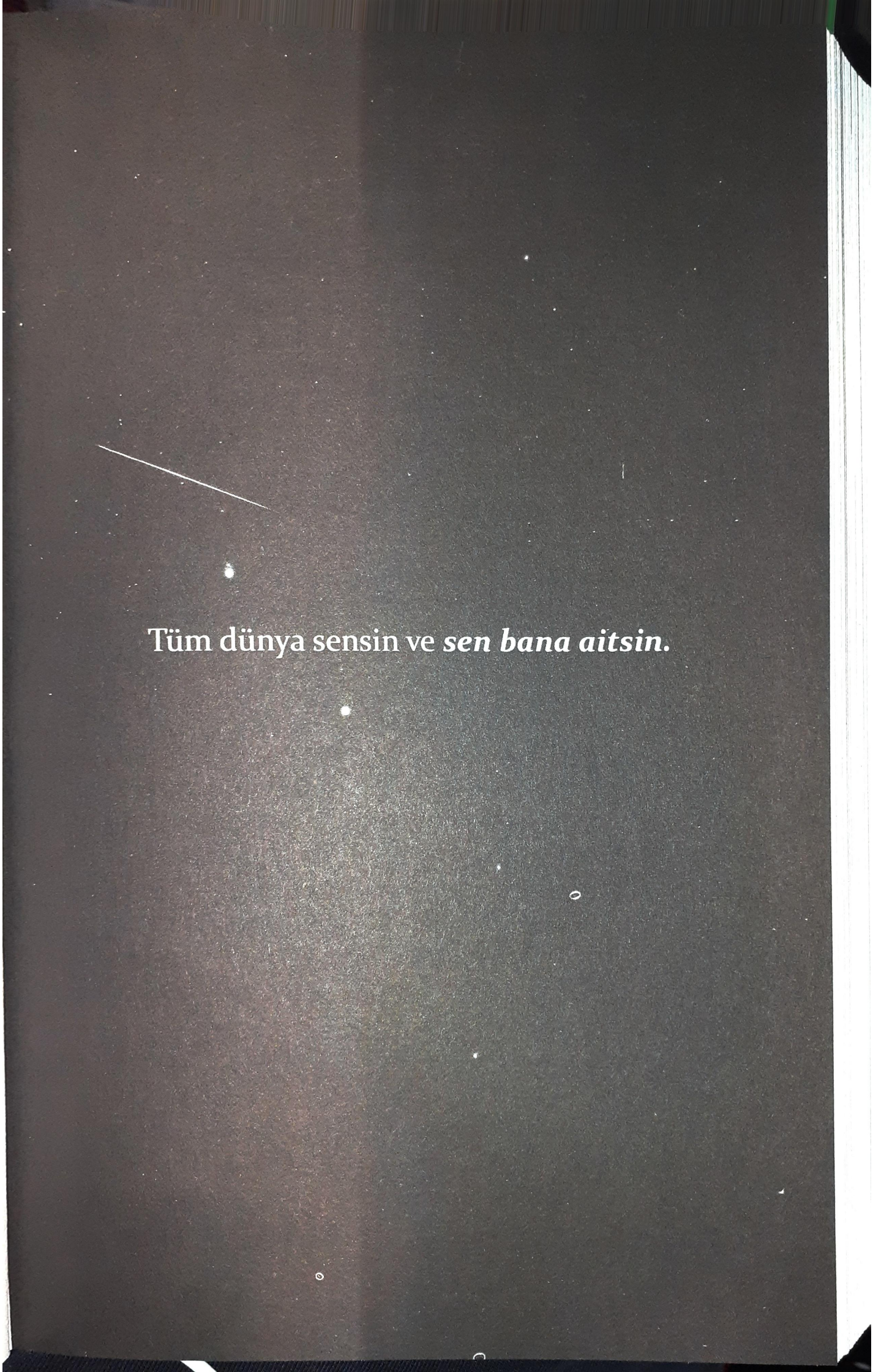
"Sayamayacağım kadar çok gece oldu... Şikâyetçisin bakıyorum."

"Öyle bir şey mümkün mü sence?"

"Olamaz mı?"

"Olamaz güzelim... Ben tüm ömrümü seninle bir yere kapatılıp geçirmeye razıyım. Sen yanımda olduktan sonra nerede olduğumun, nasıl olduğumun hiçbir önemi yok. Ve sana söz veriyorum, hayat bizi nerelere kapatırsa kapatsın, biz hep el ele çıkacağız..."

Onur beni alnımdan öperken ona sımsıkı sarıldım. Tüm bu olanların ortasında yine de kendimi tam o an inanılmaz huzurlu hissediyordum. Dışarıda son yılların en büyük fırtınası, camları vuran yumruk büyüklüğünde dolu taneleri, içeride bebeğim ve annem, üst katta ailemizin kalanı, mikrodalgada ısınan mis kokulu yemeklerimiz, sevgilim ve hazırlanmayı bekleyen yer yataklarımızla fark ettim ki onlar yanımdayken ben asla huzursuz olmayacaktım; çünkü burası benim evimdi, onların yanı başı...

Tüm dünya sensin ve *sen bana aitsin.*

5. Bölüm

Karanlık.

Tüm dünya sensin ve sen bana aitsin...

Ve sonra fırtına büyür,
Kız fırtınanın içinde kaybediverir sevdiklerini.
Oradan oraya savrulur
Ama sonunda evini bulur...
Yıkılmıştır, harabe olmuştur evi.
Bir ev kalmamıştır ortada.
Tüm bunlara rağmen,
Kız hüngür hüngür ağlamış mutluluktan.
Ne kadar yıkılsa da, dağılsa da,
Bir harabeye dönse de,
Hatta ortada bir ev bile kalmamış olsa da,
Orası onun eviymiş...
Tüm dünya yanıp kül olsa da
Onun koşa koşa gideceği tek yermiş...

Burası benim evim. Nerede olduğunun bir önemi yok, bu insanların yanı neresiyse orası benim evim. Dışarıdaki korkunç fırtına pencereleri zorlarken her birimiz cam

kapının önüne serdiğimiz yer yataklarının üzerinde uyukluyoruz. Arka planda Rıza Babanın eski radyosunun sesi cızırtılı da olsa haberleri verirken Gece Onur'un parmağını tutmuş uyuyordu. Burak ve Mert telefonlarından sessizce birbirlerine karşı bir oyun oynuyordu o sırada. Annemler en köşedeki yer yataklarına geçmiş Gece'ye yelek örüyorlardı. Babamlar ise Rıza Babanın radyosundan verilen haberlerden yakaladıkları kilit cümleleri bize aktarıyorlardı. Ben ise yer yatağımızda duvara yaslanmış Gece'yi izliyordum. Bir yandan onu izliyor bir yandan da kucağımdaki deftere bir şeyler yazıyordum... Bir şeyler derken, özel bir şeyler aslında... Bu defter büyüyünce Gece'nin onun olacaktı. Her satırını Gece on sekiz yaşına geldiğinde okusun diye yazıyordum ve asla yanımdan ayırmıyordum. Onur bir yandan Gece'nin parmağını tutarken bir yandan kucağındaki dergiden bulmaca çözüyordu. Onlara bakarken huzurlu bir nefes alıp deftere döndüm.

"Sevgili Gece..." diye başladım.

İnanması güç, biliyorum ama tam şu an anneannen, babaannen, dedelerin, amcaların, baban, sen ve ben burada restoranımızda ufak çaplı bir karantina altındayız. Dışarıda korkunç bir fırtına var. Yumruk büyüklüğünde dolu taneleri yağıyor... Televizyonlardan, radyolardan son dakika anonsları geçiyor, herkes 'Sakın dışarı çıkmayın!' diyor. Biz de ne yaptık biliyor musun benim güzel kızım? Restoranın orta yerine bir sürü yorgan serdik. Yer yataklarımızı yapıp yanımıza kahvelerimizi aldık ve öylece uzanıyoruz. Herkes kendi işiyle meşgul. Amcanlar oyun oynuyor, baban bulmaca çözüyor, anneannen ve babaannen sana yelek örüyor, dedelerin radyo dinliyor, sen babanın parmağını tutmuş uyuyorsun, ben de sana bunları yazıyorum. Büyüdüğün zaman sana başımıza gelen her şeyi anlattığımda yaşayacağın şoku tahmin bile edemiyorum. Yüz ifadeni görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdilik hayatındaki tek aksiyon yemek istemediğin halde yemek zorunda kaldığın mamaların. Fakat gerçek dünya çok daha aksiyonlu, o yüzden her şeye hazır olmalısın.

Güzel kızım, seni çok seviyorum ve her zaman seveceğim. Sana söz veriyorum, ne olursa olsun yanındayız. Ve hiç unutma, karanlık yoksa ışıklar bir hiçtir...

Annen, Zeynep

"Bahçeşehir'de bir adam terasındaki şemsiyeyle birlikte havalanmış..." diye mırıldandı Rıza Baba kulağını radyodan çekerken.

"Ciddi misin Rıza? Nasıl olmuş?" Zuhal Anne şok içinde sorarken hepimizin bakışları babamların üzerindeydi.

"Şemsiyesinin uçmak üzere olduğunu görüp koşarak terasa çıkmış... Şemsiyeyi tuttuğu gibi birlikte havalanmışlar."

"Hezarfen ağlıyor şu an, uçmak bu kadar kolay mıydı diye." Burak'ın sözünün üstüne sessizce güldüm. Sonra dudaklarımı aralayıp herkesin merak ettiği soruyu sordum.

"Peki, adama bir şey olmuş mu baba?"

"Şemsiyeyle birlikte karşı terasa konmuş."

"Adam ciddi ciddi uçarak karşı terasa mı konmuş?" diye sordu Mert şok içinde.

"Hiçbir şey olmamış mı adama?" diye ekledim.

"Olmamış, gayet iyiymiş. Hatta çok hoşuna gitmiş... Öyle bir açıklama yapmış."

"Cidden mi?" Ufak bir kahkaha attığım sırada herkes meşgul olduğu işi bırakmış, radyodaki konuşmalara odaklanmıştı.

"Meteoroloji uyarıyor... Sayın seyirciler, fırtınanın gece 3 ve 5 arasında şiddetini artıracağı söyleniyor, etkisini ise sabah 8 civarlarında kaybetmeye başlayacağı öngörülüyor. Lütfen bulunduğunuz yerlerden ayrılmamaya çalışın."

"Abi, neredeyse çeyrek asırlık şu hayatlarımızda yaşamadığımız, denk gelmediğimiz, deneyimlemediğimiz tek bir olay kaldı mı? Sadece soruyorum..." Burak sinirle söylenip arkasına yaslandı.

"Ben size gençliğimde yaşadığım olayları anlatsam halinize şükredersiniz çocuklar..." Rıza Baba bıyık altından gülerken kahvemden bir yudum aldım.

"Bu konuda ölümüne kapışırız Rıza Amca... Bizim yaşadıklarımızdan sonra müzede 'Dünyanın Psikolojisi En Güçlü İnsanları' diye sergilenmemiz gerekirdi..." diye mırıldandı Burak. "Bize ne zaman ödül verirler? Ben hâlâ ödül alacağımıza inanıyorum."

"Al, ödül..." dedi Mert Burak'a orta parmağını gösterirken.

"Terbiyesiz, büyüklerimizin yanında yaptığın şeye bak." Burak bilerek dikkati Mert'in gizlice uzattığı orta parmağına çekmeye çalışırken Rıza Baba söze girdi:

"Biz bir şey görmedik..."

"Seninle sonra hesaplaşacağız..." Burak Mert'e fısıldarken Mert tekrar telefonunu çıkardı.

"Gel hadi, oyunda hesaplaşalım." Sonra onlar oyunlarına döndü, konu tam kapanmışken annem yeni bir konu açtı.

"Gece Onur'un parmağını tutmadan uyuyamıyor..." diye mırıldandı hayranlıkla. "Zeynep de böyleydi, babasının parmağını tutmadan asla uyuyamazdı." Gülümseyerek babama baktığımda Onur'un yüzünde inanılmaz mutlu bir ifade vardı.

"Bazen uyurken kâbus görüyor sanırım... Sıçrıyor, parmağımı sıkı sıkı tutup sakinleşiyor. Dünyada bundan daha güzel bir his olamaz," diye mırıldandı Onur. "Anne, bu arada Zeynep hâlâ öyle uyuyor. Bu sefer de benim parmağımı tutuyor..."

"A ah! Kızım, sahiden öyle mi?" Gülerek başımı salladığım sırada herkes gülmeye başladı.

"Geceleri bir elim Zeynep'te, diğer elim Gece'de oluyor. Hiç kıpırdamadan uyuyorum sabaha kadar." Onur anlattıkça herkes gülüyordu. Sonra ufak şakalaşmalar yavaş yavaş yerini uykulu esnemelere bıraktı. Herkes yine kendi haline döndü, ortam sessizleşti ve geriye Rıza Babanın radyosundan gelen müzik sesi kaldı.

"Kaan Boşnak mı bu?" diye mırıldandım.

"Evet, yeni şarkısı çıkmış," diye yanıtladı Mert.

Şarkı restoranı doldurup arkadaki yağmur sesiyle birleşti. Herkesin gözü uzaklarda bir yerlere daldı, benim gözüm onun gözlerine daldı. Öyle bir bağ vardı ki aramızda, belki bu bağın sebebini bile açıklayamıyorduk birbirimize ve bu bağın gücünü sadece o ve ben anlayabiliyorduk. Bütün dünya sokağa dökülse, biz birbirimizi kaybetsek bile, her yer yanıp yıkılsa bile sanki gözlerim milyarlarca insan arasında yine onun gözlerini bulurdu. Ne olursa olsun göz göze gelirdik, yaşanabilecek hiçbir felaket bizim göz göze gelmemize engel olamazdı.

"Değişmem gülüşünü tüm dünya benim olsa da..."[3] diyordu Kaan Boşnak.

"Değişmem gülüşünü tüm dünya benim olsa da," diye tekrar etti Onur kulağıma fısıldayarak.

"Her kim ki seni üzüp üstüne ağlatırsa bir damla su dökmem çöllerde kavrulsa da..." diyordu şarkı ve Onur kulağıma fısıldayarak tekrar etmeye devam etti:

"Her kim ki seni üzüp üstüne ağlatırsa bir damla su dökmem çöllerde kavrulsa da..."

Şarkı devam ederken Onur alnını alnıma yasladı. Gereksiz bir duygusallıkla anlamsız bir soru sormaya niyetlendim.

"Onur..." dedim önce.

"Zeynep?"

"Gerçekten tüm dünya senin olsa da gülüşümü değişmez misin tüm dünyaya?" Onur etkileyici bir gülüşle yüzüme baktı.

"Tüm dünya benim zaten Zeynep..." diye mırıldandı. *"Tüm dünya sensin ve sen bana aitsin..."*

Alnımı Onur'un alnına yasladım yeniden. Dakikalarca nefesini içime çektim, onun nefesini solumak benim için yaşama ünitesi gibiydi. Soluduğum nefes onun değilse nefes alıyormuşum gibi hissetmiyordum.

"Korkma güzelim, sadece gök gürüldedi..." Gözlerimi hafifçe araladığımda ne ara uyuduğumu kavrayamadım. Gözlerim duvardaki saate kaydığında saatin 03.46 olduğunu gördüm. Onur beni kollarının arasına almış, sakinleştirmeye çalışıyordu. Herkes uyuyordu, dışarısı tam bir felaketti.

"Sıçradım mı?" diye sordum.

"Evet, korktun... Güvendesin, kollarımdasın... Hadi uyu güzelim." Onur beni sıkıca sardı ve kendimi daha huzurlu, daha güvenli bir rüyanın kollarında buldum. Gece'yi ve Onur'u gördüm. Gece ikimizin de ellerinden tutmuştu; hep birlikte denize doğru yürüyorduk. Bütün hayatımı bu rüyayı görerek geçirebilirdim. Fakat yarım saat sonra bir başka gök gürültüsüyle uyandım. Onur beni yine sıkıca sarmış sakinleştirmeye çalışırken uykuyla uyanıklık arasında neden söylediğimi bile bilmediğim bir cümle kurdum.

"Onur..."

"Efendim?"

"İstanbul'a dönelim mi?" Belki de uyandığımda bu soruyu sorduğumu hatırlamayacaktım bile. Şimdi de neden söylediğimi bilmiyordum. Bir an gök gürlemesi bana İstanbul'u hatırlatmıştı.

"Neden güzelim? Oradan taşınmak isteyen sendin."

"Oradaki hikâyemiz berbat ilerledi, berbat bitti. Dönmeli ve o hikâyeyi güzelleştirmeliyiz gibi hissediyorum..."

"Şu an uykunda konuştuğunun farkında mısın peki?"

"Evet, farkındayım."

"O zaman bunu tamamen uyandığında ve fırtına dindiğinde tekrar konuşalım, olur mu?"

"Peki, uyandığımda da bunu istersem... döner miyiz?"

"Sen dünyanın bir ucuna da gitmek istesen ben bunu kabul ederim Zeynep, biliyorsun. Senin herhangi bir isteğine hayır diyebilir miyim ben? Sen benim zaafımsın... Hadi, uyu şimdi. Uyandığında konuşalım."

"Sen neden uyumuyorsun?"

"Korumam gereken bir ailem var..." Derin bir iç çektim.

"İyi geceler Onur. Ailen seni çok seviyor..."

"İyi geceler güzelim... Seni çok seviyorum."

Gözlerim huzur içinde kapandı. Ruhum ne kadar huzur içinde de olsa o gece bir kâbus bekliyordu beni. O kadar çok beklemiş ki kaçamadım ondan. Gözlerim kapanır kapanmaz gözkapaklarımın karanlığında yakaladı o kâbus beni. Tuttu kolumdan, duvara yapıştırdı ve eliyle dudaklarımı kapattı.

"Beni izle..." dedi sanki o kâbus bana. Bana onu izlemekten başka hiçbir seçenek sunmadı. Ellerim kollarım bağlandı, dudaklarım kapandı ve ben o kâbusu izlemek zorunda bırakıldım.

"Hayır!" demeye çalıştım, diyemedim. Önce Gece'yi aldılar beşiğinden, sonra beni aldılar Onur'un kollarından. Onur yatağımızda tek başına kaldı. Ben bağırmaya, kaçmaya çalışırken Onur'un acı içinde yapayalnız kalışını izledim. Odadaki her eşya bir bir yok oldu, ışıklar söndü, geriye yalnızca karanlığın içinde hapsolmuş, yapayalnız bir Onur kaldı. Sonra o sesi duydum. Ender'in sesini... Kulağımın tam dibinde konuşmaya başladı.

"Bu hikâyenin en başından beri Onur'un yapayalnız kalması gerekiyordu; çünkü hayat beni yapayalnız bıraktı..." Kıpırdamaya, bağırmaya çalışıyordum ama hiçbir şey yapamıyordum. Çaresizdim, Onur'un yapayalnız kalışını Ender'in korkunç sesi eşliğinde izlemek zorundaydım.

"Zeynep!" diye bağırdı Onur karanlığa doğru. "Gece!" Gözyaşları içinde öfkeyle karısını ve kızını arıyordu bu lanet olası karanlığın içinde.

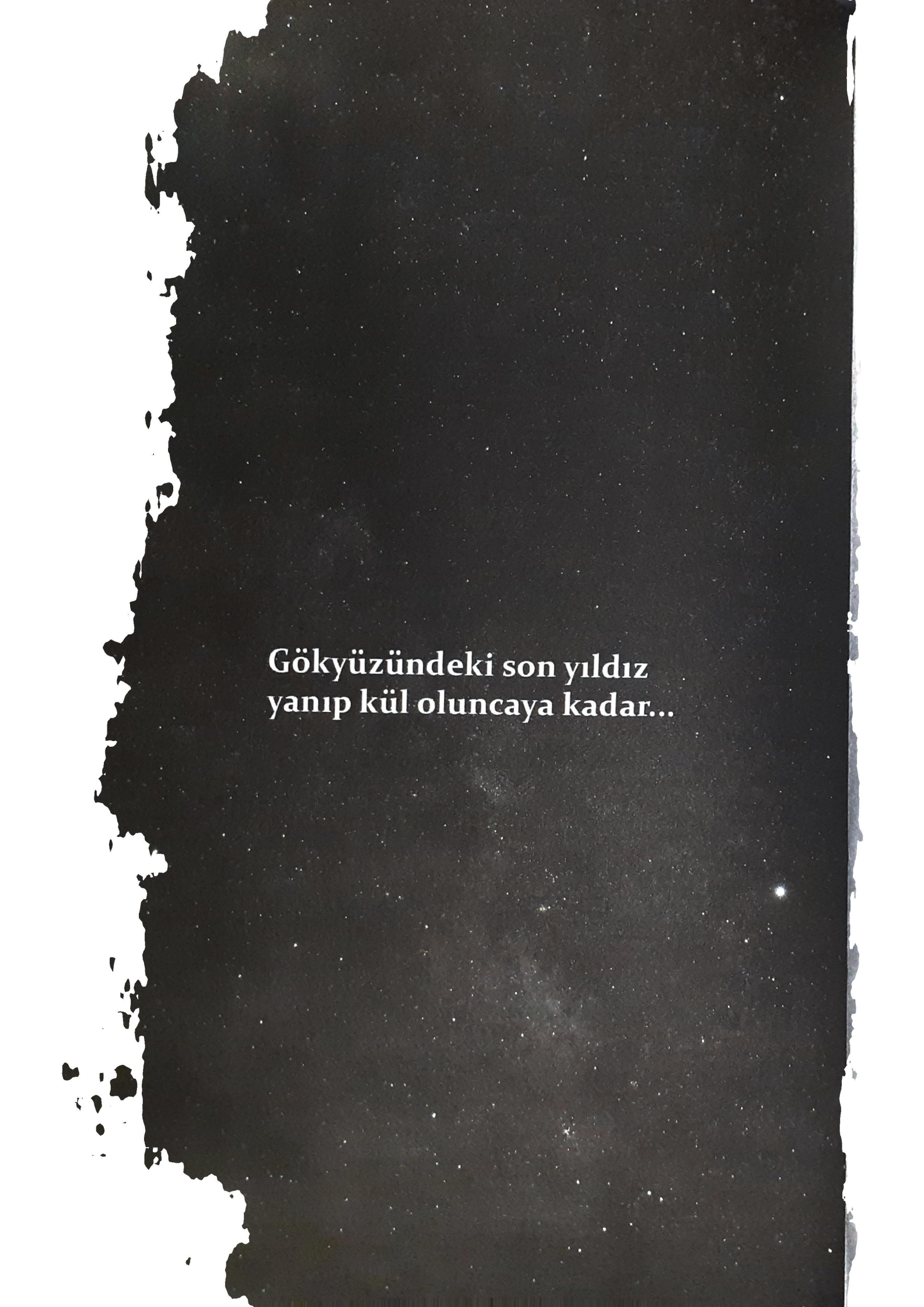
"Benim elimden de kızımı aldılar, içimdeki güveni aldılar, aşkımı aldılar, ailemi aldılar, huzurumu aldılar!" diye haykırdı Ender öfke dolu bir sesle.

"Bu hikâye mutlu sonla bitmeyecek... Bu hikâye öyle mutsuz bir hal alacak ki artık bitsin diye yalvaracak."

"Kim?" deyiverdim zar zor gözyaşları içinde. Ender eliyle karanlığı gösterdi. Ender'in eli karanlıkta kaybolan Onur'u gösterirken bir kez daha sıçrayarak uyandım. Nefes nefese sıçradığım sırada Onur'un kollarını bir kez daha üzerimde hissettim.

"Geçti güzelim, kâbus gördün! Geçti!"

Onur beni kollarıyla sarıp sakinleştirmeye çalışırken son birkaç aydır hissetmediğim kadar kötü hissediyordum; çünkü bu gördüğüm basit bir kâbus değildi. Bu gördüklerim, yaklaşmakta olan bir şeylerin içime doğmasıydı. *Karanlık geliyordu...* Işıklarımız sönmek üzereydi, biliyordum.

Gökyüzündeki son yıldız
yanıp kül oluncaya kadar...

6. Bölüm

Hâlâ Bizimle Misin?

Gökyüzündeki son yıldız yanıp kül oluncaya kadar...

Bir müzik açmışsın, açtığın müziği unutmuş başka bir müzik daha açmışsın, onu da unutmuş ve bir müzik daha açmışsın... Arka planda üç farklı müzik çalıyor fakat farkında değilsin. Kafan karmakarışık, beyninin içi üç farklı müzisyenin üç farklı müziğini aynı anda dinliyor âdeta ve sen bu üç müziği tek bir müzik sanıyorsun; çünkü bunun içinde büyüdün sen, kaosun içinde, karmaşanın içinde, kalabalığın içinde, uyumsuzlukların içinde... Bu duruma alıştın. Daha da kötüsü, sen buna dönüştün... Karmaşaya, kaosa, karışıklığa dönüştün... Sen artık üç farklı müzisyenin üç farklı müziğinin bir araya gelmiş halisin.

Sen Zeynep'sin... Zeynep Akay.

Bu da senin karanlık içinde başlayıp karanlık içinde bitecek olan hikâyende sıradan bir gün. Ayların, günlerin ve saatin önem arz etmediği bir gün daha...

(Günler Sonra)

Defteri kapatıp komodinin üzerine bıraktım. Yatağa uzandım ve yanımda uyuyan Onur'un kollarının arasına girdim. Onur beni

kollarıyla sıkıca sararken öksürmeye başladığını fark ettim. Kendimi ondan çekip doğruldum ve yüzüne baktım. Kıpkırmızı olmuştu. Elimi alnına koyduğumda ateşi olduğunu fark ettim. Telaşla kalkıp Gece'nin dolabından ateş ölçeri aldım ve Onur'un kulağına yerleştirdim.

"38.2..." diye mırıldandım. "Onur..." Onur'u uyandırmak için ona doğru eğildim ama pek uyanacak gibi değildi. Burnunu çekti ve arkasını dönüp uyumaya devam etti.

"Sevgilim, iyi misin? Ateşin var, kalk hadi, bir hastaneye gidelim..." Saat 04.15'ti.

"İyiyim ben, sadece başım ağrıyor..." Onur'un halsiz cevabı beni daha da endişelendirdi çünkü sesi de kısılmıştı. Belli ki üşütmüştü. Telaşla ne yapacağımı düşünürken bu saatte kimseyi arayıp uyandırmak istemediğimi fark ettim. Çünkü bu saatte kimi ararsam arayayım panik yaratmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Araba kullanmayı bilmiyordum, bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyordu: taksi. Evin elli metre ötesinde bir taksi durağı vardı. Derin bir nefes alıp telaşla montumu giydim. Gece'nin uyuyup uyumadığını kontrol ettim ve telefonumu cebime alıp evden çıktım. Onur o kadar hastaydı ki benim evden çıktığımı duymayacaktı bile. Hızla merdivenleri indim. Sokağa çıkıp koşar adımlarla taksi durağına doğru ilerliyordum ki gecenin sessizliğinde belli belirsiz bir ses duydum.

"Kız çıktı. Tek başına. Alıyorum."

Hayatım boyunca hiçbir zaman çok hızlı düşünebilen, çok hızlı hareket edebilen, çok hızlı karar alabilen bir insan olmadım. Fakat bu cümle kulaklarıma ulaştığı anda beynim devreye bile girmeden delice bir şüpheyle beş adım geri gidip binanın içine girdim ve kapıyı ardımdan kapattım.

"Bu da neydi?" dedim şok içinde. Duyduğum sesin gerçek olup olmadığını anlayamadım. Kalbim deli gibi atarken bir kat yukarı çıktım ve merdivende bulunan küçük pencereden gizlice sokağa göz attım. Şimdi, durum şuydu... Saat 04.25. Bomboş bir sokak, kapımızın karşısında duran siyah bir BMW, takım elbiseli iki adam ve duyduğum o cümle.

"Kız çıktı. Tek başına. Alıyorum." Bu cümleyi duyduğuma her şeyin üzerine yemin edebilirim. O an sokakta benden başka kimse olmadığına göre bahsedilen kız benim. Peki, korkuyor muyum? Asla. Peki, kim bunlar? Ne yapmalıyım? Ne yapacağım? Kafayı yemek üzereyken merdivenleri çıktım. Eve geri dönüp hızla atan kalbimin sakinleşmesini bekledim ve telefonumu çıkarıp Mert'i aradım. Bu saatte arandığında en sakin kalabilecek insan Mert'ti. Telefon dördüncü çalışında açıldı.

"Zeyno? Ne oldu? Bir şey mi oldu? İyi misin? Gece'ye mi bir şey oldu? Kime ne oldu!" En sakinimiz bile pek sakin değildi.

"Bir şey yok, bir şey yok! Korkma... Onur hasta, ateşi 38'in üzerinde. Öksürüyor. Buraya gelebilir misiniz acaba?"

"On dakikaya oradayız." Mert telaşla cevap verip telefonu yüzüme kapatır kapatmaz montumu çıkardım ve önce odaya dönüp Gece ile Onur'u kontrol ettim. Sonra sokağa bakan oturma odamıza geçip perdeyi araladım. Araba hâlâ oradaydı. Şoför koltuğunda oturan adamın yukarıya, buraya baktığını gördüm. Sonra araba yavaş yavaş sokaktan çıkıp gitti. Geriye ise sadece aklımda kalan plakası kaldı. İstanbul plakasıydı. İstanbul'dan gelen iki adam evimizin karşısında durmuş, benim tek başıma dışarı çıkmamı mı bekliyordu? Aklımı kaçırmak üzereydim. Kafamın içinde sorularla savaşıyordum âdeta... Yaşadığım kaosla birlikte Onur'un yanına döndüm. Üzerini sıkıca örttüm ve ateşini bir kez daha ölçtüm.

"38..." dedim kendi kendime, "biraz düşmüş..." Sonra elimi Onur'un alnına koydum, terlemeye başladığını gördüm. Ellerimi saçlarında gezdirdiğim sırada kapı çaldı. Korkarak yerimden sıçradım ve elim kalbimde kapıya doğru ilerledim. Kapının deliğinden tereddütle baktığım an Mert ve Burak'ı gördüm. Kapıyı açtım ve sessiz olmalarını işaret ettim.

"Gece uyuyor... Uyandırmayalım, bu saatte uyanınca bir daha uyumuyor!"

"Tamam Zeyno. Bizimki nerede?"

"İyi mi?"

"Uyuyor... Ateşi 38.2'ydi, şimdi 38'e düşmüş."

"Ben birkaç ilaç getirdim. Bence kaldıralım, yemek yedirelim. İlaçlarını içsin, iyileşmezse hastaneye götürürüz." Mert montunu asıp yatak odasına doğru ilerlerken Burak'la peşinden ilerliyorduk.

"Gece'yi sallasana, uyanmasın..." diye fısıldayarak Burak'a Gece'yi işaret ettim. Burak başını sallayarak beşiğin başına geçti. Mert ve ben ise Onur'un başındaydık. Onur hâlâ ter içindeydi, yüzü bembeyaz olmuştu...

"Sevgilim... Uyan hadi..."

"Zeynep... Beş dakika daha... Saat kaç?" Onur gözlerini açmadan kısık sesiyle mırıldanınca Mert'le göz göze geldik.

"Fena üşütmüş," dedi Mert, "Zeynep, Gece'nin başına sen geç. Biz Burak'la Onur'u kaldırıp duşa sokalım. Kendine gelsin."

"Tamam... Dikkat edin. Soğuk suya tutmayın sakın."

Burak'la yer değiştirdiğimiz sırada gözlerimi Onur'dan ayıramıyordum. Onu hiç böyle hasta, hiç böyle güçsüz görmemiştim... Ona o kadar kıyamıyordum ki bir soğuk algınlığı yüzünden bile oturup ağlayabilirdim. Burak ve Mert Onur'un güçsüz bedenini kaldırıp banyoya götürürken Onur'u bu kadar halsiz görmek beni mahvediyordu.

"Abi, ne yapıyorsunuz?" Onur halsizce çatallanan sesiyle olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Ateşin var abi, seni bir duşa sokalım, yemeğini yedirelim, ilaç içirelim. Sonra uyumana izin vereceğiz, tamam mı?"

"Başım ağrıyor Mert... Bırakın uyuyayım... Zeynep nerede?" Onur halsizce konuşurken Gece'yi bırakıp banyonun kapısına doğru gittim.

"Buradayım sevgilim. Lütfen bırak, yardım edelim. Sonra uyursun, tamam mı? Lütfen..." Onur gözlerini açamıyordu. Ellerini başına koymuş baş ağrısıyla mücadele etmeye çalışıyordu.

"Çok mu ağrıyor başın?" diye sordum telaşla. "Doğrudan hastaneye mi götürsek?" O sırada Mert ılıklaştırdığı suyu Onur'un başına doğru tuttu. Sonra yaşananlar ise kaosun yansımasıydı sanki... Onur ılık su vücuduna değer değmez kusmaya başladı. Gözlerimizin önünde yere yatmış kıvranıyordu. Burak ve Mert onu tutmaya çalışırken ben donakalmıştım.

"Zeyno ambulansı ara!" Duyduğum cümleyi bile belki on saniye sonra algılamıştım.

"O iyi olacak mı?" diye sorduğumu hatırlıyorum çaresizce.

"AMBULANSI ARA!" Mert'in bağıran sesi kulaklarıma ulaştığında koşmaya başladım. Yatağın üzerine ne ara bıraktığımı bilmediğim telefonumu elime alıp ambulansı aradım. Ne dedim, nasıl adres verdim... hiçbirini hatırlamıyorum.

"Başım..." diyordu Onur sadece, "başım..."

"Mert bir şey yap!" diye ağlıyordum bir köşede, diğer köşede Gece ağlıyordu.

"Onur, beni duyuyor musun abi?"

"İyiyim..." demeye çalıştı Onur nefes nefese, "başım..." Sonra tekrar kusmaya başladı.

O sırada Gece'nin ağlaması çığlıklara dönmeye başladı, Burak nefes nefese Gece'yi kucağına aldığında dakikalar sonra kapının çaldığını duydum. Onur'un ellerini ne ara tuttuğumu hatırlamıyorum, yerden zar zor kalktım ve koşarak kapıyı açtım. Sağlık görevlileri içeri girerken kendimi kapının önünde yerden kalkamaz bir halde bulduğumu hatırlıyorum. Onur'un gözlerimin önünde sedyeyle götürülmesini izleyemedim.

"Burak Zeynep'i al, Gece'yi anneannesine bırakın, oradan hastaneye gelin. Ben ambulansla gidiyorum."

Hayatımın en hızlı geçen bir saatini yaşadım. Burak beni kolumdan tutup zorla arabasına doğru götürürken Gece'yi kucağıma almaya çalıştım ama ellerim titriyordu.

"Özür dilerim anneciğim, özür dilerim..." diyordum gözyaşlarımın arasında.

"Zeyno, sakin ol!" Burak'ın telkinleri arasında, annemin ve babamın binlerce sorusundan sıyrılıp en sonunda kendimi hastanede bulduğumda Burak, Mert, Rıza Baba, Zuhal Anne ve babamla birlikte Onur'un acil servisten çıkarılmasını bekliyorduk. Annem iki dakikada bir arayıp Onur'u sorarken Gece'nin yanında uyuduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatıyordu.

"İki saat oldu..." dedim öfkeyle. "İki saat! Neden çıkarmıyorlar hâlâ? Bizi neden yanına almıyorlar!"

"Söylediler ya Zeyno, birkaç test yapacaklarmış işte. Muhtemelen birazdan sonuçlarıyla birlikte Onur'u da alır gideriz. Sakin ol..."

"Sakin ol kızım... Benim oğlum güçlüdür, sen Onur'u benden daha iyi tanıyorsun. Midesini üşütmüştür, günlerdir kaç kere yağmurun altında kaldık. Birazdan bizim oğlanı alır çıkarız, güzel bir yemek yeriz. Hadi, o güzel yüzün gülsün biraz..." Rıza Baba bana sıkıca sarıldığında gözlerim Zuhal Anneme kaydı. Herkese göre çok daha endişeli görünüyordu, çok daha korkuyordu.

"Onur Boysan'ın yakınları..." Hemşire doktorun odasından çıkıp koridora doğru seslendiğinde hep birlikte ayağa kalktık. Umutla doktorun odasına doğru ilerledik.

"Onur'u alıp gideceğiz, değil mi?" diye sordum Burak ve Mert'e.

"Gideceğiz tabii Zeyno..."

"Birkaç dakika sonra Meşhur Adana Kebapçı'sındayız. Güven bana..."

Umutla gülümseyerek doktorun odasına girdik. Doktor masasındaki test sonuçlarına, röntgen görüntülerine bakarken bizi görünce başını salladı.

"Hoş geldiniz..." diye mırıldandı.

"Hoş bulduk. Nedir bizim oğlanın durumu? Midesini üşütmüş, değil mi?" dedi Rıza Baba.

"Dışarıda üşüyüp üşüyüp gelip buzdolabından su içiyor hâlâ!" dedi Zuhal Anne gözyaşları içinde gülerken. Hep birlikte buruk bir halde gülüştük. Doktor derin bir nefes aldı ve önündeki sonuçlara tekrar baktı.

"Size midesini üşütmüş demek isterdim... Fakat Onur'un kusmasının da ateşinin de ses kısıklığının da sebebi baş ağrısı. Bunu o da biliyordu, kendisini kusturan baş ağrısıydı. İlk geldiğinde muhtemelen migreni olduğunu düşündüm fakat yine de birkaç test ve röntgen sonuçlarına bakmak istedim."

"Yani?" diye sordum korkuyla. "Sonuç ne?"

"Tümör," dedi tekdüze bir sesle, sanki "grip" der gibi.

"Ne?"

Tümör... Kafamın içinde bu ses defalarca yankılandı.

Tümör.

Tümör.

TÜMÖR.

"Böyle bir şey olamaz," dedim şok içinde. "Bir yanlışlık var. Onur'da tümör olsa ben bunu bilirdim!" Elim kalbimde, sinir krizi geçirmek üzere tir tir titrerken babam beni kollarının arasına aldı. Ben babamın kollarında şok içinde ağlarken ne Zuhal Annenin ne Rıza Babanın ne Burak'ın ne de Mert'in sesi çıkıyordu. Onlar da şok içindeydi.

"Tümör derken?" dedi Rıza Babam sonunda. "Ne diyorsunuz siz doktor?"

"Öncelikle sizden sakinleşmenizi rica ediyorum. Her gün birçok insana bu teşhis konuyor ve artık beyin tümörleri kolaylıkla atl–"

"Beyin tümörü mü?" diye sözünü kestim. Dudaklarım titriyordu.

"Böyle bir şey olamaz. Bir yanlışlık yapıyorsunuz." Burak gözyaşları içinde tir tir titreyerek konuşurken herkesin ağzından bilinçsizce birkaç cümle döküldü.

"Onur'u alıp gidemeyecek miyiz şimdi?" diye sordu Mert tek nefeste.

"Benim oğlumda böyle bir şey olamaz!" Zuhal Anne hüngür hüngür ağlayarak Rıza Babaya sarılırken ben doktora yalvarıyordum.

"Lütfen, beni onun yanına götürün! Lütfen!" Sonra tek hatırladığım babamın kolları arasında güçsüzleştiğim, bilincimi kaybetmek üzere olduğum o an. Doktorun son açıklamalarını dinlerken bilincimi kaybettiğimi biliyordum.

"İyi huylu bir tümör de olabilir kötü huylu bir tümör de..." diyordu doktor,

"Ameliyatla halledebiliriz," diyordu, "fakat zor bir sürece hazırlayın kendinizi."

"Ona ne olacak?" diye sorduğumu hatırlıyorum hayal meyal. Doktorun ağzından yüzlerce belirti çıktığına yemin edebilirdim fakat kayıp bilincimde sadece birkaç tanesi yer etmişti.

"Unutkanlık..." diyordu, sonra yetmezmiş gibi ekliyordu:

"Kıvrandıran baş ağrıları, denge bozuklukları, yürüme problemleri, zaman zaman bulanık görme, bazı kelimeleri unutma, mide bulantısıyla uyanma..."

Doktor bunları sıralarken kafamın içinde Onur'la yaşadığımız her şeyin bir bir yeniden canlandığına şahit oldum. Onu gördüğüm ilk an, ondan duyduğum her bir cümle, ona sarıldığım her an, Gece'nin doğumu, birbirimize sarılıp kendimizi tüm dünyaya kapattığımız her bir saniye... Hepsi bana acı çektirmek istercesine geçti aklımdan.

Şok içinde oraya doğru bir adım attığım sırada, birinin beni arkamdan yakaladığını fark ettiğim an, ağzımdan büyük bir çığlık bırakıyordum ki bir el ağzıma kapandı.

"Sakın!" dedi elin sahibi. Gözlerim kocaman açılmış, ela gözlerin ardındaki sis bulutunu görmeye çalışırken ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ela gözlerin sahibi ise beni bırakmaya niyetli değildi, öyle güçlüydü ki kıpırdayamıyordum. Bana gözleriyle emreder gibi bakıyordu.

"Sesini çıkarmayacaksın," diye fısıldadı. Korkuyla tir tir titreyerek ona baktığım sırada, başını ağır ağır bir sağa bir sola salladı.

"Ağzını açacağım ama sesini çıkarmayacaksın."

Her şey böyle başlamıştı. Gözlerim o ela gözleri ilk kez gördüğünde bu gözleri hayatım boyunca göreceğimi biliyordum. Elleri dudaklarımı kapatırken anlamam gereken bir şey vardı, karşımdaki bu yabancı kimdi bilmiyordum ama sanki yıllar önce tanışmış gibiydik. Bu yabancı aslında bir yabancı değildi... O benim geleceğimdi.

Ben geceyi ikiye bölerim hep... İnsanlar cama, balkona çıktıklarında izleyecekleri iki seçenek vardı: Ya geceyi, karanlığı ya da ayı, yani aydınlığı izleyeceklerdir. Gece ikiye ayrılır. Biri gecedir, evet. Ama diğeri aydır. Biri karanlıktır, biri aydınlık. Bu yüzden madem âşık olmuşum, ben geceyi ikimize paylaştırmayı isterdim. Karanlığı sevmeyen birine âşık olabileceğimi sanmıyorum. Karanlık, aydınlıktan çok daha güzel. Sırf o karanlığı sevsin diye aydınlığı almaya razı olurdum. Duvarına bir ay resmi çizerim, sonra aklıma gelen ilk şarkı sözünü yazardım, 'Ay benim... Gece senin...' Sonra ışıkları kapatır çıkardım."

Kendime hiç itiraf edememiştim ama sanırım bu benim Onur'a âşık olduğum ilk andı. O gün o bunları söylerken benim gözlerim hayranlıkla onu izliyordu. Hayatımda duyduğum en güzel cümlelerdi bunlar... Hayatımda karşılaşabileceğim en güzel ruha sahipti...

"Juliet'im olmaya hazır mısın?" Doruk'un sorusuyla birlikte şaşkınlıkla başımı kaldırdığım sırada, garip bir şey oldu. Ben daha verecek cevap bile düşünememişken diğer yanımdan kusursuz bir ses geldi; Onur'un sesi...

"Çok heveslenme," diye mırıldandı, "Juliet, Romeo'nundur."

Ve sonra, Juliet gerçekten de Romeo'nun olmuştu. Zeynep gerçekten de Onur'un olmuştu... Onur benim Romeo'm olmuştu, ben ise onun Juliet'i. Geride bir sürü insan bırakmıştık, bir sürü acı, bir sürü gözyaşı, bir sürü kâbus dolu geceler...

"Ben yapmadım," dedi tek nefeste. "Yapmadım..."

Savunmasız bir çocuk gibi duruyordu karşımda. Yaşadığı her türlü kötülükten sonra annesinin omzuna ihtiyacı olan bir çocuk gibi. Artık yaslanması gereken bir omuz ihtiyacıyla sallanan bedenine doğru yöneldim, kollarımla sıkıca sardım boynunu. Başını göğsüme gömüp bana sıkıca sarıldığında ağlamamı durduramıyordum. Onur Zorlu, benim sert duvarım... Paramparça olmuştu. Parçalanan yerlerini birleştirmek için bana sarılıyordu. Oysa daha fazla yapıştırıcıya ihtiyacı vardı o parçaların. Sonra, bir parça daha birleşti Burak kollarını etrafımıza sardığında, sonra bir parça daha... Mert. Mahşerin Dört Atlısı tamamlandığında hiçbir kitapta okuyamayacağınız, hiçbir filmde göremeyeceğiniz bir manzara vardı karşınızda.

Buz gibi karanlık bir deponun tam ortasında, kanlar içinde yatan genç bir kızın ölü bedeninin yanında, dördümüz sıkı sıkı sarılıyorduk... Birimiz paramparça olmuştu ve parçalarının birleşme vakti gelmişti...

İçinde bulunduğumuz her yer buz gibiydi aslında. Mevsim ne olursa olsun öylesine zor günler, öylesine zor geceler geçirmiştik ki ruhlarımız hep üşüyordu. Yine de her şeyin sonunda, her şeyin ötesinde hep birbirimize sarılmıştık. Dört kişiydik, hep öyle kalacağımıza dair söz vermiştik birbirimize. Şimdi ise bir hastanenin koridorundaydık. Onur'umuz yanımızda bile değildi. Zuhal Annem, Rıza Babam ve babam doktor doktor gezip sonuçları incelettirirken bizi Onur'un yanına bile almıyorlardı. Onur'u yoğun bakıma almışlardı fakat içerisini gösterecek bir cam bile yoktu... Burak, Mert ve ben ise ilk defa bu kadar güçsüzdük. Birer küçük çocuk gibi yoğun bakımın önünde yere oturup duvara yaslanmıştık. Hiç konuşmuyorduk, öylece ağlıyorduk.

"Onur..." diye fısıldadım kapıya doğru, belki duyar diye... Sonra titreyen sesimle devam ettim:

"Hâlâ bizimle misin?" Burak başını kaldırdı, gözlerime baktı. Mert'in dolmuş gözleri de benim üzerimdeydi.

"Hâlâ bizimle misin?" diye sordu Burak gözlerini kapıya çevirerek.

"Hâlâ bizimle misin?" diye tekrarladı Mert. Bir şekilde bizi duyduğunu biliyorduk. Bir şekilde konuşamasa bile bize cevap verdiğini biliyorduk.

"Sizinleyim," dediğini hissediyorduk.

"Biz seninleyiz..." diye mırıldandım titreyen dudaklarımın arasından. "Gökyüzündeki son yıldız..." diye mırıldandım ama devam edemedim.

"Yanıp..." diye devam ettirdi sözlerimi Burak.

"Kül oluncaya kadar..." diye tamamladı Mert.

Sonra birbirimize sarıldık. Onur'umuzun yattığı odanın tam önünde üç çocuk gibi çaresizce yere oturup birbirimize sarılmış ve her şeyin geçip gitmesini bekliyorduk. Her zaman olduğu gibi yine üşüyorduk, tir tir titriyorduk. Üçümüzün de bildiği bir şey vardı...

Biz Mahşerin Dört Atlısı'ydık; üç kişi değildik ve olmayacaktık. Bizim bir dördüncüye ihtiyacımız vardı ve biz onu asla bırakmayacaktık.

Gökyüzündeki son yıldız yanıp kül oluncaya kadar...

Dünya ikiye ayrılacaktı
ve biz dünyanın
iki farklı parçasında ayrı kalacaktık.

7. Bölüm

Çıkıp Sana Geleceğim.

Dünya ikiye ayrılacaktı ve biz dünyanın iki farklı parçasında ayrı kalacaktık.

Hayatım boyunca öngörebildiğim birçok şey yaşadım. Doğumum dışında yaşadığım her şey içime biraz da olsun doğmuştu her zaman. Onunla tanışacağımı hep biliyordum. Bir gün bir şeyler olacaktı, bazı ışıklar sönecekti ve ben gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey onun ela gözleri olacaktı. Onu ilk gördüğüm an biliyordum ki o bir gün benim ailem olacaktı. Ellerim ellerini tutacaktı, bedenim bedenine sarılacaktı, kalbim kalbi için çarpacaktı. O benim olacaktı, ben de onun... Biliyordum... Üstelik bir gün tıpkı ona benzeyen bir bebeğimizin olacağını da biliyordum. Başladığımız yere döneceğimizi de biliyordum, her şeyin başladığı yerde biteceğini de...

Günlerdir bir şeylerin bize doğru yaklaştığını da mutluluğumuzun biteceğini de hissediyordum. Oysa benim öngöremediğim tek bir şey vardı, onu da şu an yaşıyorduk. Onur'un böylesine bir şey yaşayabileceği, onu bizden ayıran hastane duvarlarının ötesinden bile izleyemeyeceğimizi hiç öngörememiştim. Şimdi isterseniz güçsüz deyin bana, duvarın ötesinde oturmuş bağıra çağıra ağlıyordum... Bu benim hayatım boyunca güçsüz hissettiğim ilk andı.

Toparlanmalıydım, Onur ve Gece için ayakta olmalıydım ama bu sefer yapamıyordum işte. Ben artık sonsuz mutluluğu istiyordum. Yaz tatiline çıkmayı, işe gidip gelmeyi, monoton bir hayat sürdürmeyi, aynı günleri yaşayıp durmayı istiyordum. Ben artık geceleri yatağa girdiğimde huzur içinde bir nefes almak istiyordum. Oysa olmuyordu... Olmuyordu işte.

"Mavi hırkasını da aldıysan çıkalım Zeyno..."

"Aldım..."

Burak'la eve dönüp birbirimizle doğru düzgün konuşmadan, gözyaşları içinde Onur'un eşyalarını toparladık. Doktor ısrarla birkaç haftalık kıyafet getirmemizi söylese de ben sadece birkaç günlük kıyafet aldım; çünkü onun orada birkaç hafta geçireceğine inanmıyordum. Herkes ısrarla böyle söylese de ben ihtimal bile vermiyordum. Çünkü o Onur'du... Beni asla bırakmazdı... Ne yapıp edip iyileşirdi, ne yapıp edip benimle olurdu.

"Çorap aldın, değil mi?"

"Evet..." diye mırıldandım titreyen sesimle, "Onur'un ayakları çok üşür..."

"Tabletini aldın mı? Belki oyun oynar."

"Aldım," dedim acı içinde.

"Birkaç tane kitap da alsaydın."

"Bir tane aldım. Fazlasına gerek yok. Orada fazla kalmayacağız." Burak sesimdeki öfkeyi fark edince bana tereddütle baktı ve başını salladı.

"Onur'un ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun Zeyno. Oradan en kısa sürede çıkmak için elinden geleni yapacaktır ama şunu da unutma, bu birkaç gün sürmeyecek..." Sesimi çıkarmadım. Cevap bile vermedim. Tek istediğim bir an önce Onur'a kavuşmaktı. Hastanenin önünde durduğumuzda Burak'la birlikte eşyaları aldık ve koşar adım merdivenlere yöneldik. Gece annemle birlikte evdeydi. Babam, Rıza Babam, Zuhal Annem ve Mert koridorda değildi. Onları göremeyince korkuyla Burak'ın kolunu tuttum.

"Bir şey olmuş olmasın, Mert'i arasana Burak!" Koşar adım onları aramaya koyuldum. Burak da bir yandan Mert'i arıyordu. Sonra yan koridorda, bir odanın önünden geçerken kapalı kapıdan tanıdık bir ses duydum. Onun sesi... Titreyen ellerimle kapıyı açtım.

"Zeynep dur, oradalar mı?" Burak telaşla yanıma gelirken başımı salladım. Gözyaşları içinde onunla göz göze geldim... Onur'la.

"Güzelim," dedi halsizce gülümseyerek. Tir tir titreyerek ona doğru koştum.

"Yavaş kızım yavaş!" Rıza Baba gülerek beni izlerken hıçkıra hıçkıra Onur'a sarıldım. Bana sarıldığı an gözlerinden yaşlar geldiğini gördüm. Orada, hastane odasının ortasında etraftaki hiçbir konuşmayı duymadan birbirimize sarılmış öylece duruyorduk.

"Seni bir daha hiç göremeyeceğim diye o kadar korktum ki..." dedim titrek bir fısıltıyla.

"Üzgünüm Juliet," diye karşılık verdi aynı titrek fısıltıyla. "Beni hayatının sonuna kadar göreceksin. Her an, her saniye..."

Başımı boynundan kaldırıp gözlerine baktım. Ellerimle iki yanağından tutup onun burada olduğuna inanmıyormuş gibi, kendimi onun gerçek olduğuna inandırmak ister gibi yanaklarına dokundum.

"Gerçekten buradasın..." diye mırıldandım.

"Gerçekten buradayım güzelim." Onur kıpkırmızı olmuş yüzü ve yaşlı gözleriyle beni izlerken ağlamamak için kendini zor tuttuğu alnında beliren damarlardan belliydi. Elimi aldı, avcumun içini öptü... Alnımı alnına yasladım ve birkaç dakika boyunca birbirimizin nefes alıp verişini dinledik.

"Biraz da ben sarılabilir miyim ya?" Burak arkadan bize doğru yaklaşırken gözyaşları içinde gülmeye başladım.

"Sen eksik kalma, gel!" Onur, Burak'a kollarını açarken ben de ne yapacağımı bilemeyerek Mert'e sarıldım. Mert beni sıkıca sararken Burak ve Onur'u izliyordum. Zuhal Anne oturduğu yerde bizi

hüzünlü gözlerle, gülümseyerek izlerken, Rıza Babayla babamın ağlamamak için kendilerini tuttukları çok belliydi.

"Merhabalar." Kulaklarımıza ulaşan sesle kapıya dönüp baktığımızda doktor ve asistanlarının içeri girdiğini fark ettik. "Nasılsınız?"

"Teşekkür ederiz. Ne kadar iyi olabilirsek o kadar iyiyiz. Siz nasılsınız?" Rıza Babam doktorla konuşurken kenara geçip Onur'un elini tuttum.

"Elimden geldiğince iyi olmaya çalışıyorum Rıza Bey, teşekkür ederim. Sen nasılsın Onur? Odaya geçmek iyi gelmiş olmalı."

"İyiyim, onların yanında olup nasıl iyi olmam?" Onur elimi sıkıca tutarken korku dolu bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım.

"İyi olmana sevindim. Ben de buraya sizinle sabahtan beri yaptığımız testlerin sonuçlarını paylaşmaya geldim." O an tüm dünya sadece Onur ve benim etrafımızda dönüyordu sanki. Sadece Onur, ben ve doktorun kuracağı cümleler... Geri kalan her şeyden soyutlamıştım kendimi. Sonra kelimeler bir bir döküldü doktorun dudaklarının arasından.

"İyi huylu olmasını çok ummuştum... Öyle olduğunu tahmin de etmiştim. Fakat maalesef..."

Maalesef...

Maalesef...

Bu kelime kafamın içinde dönüp duruyordu o an. Takip edecek kelimeleri adım gibi biliyordum ama bu kelime bütün umutlarımı yerle bir eden, beni derinden sarsan o ilk kelimeydi.

"Beynine yerleşmiş küçük tümör kötü huylu. Büyümeden, başka bir yere yayılmadan bir an önce ameliyatla alınması fazlasıyla mümkün ve ben bunu şiddetle öneriyorum. Fakat..."

Fakat...

Fakat...

Şimdi de beynimin içinde dolaşan kelime buydu. Yine içimde oluşan ufacık bir umudu yerle bir edeceğini hissetmiştim sanki.

Ardından ne gelecekti bilmiyordum ama bağlaçları oldum olası sevmemiştim. Artık onlardan nefret ediyordum.

"Biz bu ameliyatı yapabilecek kadar donanımlı bir hastane değiliz. Eğer imkânınız varsa size İstanbul'a gitmenizi öneriyorum, orada fakülteden çok sevdiğim bir arkadaşım var. Tümör ameliyatlarında o kadar uzman ki böyle bir ameliyat olmam gerekse kendimi emanet edeceğim tek insan o. Eğer gidemeyiz derseniz de sizi Eskişehir'de başka bir hastaneye transfer etmek zorunda kalacağım. Düşünmek isterseniz sizi bir süre yalnız bırakabilirim..." Doktor konuşurken Rıza Babam saniyesinde yıkılmış ama net bir sesle cevapladı.

"Düşünmemize gerek yok. İstanbul'a gidiyoruz."

Odadaki herkes yıkılmıştı. Herkes bu tümörün iyi huylu olacağına inanırken, bir anda hepimiz öyle bir şoka girmiştik ki çaresizliğimizi Onur'a belli etmemek için sesimizi bile çıkaramıyorduk. Hepimiz hıçkırıklarımızı boğazımızda tutuyorduk. Size söylemiştim, değil mi? Bir gün İstanbul'a döneceğimizi biliyordum ama o günün böyle bir gün olacağını asla tahmin etmemiştim.

(Saatler Sonra)

Her şeyimizi ardımızda bırakıp sadece gerekli birkaç valiz eşyamızı alarak yolda bulduk kendimizi. Ben Onur'la birlikte ambulanstaydım. Mert, Burak, Rıza Babam ve Zuhal Annem bir arkamızdaki arabadaydı. Annem, babam ve Gece ise en arkadaki arabadaydı. Kimse sesini bile çıkarmamıştı, tek yaptığımız eşyalarımızı toplayıp yola çıkmak olmuştu. Onur o kadar halsizdi ki ambulansa biner binmez elimi tutarak uyuyakalmıştı. Bir elim Onur'un elinde, diğer elim ise telefonumdaydı. Hastalığı araştırıyordum, ameliyatı araştırıyordum ve kendimi olabilecek her şeye hazırlıyordum. Tam o an bir mesaj geldi...

CİNAYET Grubundan Bir Yeni Mesaj.

Burak: Uyuyor mu bizimki?

Zeynep: Uyuyor.

Burak: Telefonu bırakıyorsun, saçma sapan araştırmalar yapmayı kesiyorsun, arkana yaslanıyorsun ve sen de uyuyorsun Zeyno. Onur'un sana ayakta ihtiyacı var...

Derin bir nefes aldım. Telefonumu kapatıp cebime koydum. Başımı arkaya doğru yasladım ve gözlerimi kapattım. Burak doğru söylüyordu, ayakta kalmak zorundaydım. Her şeye en güçlü halimle karşı çıkmışken şimdi gücümü kaybedemezdim. Cesur olmalıydım, savaşmalıydım, ailem için ayakta kalmalıydım...

"Zeynep, uyan kızım. Hadi..." Gözlerimi telaşlı bir kalabalığa açtığımda ilk gördüğüm şey Onur'un sedyeyle yanımdan alınıp götürüldüğü oldu.

"Bırakın onu!" diye bağırdım anlık bir refleksle. "Onu benden alamazsınız!"

"Zeynep, sakin ol kızım, sakin ol! Onur'u hastaneye götürüyorlar, biz de peşinden gideceğiz! Korkma, onu kimse almıyor." Babam bana sıkı sıkı sarıldı. Uyku sersemliğiyle bir kâbusun içinde olduğumu sanmıştım. Oysa olan bitenler gerçekti; İstanbul'a gelmiştik ve hastanenin bahçesindeydik. Onur hâlâ uyuyordu. Benim gözlerim ise Onur'dan başka hiç kimseyi görmüyordu. Herkesi ardımda bırakıp koşarak onun peşinden ilerledim. Onur'un çıkarıldığı odaya Onur'dan bile önce girdim. O hâlâ uyurken yatacağı yatağın yastığını bile onun sevdiği şekilde düzelttim. Hasta bakıcılar Onur'u yatağına yatırdı, doktor Onur'u hızlıca muayene etti ve bize durumu bir kez daha anlattı. Ben yine sadece birkaç kelimeyi duydum.

Ameliyat... dediler.

Hemen.

Tek anladığım buydu.

"Hemen derken, ne zaman?" diye sordu Rıza Baba korku içinde.

"Yarın sabah. Bugün buradasınız, geceyi dinlenerek geçirin. Onur da zaten verdiğimiz ilaçlar sebebiyle bir uykuda, bir uyanık olacak. Yarın sabah da erkenden ameliyata alınacak..."

"Peki, ameliyat kaç saat sürecek?" diye sordu Mert.

"Tahminime göre yedi saat sürecek. Tabii daha fazla da sürebilir." Ondan yedi saatliğine bile ayrı kalma düşüncesi beni mahvediyordu.

"Peki, bir tehlikesi var mı?" diye sordu Rıza Babam fısıldayarak. "Yani... ameliyatın riskleri... neler?" Korkudan soramıyordu bile. Hıçkırıklarımı tutmaya çalışmaktan artık boğazım ağrıyordu.

"Her ameliyatın riskleri var, bu ameliyatın riskleri tabii ki diğer ameliyatlara göre biraz daha fazla. Düşük birer ihtimal olsa da felç kalabilir, masadan kalkamayabilir, duyularını kaybedebilir, hafızasını kaybedebilir. Fakat unutmayın ki her ameliyatın riskleri var. Basit bir bademcik ameliyatının bile bu tarz riskleri var... Bu ameliyatın ihtimalleri daha yüksek sadece. Canınızı sıkmayın, bunları düşünmeyin. Onur için tek bir yol var, o da bu ameliyatı olmak. Eğer bu ameliyatı olmazsa tümör büyüyecek, birçok yere sıçrayacak ve enninde sonunda onu kaybedeceksiniz. Fakat tabii ki bu kararı verecek olan Onur. Eğer ameliyat olmak istemezse olmaz..."

"Ben kabul ediyorum..." O sırada uyuduğunu sandığımız Onur'un dudaklarının arasından çıkan halsiz cümleyi duyduk. "Bu ameliyatı olacağım," diye mırıldandı.

Gözleri kapalı, sesi bitkindi. O kadar halsiz görünüyordu ki gidip ona sarılmak, ona güç vermek istiyordum. Doktorun saydığı ihtimaller bizi mahvetmişti. Onur ise her zamanki gibi güçlüydü.

"Öyleyse size iyi istirahatler dilerim. Benim ve ekip arkadaşlarımın elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Yarın sabah görüşmek üzere..." Doktor odadan çıkıp gitti, hepimiz olduğumuz yerde kaldık. Sessizce birbirimize bakıyorduk. Babam, Rıza Babayı kolundan tutup koridora çekti.

"Gel hadi, ağla da rahatla."

Annem ise yan odada Gece'yi uyutup gelmiş ve sessizce ağlayan Zuhal Annemi de yan odaya götürmüştü. Odada yine en başındaki gibi dördümüz kalmıştık.

"Mahşerin Dört Atlısı..." diye fısıldadı Onur kapalı gözlerine rağmen, "yine bir arada...

"Hep bir arada olacağız," dedi Mert çaresizce. Yatağın sol kenarına Burak ve Mert, sağ kenarına ise ben oturdum. Onur yavaş yavaş gözlerini açtı ve bize baktı. Sonra dalga geçer gibi gülümsedi.

"Gözleriniz şişmiş, yoksa ağladınız mı?"

"Yok be abi, ne ağlaması, ağlamamız gereken bir olay mı yaşandı ki?" Burak acı içinde gülerek karşılık verirken Mert söze girdi:

"Hastaneye alerjimiz var. Gözlerimiz yaşarıyor hemen..." Onlar kendi aralarında gülüşürlerken ben halsizce üçünü izliyordum. Sonra Mert Burak'ı dürttü.

"Gel biz birer kahve alalım..." dedi beni işaret ederek.

"Neden? Ben kahve içmek istemiyorum ki," dedi Burak Mert'in bizi yalnız bırakmak istediğini anlamayarak. Mert sonra Burak'ın koluna sertçe vurunca bir anda, "Hee! Ah, bir anda canım o kadar çok kahve içmek istedi ki!" Onlar birlikte odadan çıkarlarken Onur ve ben odada baş başa kalmıştık. Hava kapkaranlıktı ve oda loştu. Birbirimizin gözlerine bakıyorduk ama hiç konuşmuyorduk.

"Yanıma gel," diye mırıldandı Onur sessizce. Hiç sesimi çıkarmadan yanına uzandım.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece dinle..." dedi Onur.

"Tamam..." deyiverdim zar zor.

"Zeynep, sen benim ailemsin. Sen benim her şeyimsin ve benim bu dünyadaki en büyük korkum seni ve Gece'yi burada bensiz bırakmak... ama sana söz veriyorum; sizi bensiz bırakmayacağım. Önümüzdeki günler boyunca neler yaşanacağını bilmiyorum. Ameliyattan nasıl çıkacağım onu da bilmiyorum, belki günlerce bilincim kapalı olacak, belki haftalarca sizinle konuşamayacağım. Belki umutsuzlaşacaksın, belki beni kaybettiğini sanacaksın. O en umutsuz, en karanlık gecende, en bensiz kaldığın ve en korktuğun o anda şunu tekrar et kendine: 'Onur beni asla bırakmayacak.' Çünkü sana yemin ederim ki ben seni asla bırakmayacağım. Dünya ikiye ayrılsa

ve biz dünyanın iki farklı parçasında kalsak bile ben yine senin yanına geleceğim. Başka bir ihtimal yok. Anladın mı? Ne olursa olsun, çıkıp sana geleceğim..."

Bilmediğim bir şey daha vardı: Bir gün nerede olduğunu bilmediğim, kapkaranlık, kilitli bir odanın ortasında oturmuş ağlarken aklıma gelecekti bu cümleler. O en umutsuz, en karanlık, en onsuz kaldığım ve en korktuğum gecede kafamın içinde dönüp duracaktı bu cümle...

Onur beni asla bırakmayacak.

Onur beni asla bırakmayacak.

Onur beni asla bırakmayacak...

Evet, dünya ikiye ayrılacaktı ve biz dünyanın iki farklı parçasında ayrı kalacaktık.

- Teşekkür ederim.
- Teşekkür mü edersin?

8. Bölüm

Söz Veriyorum.

Kabul, tamam. Hayat budur.

"Zeynep... Zeynep..." Burak'ın sesiyle gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu, ne yaşamak üzere uykuya daldığımı unutup sersem bir bakışla odanın içine baktım.

"Ne oluyor?" diye sordum gözlerim Onur'un üzerinde dolaşırken.

"Onu alıyorlar," dedi Burak.

"Nereye götürüyorsunuz onu?!" diye sordum bir hezeyan içinde. Burak beni kollarımdan tutup sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Zeyno sakin ol, ameliyata götürüyorlar. Hastanedeyiz, unuttun mu?"

"Hastanedeyiz..." dedim nefes nefese. "Ameliyata mı? Bir saniye!" diyerek kendimi hemşirelerin önüne attım, "Lütfen birkaç dakika konuşmamıza izin verin, lütfen..."

"Lütfen..." dedi kapıda gözyaşları içinde bekleyen Rıza Baba, "yeni evliler, bırakalım ameliyattan önce konuşup rahatlasınlar."

"Tamam, sadece beş dakika. Kapıda bekliyoruz." Herkes bizim için odayı boşaltırken Onur çoktan serumuyla birlikte sedyeye

yatırılmıştı. Baygın bakışlarla bana bakıyordu. Zar zor kaldırdığı elini bana doğru uzattı ve ellerimi tuttu.

"Sana bir şey mi verdiler?" diye sordum titreyen sesimle. Oda sıcacıktı ama ben donuyordum. Vücudum korkudan buz gibi olmuştu.

"Sakinleştirici..." diye mırıldandı Onur, "S*ktiğimin sakinleştiricisi yüzünden bulanık görüyorum, o güzel gözlerini net göremiyorum..."

"Şşş..." dedim zar zor, "ağlama..." Onur'un sol gözünden akan bir damla yaş beni o kadar üzmüştü ki ayakta durmakta bile zorlanıyordum. Oysa ayakta kalmak ve güçlü olmak zorundaydım.

"Zeynep, dinle beni." Ona doğru eğildim. İkimiz de tir tir titriyorduk.

"Eğer oradan çıkamazsam... Bil ki... Bil ki..." Onur konuşmaya devam edemedi. Onun verdiği nefesi ben alıyordum, benim verdiğim nefesi ise o alıyordu. Bu dünyada bizi sakinleştirebilecek tek şey buydu.

"Zeynep," dedi bir anda.

"Söyle sevgilim..."

"Ne oldu bir anda?" diye sordu cılız bir sesle, ona verdikleri sakinleştiriciyle kafası karışmıştı. "Uyuyorduk. Kahvaltı yapacaktık. Gece beşiğindeydi, şimdi buradayız... Ne oldu bir anda?" dedi çaresizce.

"Onur, beni dinle. Duygularına odaklanma. Sadece beni dinle." Alnımı alnına yasladım. Derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım: "Sen şimdi bir ameliyata gireceksin. Ben de gidip kızımızı kucağıma alacağım ve ona masallar anlatarak senin çıkmanı bekleyeceğim. Sen o ameliyattan öyle kolay çıkacaksın ki biz en kısa sürede senin anlattığın o sabaha döneceğiz. Ben gelip seni uyandıracağım, sen gidip Gece'yi beşikten alacaksın ve siz oynarken ben size kahvaltı hazırlayacağım. Biz o sabaha döneceğiz Onur... Sana söz veriyorum, şimdi sen de bana söz ver."

"Söz veriyorum Zeynep. Ne olursa olsun, hep sana döneceğim. Kızımıza bunu söyle, onu ne kadar sevdiğimi anlat ona."

"O zaten bunu biliyor Onur. Senin bizi ne kadar sevdiğini biliyoruz."

"Bilmiyorsunuz... Size olan sevgim o kadar büyük ki bunu hissettiremiyorum bile. Siz benim her şeyimsiniz. Siz benim ailemsiniz." Elleri titriyordu, titrek elleriyle ellerimi tutuyordu ve ben hayatımda ilk defa Onur'un bir şeyden korktuğunu görüyordum. Bizi bırakmaktan korkuyordu, onsuz kalmamızdan korkuyordu, bizi koruyamamaktan korkuyordu.

"Zeynep..."

"Efendim?"

"Ben içerideyken... sakın bir yere gitme, tamam mı?"

"Sen çıkana kadar burada seni bekleyeceğim sevgilim... Söz veriyorum."

"Hiçbir yere kıpırdama, tamam mı?" diye tekrarladı sayıklar gibi. "Sana söz veriyorum, en umutsuz anında bile geri döneceğim sana."

"Biliyorum Onur, sen hep bana döneceksin! Biliyorum!"

Hemşireler odaya girip Onur'u yanımdan alırlarken, o çaresizce ellerimi daha sıkı tutmaya çalışıyordu. Ellerini bırakmadan onunla beraber koridorda yürürken, annemlerin de bizim gibi ağladığını gördüm.

"Sakın bir yere gitme..." diyordu Onur bana güçsüz bir sesle.

"Söz veriyorum," dedim, "hep burada olacağım."

"Teşekkür ederim Zeynep," dedi. Asansöre binerken kurduğu son cümle bu oldu. Geride kaldığımda, Onur gözlerimin önünden kayıp gittiğinde benim kurduğum cümle ise şu oldu:

"Teşekkür mü edersin?"

Sonrası ise bir sürelik yıkımın çabuk bir toparlanışa dönmek zorunda olduğunu fark etmemle geçti. İlk yarım saat kendimi oradan oraya atarak ağladım, sonra odaya annem geldi. Bana öyle bir

şey dedi ki ayağa kalkmak zorunda olduğum gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı.

"Gece seni istiyor... Hepimiz tek tek kucağımıza aldık ama asla ağlamayı kesmiyor. Senin kucağında olmak istiyor."

"Getirsene anne..." dedim kekeleyerek. Herkes yan odadaydı, ben burada Onur'un odasında tek kalmak istemiştim. Şimdi ise perdeleri kapalı bu odanın karanlığında yere oturmuş kucağımdaki Gece'yi izliyordum.

Saçlarımla oynuyordu. "Çok mu seviyorsun saçlarımı?" diye mırıldandım.

"Baban da çok seviyor, biliyor musun? Evet, baban. Onu merak ettiğini biliyorum. Gözlerinin onu aradığını da biliyorum güzel kızım. Ama baban gelecek, söz veriyorum sana. Bizi asla bırakmayacak."

"Ehe." Gece'nin ağzından tam olarak buna benzer bir gülücük çıktı. Gözyaşları içinde gülümsedim ona.

"Sen dünyanın en güzel gülen kızısın, biliyor musun Gece? Aynı baban gibi gülüyorsun. Sana babanla nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydım? Biraz garip bir tanışma hikâyemiz var..."

O an Gece'ye babasıyla tanışma hikâyemizi anlatmaya başladım. Tam üç saat boyunca anlattım durdum. Gece en sonunda kucağımda uyuduğunda onunla birlikte yatağa uzandım ve ben de gözlerimi kapattım.

"Lütfen bize geri dön..." diye fısıldadım. "Lütfen..."

Uyuyabilmek için yalvara yalvara dua ettim. Tek istediğim uyumak ve Onur'un odaya geldiği ana gözlerimi açmaktı... Ama o an hiç yaşanmadı. Onur bu odaya hiç dönmedi. Dua ederek kapattığım gözlerim, bir kâbusa açıldı.

"Yoğun bakıma almışlar." Burak'ın telaşlı sesiyle aniden uyandım; şok içinde kalkıp etrafıma bakındığım sırada annem Gece'yi kucağımdan kaptı.

"Neden? Kötü mü? Neyi var? Neden!" Acı içinde sorularımı sıralarken bir yandan da Burak'ın yanında koşturarak doktorun odasına doğru ilerliyordum.

"Doktor anlatacak, bizi bekliyorlar." Burak'la nihayet doktorun odasına girdiğimizde diğer herkes bizi odada bekliyordu. Doktor bizi görünce eliyle sandalyeleri işaret etti.

"Buyurun," dedi, "oturun." Sonra yine benim için aradan sadece en acı verici kelimelerin seçildiği bir konuşma yaşandı.

"Uyutacağız," diyordu doktor, "belki beş gün, belki on gün, belki de haftalarca. Uyandığında ise birçok sorun yaşayacak. Unutkanlıklar, kâbuslar... belki de bir süre yürüyemeyecek. Bunlar sadece birer ihtimal ama maalesef yüksek ihtimaller."

"Neden? Ameliyat kötü mü geçti?"

"Bir nebze... İçeride durum beklediğimizden daha kötüymüş maalesef ama ölüm tehlikesi şu an için yüksek değil, bunu da bilin. Sizden tek beklentim kendinizi ondan bir süreliğine ayrı kalacağınız gerçeğine hazırlamanız. Kaç gün olduğunu hiç kimse bilmiyor. Fakat şükretmeniz gerekiyor, yaşadığı için..."

"Peki, onu görebilir miyiz? Yanına girebilir miyiz? Onunla konuşabilir miyiz?"

"Maalesef," dedi, "şu an değil. Belki yarın... Lütfen biraz dinlenip toparlanmaya çalışın."

Doktorun odasındaki konuşmamız bittiğinde her birimiz birer harabe halinde ayrıldık odadan. Hepimiz yıkılmıştık ve ben onu çok özlemiştim. Tek istediğim ona sarılmaktı, kokusunu duymaktı, yanında olmaktı, ona dokunmaktı... Oysa şimdi bunların her birinden mahrum kalmıştım. Şimdi ondan öyle mahrum kalmıştım ki o benim için imkânsızlıkların en ötesindeydi.

"Burak..." dedim halsizce, "başım... dönüyor. Başım..." derken kendimi yerde buldum. Yaşadığım stres beni sonunda elden ayaktan düşürürken aslında tam olarak bilincimi kaybetmiş de

değildim. Sedyeye konulduğumun farkındaydım, acile alındığımın da farkındaydım. Yanıma kimsenin alınmadığının, koluma bir serum takıldığının ve derin bir uykuya daldığımın farkındaydım. Sonrası ise yoktu, koca bir karanlık. Kafamın içinden geçen bir şarkı sözüyle uyanmaya çalıştığımı hatırlıyorum.

İnatla tutunuyorsun ama

bırakacağım diyecek gücün olmadığından

tutunuyorsun hâlâ,[4] diyordu şarkı, sonra unuttuğum birkaç cümle geçiyordu ve şöyle devam ediyordu:

Ah içimde devletler yıkıldı, eyvallah.

Ve sonra ezberleyemediğim birkaç cümle daha ve işte o en vurucu cümle silinmiyordu aklımdan:

Kabul, tamam. Hayat budur.

Hayat sen onu kabullendiğin anda başlıyordu. Hayat, sen hayatının nasıl ilerlediğini kabul ettiğin anda, ona karşı koymayı kestiğin anda, belki de çok kötü bir hayat yaşadığını kabul ettiğin anda başlıyordu. "Hayır, iyiyim!" diye itiraz etmediğinde başlıyordu her şey, sakin olduğunda, oturup kendine şöyle dediğinde:

"Evet, kötüyüm. Çok kötü hissediyorum. Kabul ediyorum, tamam. Hayat bu. Karşı koymuyorum ama geçeceğini biliyorum. Geçmesini diliyorum."

Hayat itirazları sevmezdi; hayat gayreti, farkındalığı severdi. Belki de bizim fark etmemiz gereken şey bir şeylerin yoluna girmesinin çok ama çok güç olacağıydı. İçinde bulunduğum uykunun ve üzerinde yattığım yatağın fazla rahat olması bana kendimi suçlu hissettiriyordu. Bir hastane yatağı bu kadar rahat gelmemeliydi, üstelik sevdiğim adam orada canla başla bize dönmeye çalışırken ben burada yatmamalıydım. Gözlerimi bile açamadan doğrulmaya çalıştım. Elimi kolumdaki seruma götürdüm. O an bir şey oldu... Bir şey fark ettim...

"Serum!" dedim şaşkınlıkla. Koluma takılı bir serum yoktu. Korkuyla gözlerimi açtığımda bir çift mavi gözle karşı karşıya kaldım.

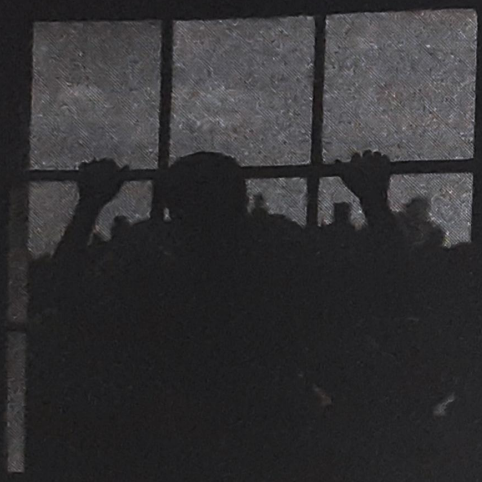
"Merhaba," dedi karşımdaki takım elbiseli yabancı, "yeni evine hoş geldin Zeynep."

Bulunduğum odaya dehşetle göz gezdirirken bildiğim tek bir şey vardı: Hastanede değildim. Şu an hiç bilmediğim, tanımadığım, görmediğim bir adamın yanında, yabancı bir odada, yabancı bir yataktaydım.

İşte bu, bizim son olmasını umduğum yeni felaketimizin başlangıcıydı.

Onur uyuyordu, Gece yanımda değildi ve ben hiç bilmediğim bir evde, onlardan olabildiğince uzaktaydım. Peki, bunu kabullenebilecek miydim? "Hayat bu, kabul, tamam," diyebilecek miydim? Sanmıyorum. Aklımdaki tek şey Onur'un son sayıklayışıydı:

Hiçbir yere gitme, hiçbir yere kıpırdama, söz ver...

Artık dünyaya ait hissetmiyorum.

9. Bölüm

Gece'nin Yükü.

Artık dünyaya ait hissetmiyorum.

Merhaba eski dostum. Nasılsın? Ben nasıl mıyım? Yorgun, yıpranmış, halsiz, yılmış... Kendimi hiç bilmediğim bir evde, hiç bilmediğim bir odada bulmamın üzerinden tam beş saat geçti. Gözlerimi açıp baktığımda gördüğüm bir çift mavi gözle buluşan gözlerim bu sefer kendi istekleriyle kapandı. Tek hatırladığım o an orada bayılıp kaldığım, sonra da kendi kendime uyandığım... Şimdi ise burada durmuş, öylece ağlıyorum. Kimin evindeyim, neden buradayım bilmiyorum, umurumda da değil. Artık dünyaya ait hissetmiyorum. Kendime dair hiçbir şeyi umursamıyorum. Tek umursadığım ameliyat masasında bıraktığım sevgilim ile annemin kucağında bıraktığım kızım. Başka hiçbir şey değil. Gözlerim ağlamaktan şişmiş vaziyette kapanırken yeniden açıldığında ne göreceğimi bilmiyordum. Evin içinde bir yerlerden gelen müzik sesi kulaklarımı doldurdu. Gözlerimi açtığımda gecenin karanlığıyla karşılaştım. Kalkıp odanın ışığını açmak yerine karanlıkta oturup alt kattan gelen şarkıyı dinledim.

Gecenin yükü beni aşar,
her şey sevgiyle,
her şey sevgiyle başlar...[5]

Sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. Sesler giderek yaklaştı, sonra kapının kilidi açıldı ve kapı aralandı. Karanlık, bir yabancının elini uzatıp ışığı açmasıyla son buldu.

"Merhaba Zeynep," dedi aynı ses. Takım elbiseli, kırk-kırk beş yaşlarındaki bu adam karşımda durmuş beni izliyordu. Yüzüne bitkin bir halde baktım.

"Beni tanımak istemiyorsun sanırım," diye mırıldandı. "Önce biraz yemek ye. Sonra konuşalım. Olur mu?" O sırada içeriye elinde bir tepsi dolusu yemekle bir kadın girdi. Kadın tepsiyi yatağa bırakıp çıktı. Adam ise yatağın yanındaki berjere oturmuş beni izliyordu.

"Yemek istemiyorum."

"Ne istersin?"

"Hiçbir şey istemiyorum. Kim olduğunu bilmek de istemiyorum. Başıma gelen her şeyi kabul ediyorum. Kim olduğunu ve benden ne istediğini bilmiyorum ama bana ne olduğu da ne olacağı da umurumda değil. Sadece sevdiklerimden uzak durun. İzin verin, bensiz de olsa mutlu yaşasınlar... Eğer hâlâ hayattalarsa..." Son cümle beni ağlatırken çıldırmak üzereydim. Onur'dan haber alamıyordum, yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Kafayı yemek üzereydim.

"Hayattalar," dedi yabancı, "merak etme." Yüzüne umutla baktım.

"Hepsi mi?" diye sordum karşımdaki bu adamdan bile umut dilenerek.

"Hepsi," dedi, "onlara bir şey olmayacak, merak etme. Sana da bir şey olmayacak." Burnumu çektim ve yüzüne iğrenerek baktım.

"Senden umut dilenmiyorum," dedim öfkeyle. "Kim olduğunu da biliyorum. Sen Ender'in korktuğu tek adamsın. Değil mi?"

"Evet," dedi, "babanın korktuğu tek adamım."

"O adam benim babam değil," dedim öfkeyle.

"Biyolojik olarak öyle."

"Peki, benden ne istiyorsun? Ender öldü. Benimle derdin ne?"

"Seninle bir derdim yok. Benim derdim senin dedenle."

"Ne?" diye sordum şaşkınlık içinde. "Benim bir dedem yok. Ender'le hiçbir alakam yok."

"Zeynep, sen Ender'in kızısın ve bir deden var, bunu çok iyi biliyorsun. Evet, Ender öldü fakat deden bir yerlerde yaşıyor ve bana ister inan ister inanma, ne kadar kötü bir adam olsa da senin onun torunu olduğunu biliyor ve uzaktan uzağa seni izliyor. Benim işim dedenle. Anneme yaptıklarından sonra onu öylece bırakamam. Tek istediğim dedenin seni kurtarmak için buraya gelmesi. Bu kadar. Sonra ailene kavuşabilirsin."

"Kimse beni kurtarmak için buraya gelmeyecek, ona acı çektirmek istiyorsan beni öldür gitsin. Sonra da ailemden uzak dur. Kızımdan uzak dur, Onur'dan uzak dur, sevdiklerimden uzak dur ve bana ne yapmak istiyorsan yap!"

"Kızın öyle demiyor ama..." Adamın bu cümlesinden ve aptalca gülüşünden sonra korkuyla kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Beni sevdi, bence gayet iyi anlaştık."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Doğruldu ve kapıya doğru seslendi.

"Nalan, gelebilirsiniz..." Az önceki kadın kapının aralığından içeri girdiği an kalbimin durduğunu hissettim. Nefes alamaz bir halde ayağa fırladığımda hüngür hüngür ağlamaya başladığımın farkında bile değildim.

"Gece!" dedim gözyaşları içinde. Gece buradaydı, o buradaydı! Tanımadığımız bu kadının kucağında durmuş bana gelmek için ağlıyordu.

"Annesine ver..." dedi adam.

"Bana vereceksin tabii ki!" Öfkeyle Gece'ye doğru ilerledim, onu kucağıma aldım ve tir tir titremeye başlayarak onunla konuşmaya çalıştım.

"Geçti anneciğim, ben buradayım, geçti!" Gece kucağımda huzurla sakinleşirken öfkeli gözlerimi adama çevirdim.

"Emziriyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Biliyorum. Bu durumda sizi ayıramazdım."

"Çok iyisin, teşekkür ederiz, dünyanın en iyi insanı ödülünü almalısın." Adam kaşlarını kaldırdı ve aptal bir yüz ifadesi takınarak gülümsedi.

"Teşekkürler Zeynep, buna benzer ödüllerim var zaten."

"O zaman al onları, sonra da bir yerlerine–" derken kendimi tuttum, sakin olmalıydım, ben bir anneydim. Gece'ye baktım ve onu alnından öperek sakinleşmeye çalıştım.

"Şimdi sizi yalnız bırakalım, yemeklerini yemeyi de ihmal etme, bebek emziriyorsun. Ne ihtiyacın olursa aşağı gelip söyleyebilirsin. Çekinme." Tam odadan çıkacakken bana doğru döndü.

"Bu arada kaçmaya çalışma. Buradan kaçman imkânsız, haberin olsun. Her pencerenin ve her kapının önünde bir adamım var. O yüzden boşa yorma kendini." Odadan çıkıp gitmek üzereyken gururumu hiçe saydım ve sormak için can çekiştiğim o soruyu sordum.

"Onur nasıl?" deyiverdim bir anda, bana doğru döndü ve bunu sormam hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

"Uyutuluyor," dedi; "hayati tehlikesi yok ama hafıza kaybından korkuyorlar. Her şey uyandığı zaman belli olacak."

Sonra odadan çıktı gitti. Gece sakince yüzümü izlerken gözlerimi ona çevirdim.

"Acıktın mı?" diye sordum. Gülümsedi. "Hadi gel, bir yandan ben yemek yiyeyim, bir yandan sen... Her şey senin için, duydun mu güzel kızım? Ağzıma sürdüğüm her bir lokma senin için. Aldığım her bir nefes senin için. Sana söz veriyorum, buradan çıkacağız güzeller güzeli kızım. Baban gelip bizi buradan alacak. Söz veriyorum."

Odanın loş ışığında gözlerimi kapattım ve bir dua gönderdim gökyüzüne. Derin bir nefes aldım ve Onur'a seslendim içimden.

"Gel al bizi buradan sevgilim. Lütfen uyan... Ve bizi unutmamış ol... Lütfen."

(Bir Hafta Sonra)

(Yazarın Anlatımıyla)

Zeynep ve Gece tüm sevdiklerinden uzakta bir hafta geçirirken, diğer bir yanda Burak ve Mert, Zeynep ve Onur'un babalarıyla birlikte Zeynep'i arıyordu. Tüm şehri arayıp taramış ancak Zeynep'e dair tek bir iz bulamamışlardı. Zeynep her gününü Onur'un gelip onları bulması umuduyla yaşıyordu. Kendisine verilen odadan çıkmıyor, her bir öğününü sadece Gece için yiyordu.

"Söz veriyorum, baban gelip bizi alacak," diyordu her gece beğine.

"Sonra parka gideceğiz, oynayan abileri ve ablaları izleyeceğiz... Evet kızım, anneanne de gelecek, babaanne de gelecek, dedelerin de orada olacak. Amcanlar da gelecek kızım, evet. Her şey eskisi gibi güzel olacak."

Zeynep gün geçtikçe umudunu kaybediyordu, her şeyden öte, sevdiği adamı bir haftadır göremiyordu. Ona bir kere dokunsa iyileşeceğini biliyordu, sanki uyanmamasının sebebi Zeynep'in yanında olmamasıydı.

"Az kaldı kızım, biliyorum, babanı özledin. O da seni çok özledi. Ama çok az kaldı..."

Gece gün geçtikçe huzursuzlanıyordu. Sanki artık gerçekleri hissetmeye başlamıştı, ağlamaya başlıyor ve saatlerce susmuyordu. Zeynep ise Gece uyuduktan sonra camın önüne oturup sessizce ağlıyordu.

"Lütfen Onur. Lütfen gözlerini aç..." Yaşadığı yük artık çok daha ağırdı, tek başına olsaydı bu kadar güçsüz olmazdı ama şimdi yanında Gece vardı. Zeynep hayatında ilk defa bu kadar güçsüz ve çaresiz hissediyordu. Onur ise hâlâ uyutuluyordu. Bugün onun uyandırılacağı gündü. Herkes hastanede Onur'un odasının başında toplanmış onun gözlerini açmasını bekliyordu.

"Her şeye hazırlıklı olun," demişti doktor.

"Her şeye hazırlıklı olmamaya hakkımız var mı?" diye sordu Burak günlerdir uyku yüzü görmeyen şişmiş gözleriyle.

"Öyle bir seçeneğiniz yok."

"Artık ne olacağı çok da umurumuzda değil. Tek istediğimiz oğlumun uyanması. Fakat onun yüzüne bakacak halde değiliz, bize karısını ve kızını emanet ederek girdi o ameliyata. Şimdi ona ne diyeceğiz?" demişti Rıza Baba. Bir haftada on yıl yaşlanmış gibiydi. Hepsi bir haftada mahvolmuştu, hayatları kâbusa dönmüştü.

"Belki de kısa süreli bir hafıza kaybı yaşaması bile daha iyi olacaktır..." diye mırıldandı Mert. "Yediremiyorum kendime. Kardeşimin emanetlerini koruyamadık ve Allah kahretsin ki ben bunu kendime yediremiyorum!" demişti yumruk yaptığı elini nereye götüreceğini bilemeden.

"Bunları sonra konuşursunuz, uyanmak üzeredir. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz, yanında bunları konuşmamanız daha iyi olur..."

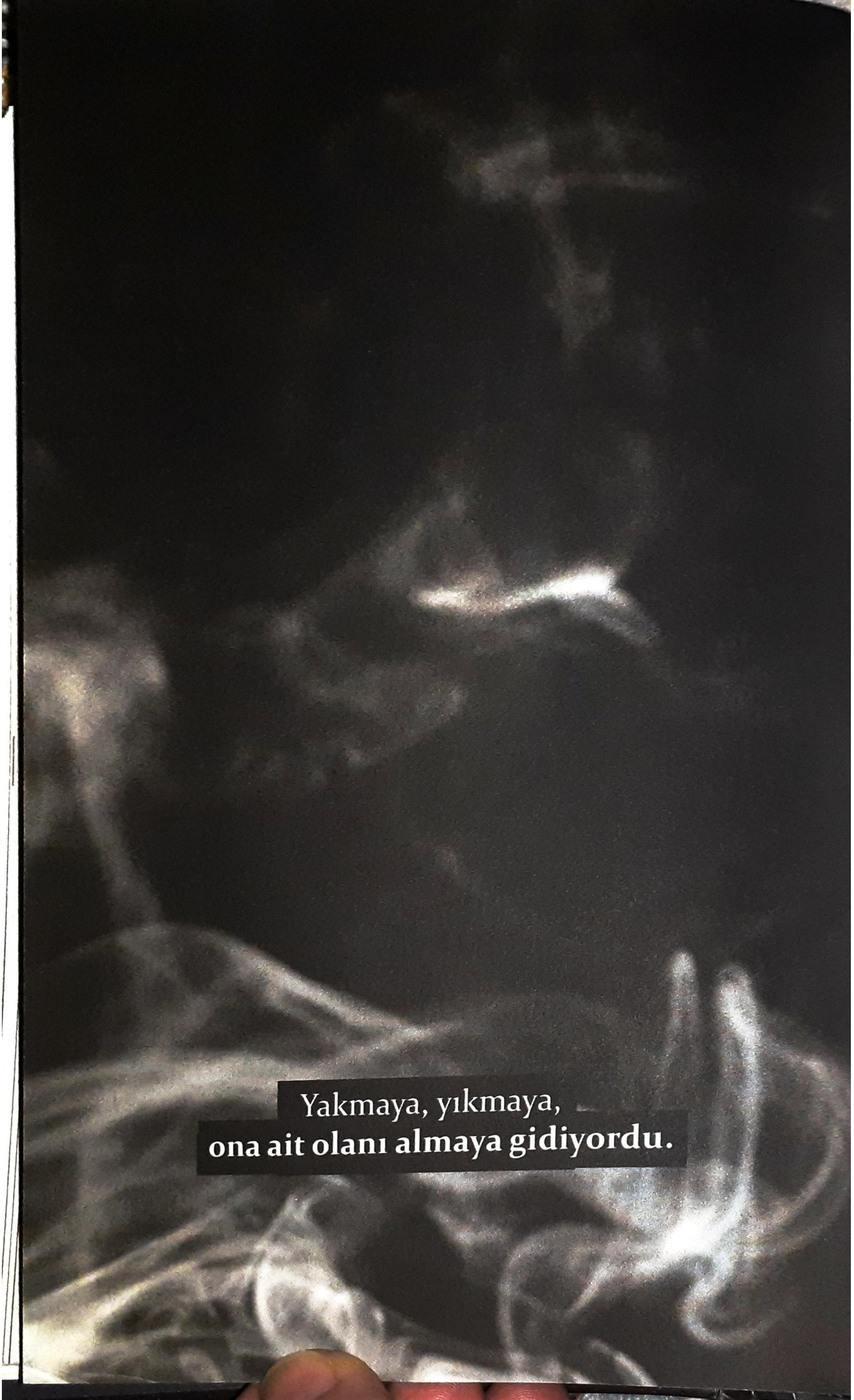
"Gözlerini kıpırdatıyor. Oğlum!" Zuhal gözyaşları içinde Onur'u işaret ederken doktor ve hemşireler hızla Onur'un başına geçti. Onur gözlerini ağır ağır açıp zar zor dudaklarını araladı. Herkes Onur'un ağzından çıkacak tek bir cümleyi bekliyordu. Ne haldeydi,

ne durumdaydı bilmiyorlardı. Hepsi korkuyla Onur'u izliyordu. Önce gözleri açıldı, sonra dudakları aralandı ve sonra her şeyi aydınlatacak o cümle çıktı dudaklarından.

"Zeynep... Zeynep nerede?"

Onur her şeyi hatırlıyordu. Gözleri tüm bu kalabalığın ortasında sadece Zeynep'i arıyordu. Görmek istediği tek yüz onun yüzüydü. Çaresizce, korku içinde tüm yüzleri tarıyordu ama onu bulamıyordu.

"Zeynep nerede?"

Yakmaya, yıkmaya,
ona ait olanı almaya gidiyordu.

10. Bölüm

Kar Yığını

Hangi savaştır o kutsar yolunu anlamadan ötekini?

Gözlerimi açtığımda saat sabaha karşı 03.16'ydı. Zaten bir saat önce uyumuştum fakat günlerdir uyuyamıyordum. Yine de içgüdüsel olarak gözlerimi aralayıp Gece'ye baktım endişeyle. Yanımda uyuyan Gece'yi kendime doğru çektim. Gece mışıl mışıl uyurken ellerimi yüzünde gezdirmeye başladım ve yüzündeki anormal sıcaklığı fark ettim. Ateş ölçerini almak için doğrulduğum an bir saniyeliğine durdum.

"Burası benim evim değil," diye mırıldandım hayal kırıklığı içinde, sonra başımı çevirdim. Onur da yanımda yatmıyordu. Oysa uyandıktan sonra geçen birkaç saniye boyunca yaşananları unutmuştum, her şeyin normal olduğunu sanıyordum. Her gece rüyamda her şeyin normale dönüşünü izliyordum. Rüyalarımda hayatımıza kaldığımız yerden devam ediyorduk, pikniklere gidiyor, saatlerce sohbet ediyorduk... Ben saçma düşüncelerle boğuştuğum sırada Gece olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Endişeyle ayağa kalktım. Gece'nin üzerindeki örtüyü alıp kıyafetlerini çıkardım. Ellerimi bacaklarında, ayaklarında gezdirdim.

"Ateşin var," dedim korkuyla. Ne yapacağımı bilmemenin verdiği çaresizlikle odanın içinde dolaştım, çekmecelere bakınıp durdum.

Tam olarak ne aradığımı bile bilmiyordum. Ne yapmalıydım, ne yapabilirdim? Hızla Gece'nin başına döndüm. O sırada gözlerini halsizce araladı ve bana baktı. Gözlerinin içi bile kızarmıştı.

"Buradayım, anneciğim. Korkma tamam mı?" Gece'yi telaşla kucağıma aldım. Onlardan yardım istemekten başka hiçbir çarem yoktu. Bu kadar ateşi varken bu odada bir saniye daha kalamazdım. Kucağımda Gece'yle birlikte odadan telaşla çıktım ve merdivenleri hızla indim.

"Uyanık kimse var mı?" diye seslendiğim sırada salonun loş ışıklarının yandığını fark ettim. Telaşla kapıyı çaldım.

"Zeynep? İçeri gel, bir sorun mu var?" Bu o adamın sesiydi. İsmini öğrenmek bile istemediğim yabancının sesi... Kapıyı açıp telaşla içeri girdim.

"Kızımın ateşi var," dedim nefes nefese, "çok ateşi var. Ve hiçbir güç onu benden ayırıp hastaneye götüremez. Buraya bir doktor çağıracaksınız. Hem de hemen."

"Dur, dur, sakin ol! Geç bakalım, otur şöyle. Gece'yi de yatır. Kendine zarar verirsin diye iki gündür bir doktor tutuyorum burada. Merak etme, sen burada otur. Ben doktoru çağırıp geliyorum."

Derken telaşla odadan çıktı. Durumu garipseyerek ardından baktım. Sonra Gece'yi koltuğa yatırıp üzerindeki kıyafetleri çıkardım. Vücudu ve yüzü kızarmıştı, halsizce beni izliyordu. Bu, Gece'nin doğduğundan beri ikinci ateşlenmesiydi. İlkinde her şey çok kolaydı, Onur yanımdaydı... Herkes yanımızdaydı.

"Merak etme benim güzeller güzeli kızım, annen seni iyileştirecek..." Gözlerimden birer damla yaş akarken burada, bu halde olmayı kendime yediremiyordum. Onur'un uyanmış olabileceği ihtimalini düşünmek bile istemiyordum, benim ve Gece'nin yokluğuyla onu o hastanede kalmaya ikna edemezlerdi. Uyandıysa ne haldeydi kimbilir... Peki, ya uyanmadıysa? Peki, ya hiç uyanmazsa?

"Gel bakalım Furkan, minik hastamız burada... Çok da uslu."

"Öyledir Ferhan Bey. Hemen ilgilenelim. Merhaba Zeynep Hanım, ben doktor Furkan."

"Merhaba..." diye mırıldandım, bu sırada yabancının isminin de Ferhan olduğunu öğrenmiştim.

"Sizi şöyle kenara alabilir miyim? Gece'yi muayene edeyim..."

"Hayır," dedim sertçe, "bu şekilde muayene edebilirsiniz." Doktorun gözleri Ferhan'a çevrildi.

"Zeynep nasıl istiyorsa öyle muayene et..." Ferhan doktordan bunu rica ederken doktor başını sallayarak Gece'nin başına geçti. Ateşini ölçtü, kalbini dinledi, boğazına ve burnuna baktı.

"Soğuk algınlığı geçiriyor... Endişelenilecek bir durum yok fakat ateşi yüksek. Ben bir iğne yapayım, sabaha kadar da başında uyumadan bekleyelim, ara sıra ateşini de ölçerim. Sabaha bir sıkıntısının kalacağını sanmıyorum."

"Tamam..." Elimi uzatıp Gece'nin elini tuttum. Doktor çantasından çıkardığı iğnenin ilacını çekip Gece'nin bacağına doğru eğildi.

"Hiç de korkmuyor," dedi Ferhan denilen adam. Gülüyordu. "Ne cesur bir bebek, ağlamadı bile." Gece iğne vurulurken şaşkın bir bakış dışında hiç ses çıkarmadı. Saçlarını okşayıp üzerini örttüm.

"Üstünü giydireyim mi?"

"Hayır, giydirmeyin. Sabaha kadar böyle kalsın, yarım saat sonra gelip ateşini ölçerim."

"Tamam..." Doktor odadan çıkarken Gece'yi kucağıma alıp yukarı çıkmak için ona doğru döndüm. Fakat Gece uyumuştu.

"Burada oturmaya ne dersin? Doktora yakın olursun, birkaç saat boyunca yarım saatte bir gelip Gece'nin ateşini ölçecek. Ben de köşede kitap okuyor olacağım fakat rahatsız olursan gidebilirim."

"Sorun değil," diye mırıldandım. Adam köşedeki berjere geçip okuma gözlüklerini taktı ve kitabına döndü. Koltukta arkama yaslanıp Gece'nin elini tuttum, ona doğru eğilmiş boynunu koklarken odanın uzağındaki şöminenin çıtırdama sesleri ve odanın loş ışığı

günlerdir uykusuz kalan gözlerimi kapanmaya zorluyordu. En son hatırladığım şey koltukta Gece'nin yanına kıvrıldığımdı...

(Yazarın Anlatımıyla)

Zeynep ve Gece bir yabancının evinde uyurken, Onur da hastanede sakinleştirici ilaçlarla uyutuluyordu. Her uyandığında Zeynep ile Gece'yi soruyordu. Bunun üzerine "Gece'nin biraz rahatsızlandığı, doktorun annesiyle birlikte eve gitmesini önerdiği" söylenip tekrar uyutuluyordu. Gece saat 03.16'da içinde hissettiği büyük sıkıntıyla gözlerini açmıştı Onur. Bu gece başında bekleyen kişi annesiydi. Babası, Burak, Mert ve Zeynep'in babası ise gece gündüz her yerde Zeynep'i arıyordu.

"Anne..." dedi Onur halsiz bir sesle.

"Yavrum!" Zuhal Onur'un sesini duyar duymaz oturduğu koltuktan telaşla kalktı. Onur'un sargı beziyle sarılmış başını okşadı.

"Anne, Zeynep nerede?" diye sayıklıyordu, gözlerini açmaya çalışıyordu.

"Oğlum, söyledik ya... Zeynep evde, Gece biraz hast–"

"Anne, Zeynep nerede?! Zeynep beni bu halde hastanede bırakacak ve bir kez bile aramayacak, öyle mi?"

"Ben gidip hemşireleri çağırayım!"

"Anne, eğer bir kez daha hemşireleri çağırıp beni uyutursanız bir oğlun olduğunu unut. Şimdi bana her şeyi anlatacaksın. Her şeyi." Zuhal çaresizce araladığı kapıyı kapattı. Korku içinde Onur'un yanındaki koltuğa oturdu ve gözlerini kucağındaki ellerine çevirdi.

"Bilmiyoruz..." diye mırıldandı titreyen sesiyle.

"Ne demek bilmiyorsunuz?!"

"Bilmiyoruz... Yoklar, ikisi de..." O sırada içeri Burak ve Mert girdi. bütün gece Zeynep'i aramış, yorgun düşmelerine yakın buraya gelmişlerdi. Onur'un uyanık olduğunu gören Mert, Burak'ın kolunu dürttü.

"Hemşireyi çağır."

"Girin içeri," dedi Onur sertçe.

"Hemşireyi çağır Burak, çabuk."

"Size içeri girin dedim, içeri girin yoksa bir daha yüzümü bile göremezsiniz." Kabul etmek zorundalardı, içeri girmek zorundalardı. Ona her şeyi anlatmak zorundalardı, biliyorlardı.

"Ne biliyor?" diye sordu Mert Zuhal'e dönerek.

"Ortada olmadıklarını... Bu kadar." Burak ve Mert birbirlerine bakarak ne yapacaklarını ve ne anlatacaklarını bilemeyerek perişan halde Onur'un karşısına geçtiler.

"Size karımı ve kızımı emanet ettim," dedi Onur titreyen sesiyle.

"Ne düşündüğünü, ne söyleyeceğini biliyoruz. Hiçbir açıklamamız yok, ne desen, ne yapsan haklısın kardeşim..." diye mırıldandı Burak.

"Ama izin ver, her şeyi yoluna koyalım. Her yerde Zeynep'i arıyoruz. Sen şu an stres kaldırabilecek bir durumda değilsin. Sen kızın ve karın için burada yatıp iyileşmek zorundasın, biz de onları bulmak zorundayız."

"Bu işi bize bırakacaksın Onur." Onur zar zor doğrulmaya çalıştı. Burak ve Mert aynı anda ona yönelip onu kollarından tuttular.

"Deli misin oğlum, kalkacak durumda değilsin!"

"S*keyim durumumu! Anlatın. Her şeyi." Onur'un ağzından çıkan her bir kelime birer küfür gibiydi. Öfkesi ve yaşadığı korku vücuduna sığmıyordu.

"Anlatacak çok da bir şey yok. Zeynep bayıldı, onu acile alıp serum taktılar. Bir daha oradan çıkmadı. Hepimiz Zeynep'i ararken

annesi de Gece'nin başında uyuyormuş. O andan itibaren Gece'yi de göremedik. Bunların hiçbiri kameralarda yok."

"Ama sana söz veriyoruz, onları bulacağız," diye ekledi Burak.

Gecenin 03.30'u Onur Zorlu hastane yatağında oturmuş kıpkırmızı gözleriyle en yakın dostlarına bakıyordu. Burak ve Mert de Onur'un ağzından çıkacak cümleyi bekliyorlardı. Bu cümle küfür olabilirdi, isyan olabilirdi, hakaret olabilirdi, her şey ama her şey olabilirdi. Ama bu cümle hiç de tahmin etmedikleri bir cümle oldu.

"Kıyafetlerim nerede?"

"Onur saçmalama anneciğim, yatıp dinlenmen lazım! Bak ben iyi değilim, tansiyonum çıktı!"

"O zaman sen yat anne, çağır hemşireleri, bir sakinleştirici yapıp uyutsunlar seni. Kıyafetlerim nerede?" Onur sertçe ayağa kalktığı sırada Burak ve Mert çaresizce birbirlerine bakıyorlardı. Arkadaşlarını o kadar iyi tanıyorlardı ki onu bu yoldan döndüremeyeceklerini biliyorlardı.

"Kıyafetlerini getirsene Burak..." diye mırıldandı Mert.

"Mert, oğlum, siz bari yapmayın! Delirtecek misiniz beni?"

"Zuhal Anne, oğlunu tanıyoruz. Şimdi bizimle çıkmazsa bir fırsatını bulduğu ilk an tek başına çıkacak. Başka yolu yok, Onur buradan çıkacak."

"Onur, oğlum, yalvarırım yapma bunu!"

"Ben buradan çıkıp karımı ve kızımı almaya gidiyorum ve kimse bu konuyla alakalı tek kelime daha etmeyecek. Anladınız mı?"

O sırada hastanenin önünde taksicilerin birinin arabasından çalan bir şarkı duyuluyordu. Onur arkadaşlarının yardımıyla giyiniyordu o şarkının sözleri kafasında yer ederken.

Hangi zırhtır o korur özünü ölüm gelse kapına,
Hangi silahtır o koyar özünü dostlarının kalbine,
Hangi kitaptır o anlatır sana sevmeden yaratılanı,
Hangi savaştır o kutsar yolunu anlamadan ötekini?[6]

KARANTİNA - V

Onur bu yolda her şeyini kaybetmişti. Evini, babası sandığı insanı, geçmişe bildiği her şeyi, soyadını... Tüm hayatı değişmişti, kendisi hakkında bildiği her şeyin yalan olduğunu öğrenmişti. Sakince uyuduğu evinden alınmış ve bir savaş meydanının ortasına bırakılmıştı. Küçüktü, toydu, bir saniye bile korkmamıştı. Âşık olmuştu, acı çekmişti, ölümlerden dönmüştü, sevdiklerinin ölümlerden döndüğüne şahit olmuştu. Hiçbirinde kendisini bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlamıyordu. Sevdiği kadın ve bebeğinin nerede olduğunu bilmiyordu, onların ne halde olduklarını bilmiyordu. Onları korumak onun bu hayattaki en büyük emeliyken şimdi onlar bir kar yığınının altında kalmışlar da Onur onları koruyamamış gibi hissediyordu. Orada, onların yanında olmak istiyordu, onları o kar yığınının altından çıkarmak istiyordu. Sanki onlar bir yerlerde üşüyordu, soğuktan donuyordu; Onur onlara sarılmak ve her bir hücrelerini ısıtmak istiyordu.

"Geçti..." demek istiyordu Zeynep'ine, "geçti güzelim. Ben geldim."

Aklında Zeynep'inin gözleri, aklında Zeynep'inin gülüşü, kulaklarında Gece'sinin sesi... Kolundaki serumu çekip çıkardı. Kolunun kanamasını umursamadı. Çıldırmak üzereydi, içinde bir şeyler paramparça oluyordu ve onları elleriyle o paramparça ediyordu. İçindeki aynaları kırıyordu, içindeki umuda bir tekme savuruyordu. Güzel günlerin geldiğine inanmıştı, kötü günlerin bittiğine emindi, nasıl olabilmişti? Onları nasıl yalnız bırakabilmişti? Bunu nasıl yapabilmişti? Şimdi her zamankinden daha da kararlıydı.

Onur, onun olanları almaya gidiyordu...

Yakmaya, yıkmaya, ona ait olanı almaya gidiyordu.

Işığın gücü karanlıkta çalınanları
saklamaya yetecek miydi?

11. Bölüm

Bebek

Işığın gücü karanlıkta çalınanları saklamaya yetecek miydi?

Kendi kendini koparan dalın kurumaktan başka çaresi yoktur.
Kral Lear - Shakespare

Bazı geceler hiç sabah olmasın istersiniz, o kadar mutlusunuzdur ki sonsuza kadar o anda yaşamak istersiniz. Bu gece onlardan biri değildi. Bu gece sabah olmasını istemeyi bırakın, günler öncesine ışınlanmak istediğim bir geceydi. Kollarımda ateşler içinde yanan bebeğimin uyumasını ve ilaçlar sayesinde ateşinin düşmesini beklerken uyuyakalmıştım. Yaklaşık yarım saat sonra uyandığımda telaşla Gece'yi kontrol ettim. Hâlâ yanımda olduğuna emin olduktan sonra gözlerim karşı koltukta kitap okuyan Ferhan dedikleri adama kaydı... Gözlüklerini çıkarıp beni kontrol ettikten sonra gülümsedi.

"Biraz daha uyumalısın. Çok yorgun görünüyorsun..."

"Hayır," dedim sertçe.

"Sana kahve getirmelerini ister misin?"

"Hayır."

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır..." dediğim an duraksadım ve Gece'ye baktım. İyi beslenmezsem onu da besleyemezdim. Sonra gururumu ayaklarımın altına alıp başımı kaldırdım.

"Yemek yiyebilirim..." diye mırıldandım. "Gece için..." Ferhan'ın gülümsediğini gördüm. Memnuniyetle kalktı ve kapıdan kafasını uzatıp içeri doğru seslendi.

"Kızım, Zeynep Hanım'a güzel bir tepsi hazırlayalım..."

O sırada ben elimi uzatmış Gece'nin ateşine bakıyordum. Arkamdan gelen sesle başımı ona doğru çevirdim.

"Doktor on dakika önce buradaydı. Ateşini ölçüp gitti, düşmeye başlamış. Merak etme, gayet iyiye gidiyor." Başımı salladım.

"Ferhan Bey, çorba yapmıştım. Önden onu getireyim dedim. Beş dakika sonra da sulu köfte ve mantı getireceğim."

"Tamam tatlım, ellerine sağlık." Çalışanlardan biri elinde bir tepsinin üzerinde çorba ve salatayla geldi. Tepsiyi kucağıma bıraktı ve bana gülümseyerek çıkıp gitti. Ferhan eski yerine dönüp kitabını okumaya devam ederken çorbamı içtim. Salatamı da yedim ve tepsiyi orta sehpaya bıraktım. Arkama yaslanıp gözlerimi evin içinde gezdirdiğim sırada gözlerim karşımdaki adamın okuduğu kitaba takıldı.

"*Romeo ve Juliet* okuyorsunuz. Öyle mi?" diye sordum kendimi tutamayıp. Gözlerini gözlüklerinin üzerinden bana doğru çevirdi. Başını salladı.

"Çok severim. Belki iki yüzüncü defa okuyorumdur... Shakespeare âşığıyımdır," dedi gururla. Sonra eliyle kitaplığını gösterdi.

"Shakespeare kitaplığım. Her kitabının her baskısı var burada... En sevdiğim eseri hangisi sence, tahmin edebilir misin?" Omuz silktim.

"Kral Lear'dır herhalde... Kendi krallığınızı yaratmış gibisiniz. İstediğiniz insanı alıkoyma hakkını bile kendinizde görüyorsunuz üstelik... Bunu krallardan başka kim yapar?" Gülümsedi.

"En sevdiğim kitabın Kral Lear olduğu doğru... Kendimi bir kral olarak gördüğüm kısmı ise yanlış..." Sonra derin bir iç çekti, "Kendi

kendini koparan dalın kurumaktan başka çaresi yoktur, diyor Shakespeare Kral Lear'da... Her kim ne yaparsa kendine yapar. Babana çok söyledim Zeynep. Bana dedeni getirmesi için ona çok vakit verdim. Annem ölene kadar getirmezse ona acıların en büyüğünü yaşatacağımı söyledim üstelik. Annem öldü, ne yazık ki baban da öldü. Dedeni bulabilmem için elimde bir tek sen kaldın. Hiçbir dede torununu benim ellerime bırakmak istemez..." Acı içinde güldüm.

"Hikâyemizi bilmiyorsunuz, değil mi?" Kaşlarını çattı.

"Nedir hikâyeniz, Zeynep?" diye sordu kibarca.

"Dedem olarak adlandırdığınız kişinin umurunda bile olmadığımı biliyorum. Kendisini hayatım boyunca hiç görmedim. Ender'in biyolojik babam olduğunu öğreneli ise çok zaman olmadı. Bunca yıldır onun çocuğu olarak bilinen ben değildim..." Kaşlarını çattı.

"Uzun araştırmalarım sonucunda kafamı karıştıran noktalar olmadı değil; Ender'in hayatındaki kimse seni tanımıyor, bu doğru. Şeyi tanıyorlar..." dedi anlam vermeye çalışarak.

"Kocamı," dedim sessizce.

"Onur'u, evet. Neden?"

"Boş verin, uzun hikâye... Sadece şunu bilin ki beni burada tutarak istediğinizi alamazsınız. Dedem olduğunu söylediğiniz kişinin umurunda değilim." Gülümsedi.

"Aldığım duyumlar öyle demiyor ama." Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Aldığınız duyumlar ne diyor?"

"Dedenin de birkaç aydır seni takip ettirdiğini duydum. Adamlarının peşinizde olduğunu..." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Takip edilseydim bunu bilirdim. Beni sadece siz takip ettiriyordunuz ve ben bunu biliyordum."

"Biliyor muydun? İmkânsız..." dedi kendinden emin bir sesle.

"Kapımın önündeki siyah Mercedes'te beni bekleyen adamlarınızı gördüm. Onları duydum." Ferhan bana şok içinde baktı.

"Onlar benim adamlarım değildi," dedi ilgiyle yüzüme bakarken.

"Tabii ki sizin adamlarınızdı. Başka kimin olabilir?" diye sordum afallamış vaziyette. Neye inanacağımı şaşırmıştım.

"Dedenin... olamaz mı?"

"Hayır," dedim, "neden olsun ki? Onlar o gün beni kaçıracaklardı, bunu neden yapmak istesin?"

"Bilemiyorum Zeynep. Fakat emin ol ki onlar benim adamlarım değildi. Adamlarımı hiçbir zaman senin sokağında bekletmedim. Anlatmak istediğin başka şeyler var mı? Başka bir takip edilme hikâyesi?"

"Hayır..." dediğimde dağılmış durumdaydım, eğer bir başka insan daha benim peşimdeyse belki de şu an hastanede Onur'u izleyen birileri vardı, belki de ailem tehlikedeydi. İçimi saran korkuyla nasıl başa çıkacağımı bilemez bir halde etrafıma bakındım.

"Bir kadın vardı... Teyzem olduğunu söyleyen bir kadın... Nasıl olduysa evimizi bulup çat kapı gelmişti. Onu siz yollamadınız mı?"

"Hayır," dedi merakla, "belki de gerçekten teyzendir. Olamaz mı?"

"Bilmiyorum..." dedim çaresizce. Bir şekilde ailemin iyi olduğundan ve iyi olacağından emin olmak zorundaydım. Başımı kaldırıp beni kaçıran adamdan yardım istemekten başka çarem olmadığını kabullenerek dudaklarımı araladım.

"Sizden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum tereddüt ederek.

"Tabii ki, ne istersen..." dedi endişeyle yüzümü izlerken.

"Beni takip eden o insanlar aileme zarar verebilir... Onların iyi olduğundan emin olmak istiyorum. En azından bana onların nasıl olduklarını söyleyebilir misiniz? Lütfen..." Gözlerim dolu bir halde beni kaçıran adama yalvarıyordum. Bu düşmeyi hayal bile edemeyeceğim bir seviyeydi.

"Tabii ki," dedi, "hemen hastanedeki adamlarımdan durumlarını öğreneceğim... Peşlerini de bırakmamalarını isteyeceğim. Bir sıkıntı olursa onların korunmasını sağlarım, merak etme. Derdim sana veya ailene zarar vermek değil Zeynep. Derdim annemin intikamı-

nı almak." Sonra gözleri pencereye, yağan yağmura kaydı. Yumruk yaptığı elini diğer elinin avcuyla kavradı. O an içimde bir anlığına onun hayat hikâyesine dair bir merak hissi oluştu.

"Ender'in babası annenize ne yaptı?" diye sordum sessizce. Gözlerini pencereden ayırmadan nefretle cevapladı.

"Annemden bir çocuk yaptı... İzinsizce..." dediğinde zar zor yutkundum. "Bunun hangi kelimeye karşılık geldiğini biliyorsundur. Fakat ben o kelimeyi kullanmak istemiyorum." Ender'in babası bu adamın annesine tecavüz mü etmişti?

"Annem doğum yaptıktan sonra yaşadıklarını kaldıramayıp intihar etti ve sonunda sakat kaldı," derken sesi titriyordu.

"Peki, bebek yaşıyor mu?"

"Yaşıyor."

"Nerede?" dediğimde gözlerini gözlerime çevirdi.

"Burada," dedi, oturduğu koltuğu gösterdi, "bu koltukta oturuyor..." Yüzüne şok içinde baktım.

"Siz mi?" dedim nutkum tutulmuş bir halde. "O bebek siz misiniz?"

"Evet..."

"Yani siz... Ender'in kardeşi misiniz?" Şok içindeydim, ne diyeceğimi, ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Adam gözlerini gözlerime dikip bana uzun uzun baktı.

"Ben senin amcanım Zeynep," dedi. Nutkum tutuldu. Kulaklarım bu zamana kadar beni şoka uğratan bin tane şey duymuştu. "Daha fazla şaşıramam," demiştim her seferinde. Daha fazla şaşırmıştım her seferinde. Bu da o anlardan biriydi işte. Öylece durmuş, arkada çalan Beethoven melodileriyle karşımdaki adamın gözlerine bakıyordum. Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilemiyor, bana yazılan senaryoya uymaya zorlanıyordum...

(Yazarın Anlatımıyla)

Sabaha karşı Onur, Burak ve Mert hastaneden çıktıkları sırada Zeynep kendisini sarsan bir gerçekle baş başaydı. Onur arabanın ön koltuğuna oturup gözlerini camdan dışarı doğru çevirdiğinde içinde garip bir his vardı. Zeynep korkmuyordu, Onur bunu biliyordu. İki insanın birbirine gerçek anlamda bağlandığı, aralarındaki mesafe ne olursa olsun birbirinin nasıl hissettiğini hissedecek konumdalardı. Zeynep'in korkmadığını, hatta iyi olduğunu içten içe biliyordu Onur. Ama bu onu yavaşlatmaya yetmiyordu. Durumu ne olursa olsun gidip karısını nerede tutuluyorsa oradan alacaktı, emin olduğu tek gerçeklik buydu.

"Takip ediliyoruz..." diye mırıldandı Onur sessizce. Takip edilmek onu mutlu etmişti. Arkalarındaki insanlar ona Zeynep'i bulması için yardım edecek insanlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Burak.

"Onları güzelce gezdireceğiz. Olabildiğince uzağa, olabildiğince tenhaya gideceğiz..."

"Polisi aramak daha mantıklı değil mi?" diye sordu Burak bir kez daha.

"Onların cezasını ellerimle vereceğim."

Onur Zeynep'in öğrendiklerinden habersiz, peşindeki insanların kim olduğunu bile bilmeden verdiği kararla birlikte Mert'in şoförlüğünde şehirden kilometrelerce uzaklaşmıştı. Karşılarına çıkan tenha bir uçurumda arabalarını durduklarında arkalarındaki arabanın da durduğunu gördü. Sonra kapısını açtı. Arkasını dönüp onlardan uzaklaşmaya başlayan arabaya göz attı.

"Onur, aşağı inme! Delirdin mi?" Mert arabadan inip Onur'un önüne geçerken Onur yaşadığı şokla birlikte donakalmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Mert.

"Bu adamı tanıyorum."

"Kimi?"

"Arabanın içindeki adamı... Arka koltukta oturanı."

"Kim o?" Mert merakla arkasını dönerken araba çoktan oradan uzaklaşmıştı. Geriye Onur'un şok içindeki bakışları kalmıştı.

"Dedem..." diye mırıldandı, "en son çocukluğumda gördüğüm, dedem sandığım adam... Ender'in babası. Kemal Zorlu."

Çözülmemiş bir sürü gizem, açılmamış bir sürü kapı, kilitli kalan bir sürü isim vardı. Onur yaşadığı şokla birlikte neyin içinde olduklarını anlamaya çalışıyordu, Zeynep'i kaçıranlar bu adamlar mıydı? Zeynep'ten ne istiyorlardı? Kafasından bin tane soru geçiyordu. Fakat kimsenin kafasından geçmeyen bir soruyu da geçiriyordu aklından.

Karanlıkta bırakılmışlardı. Elleri kolları bağlı, çaresizlerdi. Bu karanlık sona erdiğinde, ışıklar yandığında, güneş doğduğunda, dünya aydınlandığında kim, nereye saklanacaktı? Işığın gücü karanlıkta çalınanları saklamaya yetecek miydi?

Dünya karşılarında, *gece yanlarındaydı.*

12. Bölüm

Yağmur

Dünya karşılarında, gece ise onların yanındaydı...

Ben senin amcanım Zeynep...
Ben senin amcanım...
Amcan...

Kafamın içinde dönüp duran bu kelimeler hayatımın bana sunduğu yeni bir şokun temelini atan kelimelerdi. Ender'in kardeşi olduğunu öğrendiğim bu adam benim amcamdı. Bu zamana kadar öğrendiğim ve kalbimi bu kadar yavaşlatan bütün gerçekler geçti aklımdan. Annem ve babamın gerçekten annem ve babam olmaması, gerçek babamın Ender olması ve şimdi de karşımdaki adamın benim amcam olduğu gerçeği... Bu yolculuk en başından beri gerçek Zeynep'e doğru giden yolculuktu, kim olduğuma doğru giden bir yolculuk...

"Farkında mısın bilmiyorum, çenelerimizin şekli aynı..." diye mırıldandı yüzümü hayranlıkla izlerken.

"Ben..." dedim sessizce, "fark etmedim. Umurumda da değil. Bakın, Ender ve onun ailesi benim umurumda bile değil. Benim bir ailem var. Annem, babam, amcalarım, dayılarım, halalarım, teyzelerim, anneannem, babaannem, dedelerim ve kuzenlerim... Başka bir aileye ihtiyacım yok." Sonra durdum, gözlerim hüzünle pencereye doğru dönerken sessizce konuşmaya devam ettim:

"Benim tek bir hayalim var. O da aileme geri dönmek. Benim kocaman bir ailem var, bensiz perişan olduklarına eminim ve ben de onlarsız perişan haldeyim. Tek isteğim onların yanında olmak..." Başını hüzünle eğdi. Sonra tereddütle yüzüme baktı.

"Bu senin içinde bir şeyleri değiştirir mi bilmiyorum Zeynep... ama bilmen gereken bir şey daha var."

"Nedir o?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Benim seni ve Gece'yi buraya getirmemin tek sebebi, Ender'in babasını buraya çekmek değildi..."

"Neydi?"

"Sizi korumaktı." Yüzüne anlam vermeye çalışarak baktım.

"Ne demek bu?"

"Bak Zeynep... Ender'i yeterince tanıyor musun?"

"Evet... Maalesef onu tanımak zorunda bırakıldım. Onu tanımak zorunda bırakıldık..." Başını salladı.

"Pisliğin teki olduğunu biliyorsun, ne kadar kötü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ender'i her şeyiyle hayal et, her ayrıntısıyla. Sonra onu yirmi ile çarp... Karşına çıkan sonuç Ender'in babası olacak. Korkmaman için sana buraya geldiğinden beri hiçbir şey anlatamasam da dedenin seni bulmak istemesinin sebebi seni korumak değildi. Oğlunu senin öldürdüğünü düşünüyor ve seni bulup intikam almak istiyor."

"Ne?" dedim şok içinde. "Ama Ender'i ben öldürmedim!"

"Biliyorum," dedi sakin bir sesle. Başını kaldırıp konuşmaya devam etti: "Onu ben öldürdüm Zeynep."

Sonra birkaç saniyeliğine durdum ve karşımdaki adamın derin gözlerine baktım. Beni ve sevdiklerimi, hayatımızı mahveden insandan kurtaran bu adamın gözlerine uzun uzun baktım. Gözlerinde kurtuluşu gördüm. Gözlerinde ona etmem gereken teşekkürün yansımasını gördüm.

"Eğer benden intikam almak istiyorsa beni korumanız yetmez" dedim telaşla. "Sevdiklerim de tehlikede. Benden intikam almak istiyorsa ve bana ulaşamıyorsa onlara gidecektir... Size yalvarıyorum, lütfen onları da buraya getirin." Gözlerime uzun uzun baktı, gözlerinin doluşunu izledim. Sonra derin bir iç çekip çaresizce ellerini açtı.

"Bak Zeynep, ben duygusal bir adam değilim. Yeğenimi ve onun bebeğini korumak, o adamı buraya çekip ondan intikamımı almak benim için yeterli. Ötesini yapamam..."

"Lütfen..." dedim gözlerimden birer damla yaş akarken, ona yalvarmak üzereydim. "Onlara bir şey olursa ben yaşayamam. Lütfen..." Çaresizce etrafına bakındı.

"Takip ediliyorlar," dedi. "Deden onların peşinde. Eğer onları alıp buraya getirirsem izimizi bulurlar. Ama eğer sevdiklerin dedene izlerini kaybettirirlerse... onları buraya getirebilirim. Bunu senin için yapabilirim."

"O zaman bana izin ver, bir kez olsun Onur'u arayayım. Lütfen... Sadece on saniye..."

Etrafına duvarlarını yıkmak isteyen bakışlarla bakındığı sırada başıyla masada duran ev telefonunu işaret etti. Gözlerini kırptı.

"Ara..." dedi. "On saniye. Söyle onlara, izlerini kaybettirsinler."

Koşar adım ayağa kalktım. Nefes nefese telefonun ahizesini kulağıma götürüp Onur'un numarasını girdim. Telefon çalarken kalbim duracak gibiydi. Tek duam Onur'un hayatta ve uyanık olmasıydı. Tek dileğim buydu... Telefon dördüncü çalışında açılırken nefesimi tuttum. Sesini duyabilecek miydim? Hayatta mıydı? İyi miydi? Uyanık mıydı? Derken–

"Karım nerede?" diye açtı telefonu küfreder gibi.

Gözlerimden akan yaşların haddi hesabı yoktu. Hayattaydı, uyanıktı, iyiydi. Beni bırakmamıştı, gitmemişti.

"Buradayım..." dedim tir tir titreyen sesimle.

"Zeynep!" Onur'un titreyen sesini duyduğum an dizlerimin üzerine çöktüm.

"Abi Zeynep mi o!"

"Zeynep mi!"

Burak ve Mert'in arkadan gelen coşkulu seslerini duyduğum an hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

"Yedi saniye..." diye mırıldandı Ferhan.

"Onur, dinle beni!"

"Zeynep, iyi misin güzelim? Neredesin? Gece yanında mı? Allah kahretsin, iyi misin, söyle!"

"Onur ben iyiyim, Gece yanımda ve iyi! Sizin yapmanız gereken tek bir şey var! Ender'in babası sizi takip ediyor. Herkesi al ve o adama izinizi kaybettir. Duydun mu beni? Bunu hemen bugün yapmak zorundasın!"

"Zeynep, neredesin söyle! Hemen gelip seni alacağım, yalvarıyorum söyle güzelim!"

"İki saniye..." diye fısıldadı Ferhan.

"Onur, lütfen dediğimi yap. Seni..." derken Ferhan'la göz göze geldik.

"Beş saniye ekliyorum," dedi dolu gözlerle gülümseyerek. Ona minnettar bir şekilde bakıp hızlıca Onur'a döndüm.

"Seni çok seviyorum, biz çok iyiyiz, eğer izinizi kaybettirirseniz bu gece yanımızda olacaksınız. Söz veriyorum, şimdi sen de bana söz ver."

"On saniye daha..." dedi Ferhan. Ona sarılıp ağlamak istiyordum.

"Ne demek istediğini, benden bunu neden istediğini anlamıyorum bile şu s*ktiğimin sokağında! Ama söz veriyorum, bu gece ona izimizi kaybettireceğim güzelim. Senin için her şeyi yaparım, bunu da yapacağım. Söz..."

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım gözyaşları içinde.

"Teşekkür mü edersin?" derken sesi tir tir titriyordu. Acı içinde gülümsedim.

"Teşekkür ederim..." dedim ve telefonu kapattım. Olduğum yere oturdum, hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Yapacak mı?" diye sordu Ferhan. Başımı salladım.

"Yapacak..." diye mırıldandım.

"Sarılmak ister misin?" dediğinde gözleri hâlâ doluydu. Gözyaşları içinde kalmış yüzümü ona doğru çevirdim. Birkaç saniye ona baktıktan sonra başımı salladım.

"İsterim amca..." diye fısıldadım. Gülümsedi. Bana doğru yaklaştı ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sardı.

Puslu bir gecenin sabahında, yapayalnızken nerede olduğumun bilinmezliğinde, alıkonulduğumu sandım sevdiklerimden... Alıkonulduğum şey tehlikenin ta kendisiymiş, korunmam gerektiğini sandığım insan beni koruyan insandı. Kalkanımı tehlike sandım, kalkanımı düşmanım sandım. Şimdi kaderimin ellerine bırakıyorum sevdiklerimi, geceden arda kalan pusun arasına gizlenip bana gelebilsinler diye.

"Oktay, herkese haber ver. Bu gece sabaha kadar Onur'u takipte kalın. Kemal Zorlu'nun görüş mesafesinden kurtuldukları an onları bana getirin."

"Hepsini mi efendim?"

"Hepsini..."

(Yazarın Anlatımıyla)

(01.35)

"Yavrum, bu saatte nereye gidiyoruz?"

"Soru sormayın anne."

"Tamam da oğlum en azından bir açıklama yap!"

"Baba, siz bizi takipte kalın. Burak, Mert ve ben öndeki arabada olacağız. Hemen peşimizde olun, anlaşıldı mı?"

"Oğlum anlaşıldı da bunun sebebi ne? Nereye gidiyoruz?"

Onur tüm ailesini yanına almış, telaş içinde hepsini arabalarına bindirmeye çalışırken açıklama yapmakla oyalanmak istemiyordu. Durdu, tek tek hepsinin gözlerine baktı.

"Karımı almaya gidiyoruz." Döndü, arkasından gelen sorulara aldırmadan arabaya bindi. İki araba yola çıktıklarında hava delicesine yağmurluydu. Hiçbir kayıp olmadan, tek bir kişi bile eksilmeden gideceklerdi buradan. Tek hedefleri buydu. Arkalarında üç araba vardı.

"Bunlar... onlar mı dersin?" diye sordu Mert endişeyle.

"Onlar..."

"Kemal Zorlu'nun adamları mı?" diye sordu Burak.

"Evet," diye mırıldandı Onur.

"Peki, izimizi nasıl kaybettireceğiz?" Mert'in sorusu dudaklarının arasından çıkıp Onur'un kulaklarına ulaştığı an gök gürledi, büyük

bir şimşek çaktı. Yağmur şiddetini o kadar artırdı ki göz gözü görmez oldu.

"Sahi abi, izimizi nasıl kaybettireceğiz, adamlar dibimizde?"

"Bunu biz değil, yağmur yapacak." Sonra kucağındaki telefona doğru eğildi, babasını aradı.

"Söyle oğlum, ne yapıyoruz?"

Babası ve Onur'un arabası yan yanaydı. Onları tam diplerinden takip eden arabaya aynadan göz ucuyla baktı. Yağmurlu yolda son sürat gidiyorlardı...

"Üç dediğimde sen ve ben sağa sapacağız baba. Onlar ise sapağı es geçip gidecekler. Bu bize beş dakika kazandıracak, yani bizi bir daha bulamamaları için koskoca bir beş dakikamız olacak."

"Sen ne dersen emirdir oğlum... Biz hazırız..."

Onur son kez aynaya baktı. Derin bir nefes aldı. Bunu yapmak zorundalardı. Karısı için, sevdikleri için bunu yapmak zorundalardı...

"Bir..." dedi derin bir nefes alırken.

"Onur dikkatli ol abi!"

"İki..."

"Onur yavaş!"

"Üç..."

Her şey bir anda oldu. Onur ve Rıza hızlarını alıp sağa saparlarken arkalarındaki araba son süratle sapağı es geçip gitmişti. Arabanın o hızda giderken durabilmesi, geri dönüp onları bulabilmesi imkânsıza yakındı. Bu sağa dönüş, kurtuluşun dönüşüydü. Kurtuluş Onur ve Zeynep'in kavuşmasıydı.

Puslu bir gecede, sağanak tüm şehri sırılsıklam ederken, Onur'un içi Zeynep'ine kavuşacağı inancıyla ısındı. Gece onları saklamak ister gibi iyice karardı, yağmur şiddetini katbekat artırdı. Sanki tüm dünya onları tekrar bir araya getirebilmek üzere işbirliği içindeydi...

Dünya karşılarında, gece ise onların yanındaydı...

Bir siper kazarsın kendine, **mezarın olur.**

13. Bölüm

Mezar

Ve bir siper kazarsın kendine... Mezarın olur.

Her savaşın bir sonu vardır, bin ayrı cephede biten. Her cephe ayrı bir savaştır, orada başlar ve orada biter. Hiçbir savaş yaşanan son savaş olmayacaktır, olamaz. İnsan kanı taşır intikamı, hırsı, tutkuyu... ve aşkı. Her savaş yeri aslında bir mezarlıktır. Ölmek için değil, yeniden doğmak için gider insanlar savaşa. Saklanmak için, korunmak için, sevdiklerini korumak için... Düşünsene, düşman ordusunun tüm hedefi senin sevdiklerinken ne yaparsın? Önlerine atlamaz mısın? Kendini yok saymaz mısın? Her şeyinle savaşmaz mısın? Savaşırsın.

Ve gün gelir, bir siper kazarsın kendine... Mezarın olur.

"Zeynep..."

"Zeynep..."

"Zeynep... Uyan güzelim, uyan." Gözlerimi araladığım an halüsinasyon gördüğüme emindim.

"Onur!" diye haykırıp korkuyla geriye sıçradım.

"Zeynep, sakin ol güzelim!" Elleri uzandı, kollarımı tuttu ve ben şaşkınlıkla titrerken o hâlâ karşımdaydı. Yüzü kıpkırmızıydı, yorgun

ve bitkindi. Hatta belli ki ağrıları vardı. Başını saran sargı bezi kana bulanmıştı.

"Sen gerçek misin!" deyiverdim korkuyla.

"Ben gerçeğim, buradayım sevgilim... Hepimiz buradayız."

Gözlerim birkaç saniyeliğine tereddütle gözlerinde gezdi. Sonra kendi kendime dedim ki, "Hayal de olsa sarıl ona..." Kollarım onu sıkı sıkı sararken hüngür hüngür ağlıyordum. Kokusu her zamanki kokusuydu, sıcaklığı her zamanki sıcaklığıydı. Buradaydı, kollarımdaydı.

"Geldin..." dedim gözyaşları içinde.

"Hep geleceğim, hep."

"Buradasın."

"Bir daha asla bırakmayacağım sizi..." dedi titreyen sesiyle. Uzun uzun sarıldık, uzun uzun ağladık.

"Başın kanıyor," dedim kekeleyerek.

"Senin de gözlerinden yaşlar akıyor," dedi elleriyle gözyaşlarımı silerken. Sinir bozukluğuyla güldüm.

"Onur saçmalama, başın kanıyor. Gidip Ferhan'a söylemeliyiz. Sen bu halde nasıl çıktın hastaneden?" dedim boğuk bir sesle. Kanlı sargı bezleriyle o kadar kötü görünüyordu ki içim parçalandı.

"Gece nerede?" diye sordum bir anda.

"Anneannesinin yanında... Merak etme. Benim için de buraya bir oda hazırlatıyor o Ferhan denen adam. Tedavi görmem için ama..." diye mırıldandı ve tereddütle yüzüme baktı.

"Ama ne Onur?"

"Ama burada çok kalmayacağız, haberin olsun. Bu adamın anlattıkları doğru mu bilmiyoruz Zeynep. Buraya gelmemdeki tek sebep sizi buradan alıp götürecek olmamdı."

"Kötü niyetli biri değil Onur. Tek istediği kendi intikamını almak ve beni korumak. İnan bana, eğer kötü bir niyeti olsaydı anlardım." Onur sinirinden yerinde duramıyordu.

"Onun niyetini s*keyim," dedi öfkeyle. "Niyeti ne olursa olsun, kim olursa olsun, kimse benim karımı benden alamaz. Bu ne cüret? Gerekirse dünyanın en iyi kalpli insanı olsun, eli sana uzandığı an o kalbi söküp alırım oradan."

"Onur..." dedim şaşkınlıkla, Onur'u uzun zamandır böyle bir öfke patlaması yaşarken görmemiştim. "Sen iyi misin?" diye sordum ve elimi alnına götürdüm. Yanıyordu.

"Ateşin var, hem de çok fazla. Konuşmaya çalışma, öfkeni düşünme. Uzan şuraya. Lütfen sevgilim... Sen kaç saattir uyumuyorsun?"

"Kaç saattir uyumadığım umurumda bile değil," dedi sert bir sesle. "Sizi alıp buradan gidene kadar bir daha asla uyumayacağım."

"Delirdin mi sen?" dedim korkuyla. "Uyumak zorundasın. Ameliyattan çıktın, şu haline bak!"

"En son o ameliyathanede uyudum ben Zeynep," dedi alnını kapının yanındaki duvara yaslayarak. "Uyandığımda siz yoktunuz. Bunun olmasına bir daha izin veremem, bu duruma göz yumamam."

"Ama eğer uyumazsan, dinlenmezsen biz de seni kaybederiz Onur. Bunu anlayamıyor musun?" Öfkeden delirmek üzereydim. Çaresizce yere oturdum ve sırtımı yatağa yasladım.

"Gözlerin kıpkırmızı..." dedim gözyaşları içinde, "yüzün kıpkırmızı, yorgunluktan ölüyorsun. Seni böyle görmek beni öldürüyor Onur." Kafasını duvardan kaldırıp bana baktı.

"O zaman beni kucağında uyut. Ellerin ellerimde olsun, kıpırdadığın an uyanayım. Olur mu?" Derin bir nefes aldım.

"Olur sevgilim..." Onur bana doğru halsizce yürüdü. Yere uzanıp başını kucağıma koydu ve ellerimi tuttu. Ellerimi sırayla öptü.

"Hadi bana bir şeyler anlat Zeynep," diye mırıldandı.

"Ne anlatayım, ne istersin?" dedim bir elimle ellerini tutup diğer elimle saçlarını okşarken.

"Bizi... hikâyemizi..." Acı içinde gülümsedim. Dudaklarımı araladım ve en baştan başladım, yıllar öncesinden. O ilk günden.

"Bir zamanlar Zeynep adında bir kız varmış. Kendisine 'Bela Mıknatısı' der, gittiği her yere bela götürürmüş. Şehrin diğer bir yanında ise Onur yaşarmış, etrafına ördüğü duvarlarının içinde çırpınır durur ama o duvarları asla yıkmazmış..."

İşte böyle başladım anlatmaya. Ben anlattım, o uyudu. Ben konuştum, o dinledi. Hikâyemizi anlatıp bitirmem belki de üç saati bulmuştu. Bize yaşarken bir ömür gibi gelen o birkaç yılı üç saatte anlatıp bitirmek canımı yaktı. Acı içinde geçirdiğimiz onlarca gece üç saate sığmıştı, ne kötü... Odanın kapısı tıklatılınca kapıya doğru sessizce seslendim.

"Girin..." Kapı aralandı ve içeriye Burak ile Mert girdi. Yüzlerindeki duygu yüklü gülümsemeleri görünce gözlerim doldu.

"Kızım sen nereye kayboldun ya!" Burak gözyaşları içinde bana sarılırken Onur hâlâ uyuyordu.

"Sağ olun gözünüzü üzerimden ayırmadığınız için! Şaka yapıyorum, sakın suçlamayın kendinizi."

"Gel buraya deli." Mert de beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Sonra yere bağdaş kurup karşıma geçtiler. Kucağımda sevdiğim adam, karşımda en yakın arkadaşlarım, muhtemelen yan odada da tüm ailem vardı. Günler sonra ilk defa huzurlu hissediyordum, günler sonra ilk defa özgürlük hissini yaşıyordum.

"Sana zarar verdiler mi?" diye sordu Mert endişeyle.

"Hayır. Ferhan iyi bir adam, siz de tanışmışsınızdır."

"Biz ne iyi niyetli sandığımız adamlar gördük be Zeyno... En yakın arkadaşımızın babasını ne kadar sevdik, biliyorsun. Adam baş düşmanımız çıktı." Burak sessizce konuşurken tereddütle kapıya baktım.

"Yani... ona güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bir de güvendin mi?" diye sordu Mert.

"En azından sizi bana getirdi, öyle değil mi?"

"Belki de amacı hepimizi ele geçirmekti, senin sayende bunu kolayca yaptı. Olamaz mı?"

"Bilmiyorum," dedim çaresizce. "O kadar yoruldum ki neye inanacağımı, kime güveneceğimi bilmiyorum artık." Gözyaşları gözlerimden akıp giderken Burak ve Mert yorgun gözlerle beni izliyordu.

"Tam oldu diyoruz, artık sıradan bir hayatımız var diyoruz, bir şey daha oluyor. Ne zaman bitecek bu abi? Ne zaman?" Burak fısıldayarak çaresizce söylenirken Onur gözlerini araladı.

"Oğlum bir insanın sesi fısıldarken nasıl bu kadar çıkabilir ya?" Onur söylenerek doğrulduğu sırada Mert gülmeye başladı.

"Bir şey diyeyim mi Burak?" diye devam etti Onur. "Sen fısıldama. Sen dümdüz konuş, o zaman daha az çıkıyor sesin."

"Bir bu kalmıştı size batmayan, bu da battı... İnanılmazsınız. Şu an düşünüyorum da ne yapsam acaba diye, Ferhan'ın tarafına mı geçsem?"

"Geri zekâlı," diye söylendi Mert.

"Muzlu rulo pastalar çok iyiydi, ikram onda on. Kötü adamsa bile bir imajı var, insan kaçırıyor ama serviste kusur etmiyor. Aklım karışmadı değil..." Burak'ın cümlelerine kendi aramızda sessizce güldüğümüz sırada kapı bir kez daha tıklandı.

"Buyurun," diye seslendim kapıya doğru.

"Zeynep Hanım, aileniz ve Ferhan Bey yemek masasında. Yemek yemek için sizleri bekliyorlar. Haber vermek istedim."

"Tamam... Geliyoruz." Kapı kapanırken Burak hevesle ayağa kalktı.

"Ne yaptılar acaba? Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı. Onur Burak'a bakarken gözlerini devirdi.

"İstersen burada kal abi. Konuşalım, evlatlık verelim seni. Olmaz mı?"

"Sana yemin ederim, bu hayatta başıma gelebilecek en iyi olay olur..." Kapıya doğru ilerlediğimiz sırada Mert Burak'ın omzuna sertçe vurdu.

"Ama muzlu rulo pastalar harika değil miydi? Neden vuruyorsun şimdi? Yalan mı?" Burak sessizce söylendiği sırada birlikte merdivenlere yöneldik.

"Onur, inebilecek misin? İyi misin?"

"İyiyim," dedi sertçe. Sonra merdivenlere doğru ağır bir adım attı ve durdu. Gözlerini kapattı. Telaşla kollarını tuttum.

"İyi misin!"

"İyiyim. Başım... başım döndü."

"Abi gel, koluma gir. Ağırlığını bana ver. Hadi." Mert Onur'un sol koluna girerken ben diğer kolunu tutuyordum.

"Gözlerin kapalı kalsın," diye mırıldandım. "Çok az kaldı. Dayan."

"Bir adım daha at."

"Biraz daha büyük bir adım!"

"Hadi dayan, geldik!"

"Son adım!"

Onur'u merdivenlerden üçümüz birlikte indirdik. Onur'un bu halleri üçümüzün de içini parçalarken birlikte salona girdik. Gözlerim annemi, babamı, Zuhal Annemi, Rıza Babamı ve Gece'yi gördüğü an içimin biraz olsun huzurla dolduğunu hissettim.

"Zeynep, yavrum!"

"Kızım!"

Dördü de bana sıkı sıkı sarılırken aklım Burak ve Mert'in yanında kalan Onur'daydı.

"İyi misiniz?" diye sordum tek tek.

"İyiyiz yavrum."

"Biz iyiyiz kızım, sen nasılsın asıl?"

"Zeynep, kimse sana bir şey yapmadı değil mi yavrum?"

"Çok solgun görünüyorsun, iyisin değil mi?" Beni tuttukları soru yağmurundan verdiğim cevaplarla tek tek sıyrıldıktan sonra Onur'un yanına oturdum.

"Başın dönüyor mu?" diye mırıldandım. Başını salladı.

"Başımı döndürüyorsun," diye fısıldadı kulağıma. "Çok güzelsin."

İstemsizce gülümsedim ve yüzüne baktım. Yorgun, bitkin, hasta haliyle bile hâlâ tek derdi bana iltifat etmekti. Sofrada kimse konuşmuyordu. Herkes tereddütle yemek yiyor ve birbirini kontrol ediyordu. Masadaki tek mutlu isim Ferhan'dı. Etrafındaki aile kalabalığından hoşnuttu, mutluydu.

"Onur, senin odan hazır olmak üzere. Doktor seni tekrar muayene edecek, sonra da yatırıp ilaç tedavisine başlayacak. Ağrıların var, değil mi? Her halinden belli."

"Ağrı bana işlemez," dedi Onur sert bir sesle, "Ağrım varsa da ilaçla değil ağrıya katlanarak geçirmeyi tercih ederim. Tekrar bir hastane yatağına yatmayacağım. Ailemin yanında olacağım. İlla birini hastane yatağına yatırmanız gerekiyorsa kendiniz yatmayı deneyin. Sizi seve seve hastanelik edebilirim." Ferhan gülümserken gözlerim Onur'a döndü. Yıllar önce, onu ilk defa gördüğüm zamanlardaki Onur'u gördüm gözlerinde. O cesareti, o güçlülüğü, o asker adımların sahibini gördüm. Garip bir şekilde tüm bu sert konuşmalar Ferhan'ın hoşuna gitmişti.

"Yatmak ve ailenle daha fazla vakit geçirebilmek için iyileşmek istersin diye düşündüm Onur. İstemiyorsan yatmayabilirsin, tamamen senin tercihin. Üstelik ailenden ayrı kalmaman için odana Zeynep ve Gece için de bir yatak koydum. Odayı kullanıp kullanmamak sizin tercihiniz."

"Bu kadar iyi niyet biraz fazla değil mi? İnandırıcılığınızı kaybettiriyor," dedi Onur tok bir sesle.

"Karşınızda yıllarca Ender'i gördünüz, o yüzden bu saatten sonra kimseye güvenmemekte haklısınız; fakat benim size karşı kötü bir niyetim yok. Bunu da bilin. Afiyet olsun..." Ferhan konuşmayı kesip yemek yemeye odaklandığında herkes sessizce yemeğine dönmüştü. Kimseden çıt dahi çıkmazken Burak bana kaş göz yapıyordu. Anlam veremeyerek işaret ettiği yere baktım. Ona muzlu rulo pastaları uzatmamı istiyordu. Gözlerimi devirip gülümseyerek uzandım ve tabağı Burak'a uzattım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra gergin ve sessiz akşam yemeğimize devam ettik. Yemeğin sonlarına doğru Gece ağlamaya başlayınca annem ayağa kalktı.

"Ben gidip bezini değiştireyim."

"Bekle sana yardıma geleyim," dedi Zuhal Anne. İkisi art arda odadan çıktıktan sonra sessizliği bozan Rıza Babam oldu.

"Ender'in kardeşiymişsin, doğru mu?"

"Doğru," diye yanıt verdi Ferhan.

"Sana nasıl güvenmemizi bekliyorsun?" Ferhan gülümsedi.

"Her adımını biliyordum, her adımını izliyordum. Eğer ondan nefret etmiyor olsaydım onu o çatıdan aşağı düşerken tutardım." Onur şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Onun nasıl öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu. Ferhan uzun uzun Onur'un gözlerinin içine baktı. Odadaki ölüm sessizliği kulaklarımızı tırmalarken Ferhan konuşmaya başladı. Dudaklarını araladı ve herkesi şaşkına uğratan o cümleyi kurdu.

"Onu o çatıdan aşağı ben ittim."

"Ne? Onu... sen mi... öldürdün?" diye sordu Onur şok içinde. Ferhan gözleri pencereden dışarı dalarken başını salladı.

"Onu ben öldürdüm. Ellerimle. Yoksa bir başkası ölecekti," diye fısıldadı titreyen sesiyle.

"Kim?" diye sordu Rıza Babam. Ferhan'ın dolu gözleri önce benim gözlerimde, sonra Onur'un gözlerinde dolaştı.

"Gece ölecekti," dedi yıkıcı bir sesle. "Tüm planı hazırdı. Her şeyi ayarlamıştı. Eğer ben o gece Ender'i öldürmeseydim o ertesi gece Gece'yi öldürecekti."

Elim kalbimde, nutkum tutulmuş bir haldeydi. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Tek istediğim Gece'ye sarılıp ağlamaktı. *Ölebilirmiş, gidebilirmiş ellerimin arasından, alabilirlermiş onu benden...*

"Küçücük bir mezar kazmıştı Gece için," dediğinde kalp krizi geçirmek üzere olduğumu hissettim. "Mezarı büyütüp onu o mezara gömdüm. Şimdi bana ister inanın ister inanmayın. Benim tek derdim anneme tecavüz ederek benim bu dünyaya gelmeme sebep olan o adamdan, Ender'in babasından intikamımı almak."

Dünya ayaklarımın altında dönüşünü hızlandırırken gözlerim Onur'un gözleriyle buluştu.

"Onu kaybedebilirmişiz..." diye fısıldadım. Hiçbir cevap vermedi. Nutku tutulmuştu. Donakalmıştı ve tüm bunları kendisine yediremiyordu. Sanki eski Onur geri dönmüştü, öfkesi içine sığmıyordu. Odanın içindeki sessizlik âdeta Rönesans döneminden bir tablonun içinde olduğumuzu hissettiriyordu. Resimlerin sesi olmazdı, çığlıkları olurdu. Bu odada hiçbir ses yoktu, evet. Her birimizin içi çığlıklarla doluydu.

Biliyordum, gün gelecekti ve bitecekti bu savaş.

Biliyordum, gün gelecekti ve bitecekti bu intikam.

Biliyordum, gün gelecekti ve doğacaktı güneş; çünkü istisnasız her gün doğardı güneş. Güneş doğar ve gün başlardı... Bizim günümüz de başlayacaktı.

Herkes kendi kazdığı kuyuya düşecekti.

Herkes başkasına doğrulttuğu silahın kendisine döndüğünü görecekti.

Herkes ağlattığı insanların gözyaşlarının kendi gözlerinden akışına şahit olacaktı.

Haberimiz olmadan bir gün yaşanmış, biri bir başkası için bir mezar kazmış... *Sonra o mezara kendisi girmiş...*

Gün gelir, biri için bir mezar kazarsın. Gün gelir, o mezara kendin girersin.

Hayat bu.

Gecenin karanlığına mı koşar insan,
gece mi koşar insana doğru?
Kendi ayaklarıyla mı girer hapsine,
hapis mi onun etrafına kurulur?
Çırpındıkça daha da mı hapsolur insan,
Yoksa hapsoldukça mı çırpınır?

Çırpındıkça daha da mı hapsolur insan,
yoksa hapsoldukça mı çırpınır?

14. Bölüm

Atlı Adam

Çırpındıkça daha da mı hapsolur insan,
yoksa hapsoldukça mı çırpınır?

(Günler Sonra)

Birden fazla yerdeydik sanki. Burada ve zamanın ötesinde, orada ve başka yerlerde, şurada ve onun az ilerisinde... Dört duvarın arasında ve bir aradaydık. Korunaklı olmamız gerekirken korunuyor gibi hissetmiyorduk, ruhlarımızın karantinaya alındığı o ilk gün gibi ardımızdaki görünmez eli görebiliyorduk. Saat gecenin üçüydü. Günlerden ne olduğunu bilmiyordum, ne Onur'un gözüne uyku giriyordu ne benim. Onur için hazırladıkları hasta yatağında yan yana yatmış tavanı izliyorduk, aklımızda binlerce soruyla geceyi sabah ediyorduk.

"Peki, ne kadar sürecek?" diye sordum. "Kemal Zorlu buraya hiç gelmezse bu hep böyle mi devam edecek? Sonsuza kadar onu mu bekleyeceğiz?"

"Biz ne zaman istersek buradan o zaman çıkacağız Zeynep," dedi Onur. "Sen sadece gitmek istiyorum de, sadece iste. O an buradan çıkıp gideceğiz."

"Ama burada güvendeyiz, öyle değil mi?" diye sordum kaşlarım çatık vaziyette ona dönerek. Onur gözlerini tavandan ayırmadan sessizce cevapladı.

"Biz hiçbir yerde güvende değiliz Zeynep. Hiçbir yerde." Sonra içindeki sıkıntıyla yataktan kalktı.

"Nereye?"

"Camdan bakacağım..." Yavaşça pencereye doğru yürüdü ve bir anda durdu.

"Ne oldu?" diye sorduğum an kaşlarını çatarak bana döndü.

"Ne oldu Onur?" Yaşadığı anlık bir şokla yatağın arkasındaki duvara baktı. Etnik desenli bir duvar kâğıdının Onur'u nasıl bu kadar şaşırttığına anlam veremeyerek ayağa kalktım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum.

"Bir dakika Zeynep..." Duvara doğru bir adım daha attı. Gözlerimi onun gözlerinin kilitlendiği noktaya çevirdim. Desenler gözümde bambaşka bir resme büründü.

"Atlı bir adama benziyor," dediğim sırada Onur nutku tutulmuş bir şekilde başını salladı.

"Atlı bir adama benziyor..." diye fısıldadı.

"Bunun nesi seni bu kadar şaşırttı?" diye sordum merakla. Onur yüzü kaskatı kesilmiş bir halde bana döndü. Yutkundu ve zar zor konuştu.

"Ben daha önce buraya geldim," dedi, "burada bulundum, bu odada kaldım. Bu şekli gördüm..."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. "Nasıl yani? Ne zaman?"

"Hatırlayamıyorum. Yedi ya da sekiz yaşındaydım, buna eminim. Ama kahretsin ki çok fazla bir şey hatırlayamıyorum. Benim bu odada ne işim vardı? Biz buraya neden gelmiştik?"

"Gel, otur şöyle Onur. Kendini çok zorlama. Bu adam Ender'in düşmanı, ondan Kemal Zorlu'yu bulmasını istiyordu, biliyorsun. Belki de bunu konuşmak için gelmiştiniz. Ender seni de yanında

getirmişti. Olamaz mı?" Onur yatağa oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Hatırla, hatırla..!" dedi kendi kendine öfkeyle.

"Sakin ol, kendini yorma Onur."

"Zeynep," dedi Onur derin bir nefes alarak, "eğer bir çocuk olsaydın bu duvarda hangi şekilleri görürdün?"

"Ne? Neden?"

"Hepsini say bana... Belki bir şeyler hatırlarım." Derin bir nefes alarak doğruldum. Gerilerek duvara doğru döndüm ve kaşlarımı çattım.

"Başka bir şey göremiyorum, sadece atlı bir adam..."

"Hadi güzelim, zorla kendini."

"Onur, kafanı yormanı istemiyorum.

"İçimde kötü bir his var Zeynep. Buraya geldiğim ilk andan beri içimde çok kötü bir his var... Dediğimi yap." İstemeye istemeye duvara doğru döndüm. İsteksizce duvarı incelemeye başladım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bir ok görüyorum... Sonra bir çadır, çöl çadırlarından..."

"Çadır... Evet..." dedi Onur hatırlamaya başlamış gibi. "Devam et."

"Sonra sanki alevler görüyorum, garip ama kaçışan develer var gibi... Yerde yatan biri var ve biri daha. A ah, bir saniye... Yerde yatan bir sürü insan görüyorum. Atlı adamın vurduğu ok, çadıra ulaşıyor..."

"Çadırda yangın başlıyor," dedi Onur, heyecanla ona döndüm.

"Yangın çadırı yok ediyor ve insanlar ölüyor."

"Hatırlıyorum," dedi Onur. "Bu duvara baktığımı, bu şekilleri gördüğümü, kafamda bu hikâyeyi kurduğumu hatırlıyorum. Kolumdaki hayat ağacı bilekliğini hatırlıyorum. Tam burada oturuyordum, Ender alt kattaydı. Bir sürü insanla beraberdi. Gülüşüyorlardı. Sonra..." dedi ve aklına gelen o anla birlikte donakaldı.

"Sonra?" diye sordum korkuyla.

"Bir silah sesi duydum. Koşa koşa kapıya gittim. Kapı kilitliydi. Pencereye koştum ve Ender'i biriyle el sıkışırken gördüm. Yanından geçip giden adamlar çarşafa sarılmış bir şey taşıyorlardı. Sanırım bir ceset... Çok küçüktüm, ne olduğunun farkında değildim. O an onun bir ceset olabileceğini anlamamıştım, duyduğum sesin silah sesi olduğunu bile anlamamıştım."

"Ender kimin elini sıkıyordu Onur?" diye sordum korkuyla.

"Adamın yüzünü görüp görmediğimi bile hatırlamıyorum. Kahretsin, hatırlamak zorundayım ama hatırlayamıyorum!"

"Adamın arkası mı dönüktü?" diye sordum. "Eve girmedi mi? Arkasını dönmedi mi?" Onur birkaç dakika sonra tekrar ayağa kalktı, pencereye doğru ilerledi ve titrek bir nefes aldı.

"Adamın arkası dönüktü..." dedi titrek bir sesle. "Sonra bana doğru döndü, eve yürüdü. Ve hatırlıyorum, tam şu an hatırlıyorum..." Korkuyla yanına yaklaştım.

"Nasıl biriydi?" diye sordum.

"Böyle..." dedi, başıyla bahçeyi gösterdi. Başımı korkarak bahçeye doğru çevirdim ve onu gördüm. Bahçede köpeğini gezdiren Ferhan'ı...

"Gözleri, saçları, her şeyiyle oydu... Üzerinde mavi bir gömlek vardı, ayağında keten bir pantolon. Hatırladığım tek görüntü bu. Ender'in elini sıktı, onunla gülüştü ve eve doğru yürüdü... Gerisi yok."

"Ama... eğer bu dediklerin doğruysa Ferhan'ın dedikleri doğru olamaz, Ender onun düşmanı olamaz." Onur başını bana doğru çevirdi, gözlerime öyle bir baktı ki tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Bir şey var Zeynep..." dedi, "bir şey var. Ama ne?"

"Zuhal Anne'nin anlattığına göre Ferhan Ender'in düşmanıydı, annesinin intikamını almaya çalışıyordu. Annesine bu denli bağlı bir adam Ender'in elini sıkar mı, ona güler mi?" diye sorduğum

sırada Onur cebinden telefonunu çıkardı. Gelen mesajlara girip bir tanesine tıkladı.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Aldığım saçma bir mesajı okuyorum. Yanlışlıkla atıldığını düşündüğüm ama belki de yanlışlıkla atılmayan bir mesaj."

"Neymiş o?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Telefona doğru eğildim.

"Bir kitap reklamı... Kitaptan bir şiiri tanıtım amacıyla telefonuma göndermişler..."

"Ne şiiri?" dedim ve Onur sessizce okumaya başladı gecenin karanlığında:

"İnsan mı tuzağı kovalar,
tuzak mı insanı?
Yürür mü herkes tehlikeye,
tehlike mi yürür herkese?
Gecenin karanlığına mı koşar insan,
gece mi koşar insana doğru?
İnsan kendi ayaklarıyla mı girer hapsine,
hapis mi onun etrafına kurulur?
Çırpındıkça daha da mı hapsolur insan,
Yoksa hapsoldukça mı çırpınır?"

"Hangi kitaptan bu?" diye sordum. Onur kaşlarını çattı.

"İsmi yazmıyor," dedi. "Bildiğim kadarıyla bu bir sanat bülteni. Burak ve Mert'e de kitaplardan şiirler yolluyorlar. Şu ana kadar bunu bir kez olsun sorgulamamıştım ama bize neden şiir yollasınlar?" Sonra telefonunun mesaj bölümüne girdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Cinayet grubuna yazıyorum. Burak ve Mert'i çağıracağım..."

"Tamam. Sonra da şu şiiri arama motorunda arat. Kiminmiş bir bakalım." Onur, Burak ve Mert'e mesaj yazarken bekledim. Daha sonra mesaj kutusundan çıkıp arama motoruna girdi. Kopyaladığı şiiri arattı ve ekranda şöyle yazdı:

"Hiçbir sonuç yok."

"Yani böyle bir şiir yok mu?" dedim korkuyla.

"Yok."

"Onur..." dedim tereddütle, "bu bir not olmasın?" Onur başını öfkeyle kaldırıp düşünürken kapı çaldı.

"Gelin..." diye seslendim kapıya doğru. Burak ve Mert endişeyle içeri girdiler.

"Abi ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu Burak.

"Onur, kardeşim, sorun ne?"

"Anlatacağım," dedi Onur, "ama önce bir şeye bakmam lazım. Oturun, telefonlarınızı verin bana." Burak ve Mert sorgusuz sualsiz ceplerinden çıkardıkları telefonlarını Onur'a uzattılar.

"Ne için abi?"

"Birkaç hafta önce üçümüze aynı anda bir kitap reklamı gelmişti, kitabın içinden şiirler yazılıydı. Hatırladınız mı?"

"Evet, güzel bir kitaba benziyordu," diye mırıldandı Burak,

"Anladığım kadarıyla öyle bir kitap yok," diye cevap verdi Onur.

"Ne?"

"Nasıl yani?" İkisi de şaşkınlıkla bir Onur'a bir bana bakarken, Onur ikisinin de telefonlarından gelen reklam mesajını açıp telefonlarını yan yana yatağa koydu.

"Bu benim telefonuma gelen şiir. Bunlar da sizinkiler..." Sonra telefonlara doğru eğildik. Önce Burak'ın telefonundaki mesajı okudum:

"Zihin çok şey kurar...
Zamanı gelmez çoğu zaman;
beklerken her şey anını,
kader işler ve zihin alkışlar..."

Sonra gözlerim Mert'in telefonuna kaydı. Ona gelen mesajı sesli olarak mırıldanmaya başladım.

"İsimler önemsiz,
Gelip ağladığın taşlar sandığın taşlar değil,
Gözünün gördüğü insan,
gördüğünü sandığın insan değil.
Ben benim desem, ben ben miyim?
Söylesene, ben kimim?"

Başımı korkuyla kaldırdım. Gözlerim Onur'un gözleriyle buluştu. Birbirimize baktık; tüm bu kaosun ortasında sanki sadece bir saniye durup göz göze gelmek istedik, ötesi değil.

"Telefonunu kontrol et," dedi Onur. Başımı salladım. Ben bana gelen mesajları kontrol ederken Onur, Burak ve Mert'e çocukluğunda burada bulunduğunu ve yaşadıklarını anlatıyordu. Telefonumda birikmiş onlarca tanıtım mesajının arasında o mesajı buldum. Beni seçen şiirle göz göze geldim, bana ne anlatmak istediğini sordum.

"Affet beni, demek ki başaramadım..." diye başladım yutkunarak okumaya, Onur, Burak ve Mert bana döndüler. Titreyen sesimle devam ettim.

"Affet Juliet,
Seni sahnenin arkasına alamadım.
Alamadım ki görüyor gözlerin bu satırları,
Alamadım ki okuyor dudakların eşsiz kelimelerimi.
Zaman makinesi misali,
Sen bunları okurken kader durdurdu belki de benim kalbimi.
Shakespeare'i severim bilirsin.
Ama bir sözünü daha çok severim.
Der ki;
'Kanma sözlerine; kılıkları başka, kendileri bambaşkadır.'
Sonuna geldiğinde, bunu hissedersin Juliet.
Babam bana bir şey öğretmedi deme,
Sana yegâne öğretim budur.
Sonuna geldiğini hissediyor musun?

Sonuna geldiğini hissedene kadar savaş.

Ben dağıttım seni ve toparlayamadan gitmişim belli ki,

O zaman kalk ayağa,

Çadırı yak, insanları geç ve adamı indir attan.

At senin mesajın, at senin anahtarın.

O at benim sana tek mirasım.

Anahtarın orada, karşında.

Bir başkasının parmak izinde saklı..."

"Ender bu..." dedi Mert şok içinde. Bacaklarımın titrediğini hissediyordum.

"Gel Zeyno, otur!" Burak beni telaşla oturturken Onur'un gözleri duvardaydı. Mert mesajları okurken, Burak benimle ilgilenirken Onur duvara doğru yürüyordu. Duvarın tam önünde durdu. Cebinden bir çakmak çıkardı.

"Onur, ne yapıyorsun?" diye sordum korkuyla. Onur çakmağı yaktı.

"Abi ne yapıyorsun!"

"Onur!" Yanan çakmağı duvara doğru tuttu ve tek bir cümle kurdu.

"Çadırı yakıyorum," dedi kendinden emin bir sesle. Ateşi duvardaki çadır simgesine tuttu, duvar kâğıdı sadece atlı adam simgesine kadar yandı ve ortaya bir kasa çıktı. Sonra Onur atlı adam simgesinin önüne geçti.

"Bu ne abi! Ne oluyor bu s*ktiğimin evinde!" dedi Burak şok içinde.

"Kardeşim... şimdi ne yapıyorsun?" dedi Mert elindeki telefonu bırakmış, şok içinde Onur'u izlerken.

"Adamı attan indiriyorum," dedi kendinden emin bir sesle.

Cebinden çıkardığı anahtarı atın üzerindeki adamın etrafını kesmek için kullandı. Duvar kâğıdı kalıp gibi yere düşerken geriye sadece at simgesi ve üzerindeki kasa kilidi kaldı. Kilit adamın altındaydı ve şimdi gözlerimizin önündeydi.

"Parmak izi istiyor," dedi Mert, "Zeynep, buraya gel." Telaşla kalkıp kilidin önünde durduğumda Onur'un yüzünde bambaşka bir ifade vardı. Bambaşka bir şey düşünüyordu. Parmağımla ekrana dokundum ama kilit açılmadı.

"Neden açılmıyor?" diye sordum endişeyle. Onur elini kaldırıp mesajda yazan son cümleleri tekrarladı.

"*Anahtarın orada, karşında. Bir başkasının parmak izinde saklı...*" Parmağını uzatıp ekrana dokunmasıyla kasa açıldı.

Dördümüz birlikte duvar kâğıdının ardında açığa çıkan kasanın önünde durmuş, nutkumuz tutulmuş bir şekilde gördüklerimize bakıyorduk. Kıpırdayamıyorduk.

"Ferhan yaşamıyor," dedim titreyen sesimle. "Yerine bu adam geçmiş."

Elimi boğazıma götürdüm. Tutunacak bir yer aradım. Karşımızda koskoca bir servet vardı. Yüzlerce kâğıt, yüzlerce mektup, yüzlerce gazete küpürü, kan örnekleri, parmak izleri, ne yapacağımızı bilemediğimiz binlerce delil...

Buradaydık, bir kafesin içinde ve birlikte. Güle oynaya yemek yediğimiz düşmanımızın evinde, bir başkası sandığımız insanın bambaşka halinin tam önünde. Bu sefer neyin içinde olduğumuzu bile bilmiyorduk, bizden ne istendiğini ve buradan nasıl çıkacağımızı... Tek bir bildiğimiz vardı...

Sonuna geldiğimizi hissedene kadar savaşacaktık...
ve sonuna geldiğimizi hissetmiyorduk...

Karanlıkta kalmadığınız sürece
ışıkları nasıl yakacağınızı öğrenemezsiniz.

15. Bölüm

Eski Dostum

Karanlıkta kalmadığınız sürece,
ışıkları nasıl yakacağınızı öğrenemezsiniz.

"Sen en güzel uykundasın şimdi, rüyanda kelebeklerle koşturuyorsundur belki... Belki de bir kedinin peşine takılmış, güle oynaya yürüyorsundur. Sonra bana geliyorsun, değil mi güzel kızım? Annenin kollarının arasına..."

Fısıltılarım Gece'nin kulaklarını okşarken kulağım odanın diğer köşesindeydi. Onur, Burak ve Mert oturmuş bir plan yapmakla meşgullerdi.

"Telefonlarımız bizimle, eğer polisi aramamız onun için bir anlam ifade etseydi telefonlarımızın yanımızda olmasına izin vermezdi. Bu kadar salak mı bu adam?" dedi Mert öfkeyle.

"Bir şey var... beklediği bir şey..." diye fısıldadı Onur.

"Kemal Zorlu," dedim sessizce. Başlarını bana çevirdiler. "Onun gelmesini bekliyor ve bizim onun kim olduğunu anlamayacağımızdan da emin. Tek mesele bu."

"Peki, nerede bu adam? Neden gelmiyor? Ne zaman gelecek?" dedi Burak öfkeyle. Onur kaşlarını çattı. Aklına gelen bir düşünceyle doğruldu.

"Belki de her gece geliyor..." diye fısıldadı. Anlam vermeye çalışarak yüzüne baktım.

"Ne demek bu?"

"Günlerdir buradayız. Geceleri saat iki ile sabahları saat altı arasında bir arabanın ışığı yansıyor odanın duvarına. Araba bir süre evin önünde duruyor ve sonra gidiyor. Arabanın modeli hiç bilmediğim bir model, antika."

"O olduğuna nasıl emin olacağız?" diye sordu Mert.

"Olamayacağız..."

"Peki, her gece gelip evi uzaktan izleyen Kemal Zorlu'ysa neden bir şey yapmıyor? Neden bir adım atmıyor?" diye sordu Burak merakla.

"Bir şey bekliyor," dedi Onur. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey bekliyor..."

Tam o an dışarıda gök gürledi. Gece kucağımda huysuzlanınca onu sıkıca sardım. Günlerdir ara sıra yağan yağmur bir kez daha başladı. Onur ayağa kalkıp aralık kalan penceremizi kapattı. Sonra elini başına götürdü.

"Onur, iyi misin!" diye sordum korkuyla.

"İyiyim, sadece başım dönüyor..." Ben kucağımdaki Gece'yi beşiğine bıraktığım sırada Mert ve Burak Onur'u yatağına yatırıyorlardı.

"Gidip doktor çağırın!" dedim telaşla.

"Hayır, hayır..." dedi Onur. Sonra birkaç saniyeliğine durup devam etti. "Araba geldi..." Gözleri duvardaki ışığı izliyordu.

"Bırak arabayı filan şimdi, Mert gidip doktor çağır!" Telaşla Onur'un ateşi olup olmadığını anlamak için elimi yüzünde gezdiriyordum. Fakat Mert Onur'un sözünü dinlemiş ve pencere kenarına ulaşmıştı.

"Pencereyi aç," dedi Onur halsizce. Burak ağlamaya başlayan Gece'yi kucağına alırken Mert pencereyi açtı. Dışarıdaki fırtına bir anda odanın içini sarmıştı. Kollarımın ıslandığını hissettiğim sırada

başımı Gece'ye çevirdim. Burak beşikten aldığı battaniyeyle Gece'yi tamamen sardı. Arabanın ışıkları birkaç kez yanıp söndü.

"Işıkları yanıp söndü," dedi Mert. "Arabadan biri iniyor..." Korkuyla Mert'in yanına gittim. Arabadan upuzun paltosuyla, fötr şapkasıyla yaşlı bir adam indi. Kapısını tutan genç adama el işareti yaptıktan sonra tam olarak buraya, bizim bulunduğumuz pencereye baktı. Şapkasını çıkardığında gözleri gözlerimi delip geçti.

"Kemal Zorlu," dedi Mert. "Bu o..." Gözleri uzaktan uzun uzun gözlerimde dolaştı.

"Ne istiyor? İstediği bizsek neden içeri giremiyor? İstediği bu adamsa neden ondan korkuyor?" diye sordum endişeyle.

"Yanında sadece birkaç adam var. Burayı ise elliye yakın adam koruyor..." dedi Onur yattığı yerden. "Kemal Zorlu'nun eski gücünü kaybettiği belli."

"O zaman neye güvenerek buraya geliyor? Bir şey olmalı," dedi Mert.

"Belki de bizden bir şey istiyor, bize bir şeyler anlatmaya çalışıyor," dedim endişeyle. O sırada evin arka kapısından çıkan birinin gizlice bahçe kapısına doğru ilerlediğini gördüm.

"Biri geliyor!" dedim telaşla. "Kim bu?"

"Bir kadın..." dedi Mert. "Kim bu kadın?" Sonra nutkum tutulmuş bir şekilde konuştum, kadını tanımıştım.

"Yemekleri yapan kadın bu..." dedim şok içinde. Onur halsizce doğrulup yanımıza geldi. Gözlerimizin önünde konuşmalarına şahit olduk. Sonra Kemal Zorlu kadına bir paket verdi. Şapkasını taktı ve arabasına bindi.

"Kadına bir şey verdi!" dedi Mert şaşkınlıkla. Onur, Mert, ben ve bir yandan kucağındaki Gece'yi sallayan Burak camın önünde durmuş Kemal Zorlu'nun gidişini ve evin yemeklerini yapan kadının gizlice eve geri dönüşünü izliyorduk.

"Gidiyor..." dedi Mert sessizce. Kemal Zorlu evden uzaklaşırken kadın çoktan eve girmişti. Geriye bahçenin ürkütücü karanlığı kalmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordum endişeyle.

"Yarın geceyi bekleyeceğiz," dedi Onur. "Yarın gece buraya tekrar gelip gelmeyeceğini göreceğiz."

"Ya gelirse? O zaman ne yapacağız?" diye sordum.

"Siz hiçbir şey yapmayacaksınız... Ben yanına gidip konuşacağım."

"Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun Onur?"

"İzin istediğimi sanmıyorum. Şimdi yatın uyuyun, ben başınızda bekleyeceğim," dedi sert bir sesle.

"Onur, iyi olmadığının farkındasın, değil mi kardeşim?" diye sordu Mert.

"İyi olup olmamam umurumda değil. Söz konusu ailem ve artık iyi olup olmamamı umursamıyorum."

"Tamam, o zaman izin ver, bu gece başınızda bekleyen ben olayım. Her gece uyanık kalamazsın, bu gece sen uyu, yarın gece ben uyuyayım. Olur mu?"

"Olmaz..." dedi Onur sert bir sesle. Öfkeyle Onur'a döndüm.

"İyi olup olmadığını umursamıyor olabilirsin ama biz umursuyoruz Onur. Anladın mı? Biz gayet iyiyiz, görmüyor musun? Aramızda iyileşmesi gereken, dinlenmesi gereken tek kişi sensin. O yüzden şimdi bu yatağa yatıp dinleneceksin."

"Zeynep..." diyerek konuşmaya başlıyordu ki onu susturup devam ettim.

"Eğer ölmek istiyorsan yapma tabii, eğer bizi sensiz bırakıp gitmek istiyorsan istediğin kadar yor kendini ama eğer bizimle kalmak istiyorsan bu yatağa yatıp dinleneceksin Onur. Anladın mı beni?"

Onur başını ovuşturup cevap bile vermeden yatağa uzandı. Kötü olduğunun farkındaydı, uyanık kalmaya çalışırsa belki de yarın

ayakta bile kalamayacaktı. Titreyen ellerimi uzatıp Onur'un ellerini tuttum.

"Her şey düzelecek sevgilim..." diye fısıldadım. "Her şeyi düzelteceğiz..."

Onur ellerimi sıkıca tutarken gözlerini kapattı. Ne ben ne Mert ne de Burak... O gece hiçbirimiz uyumadık. Sabah olduğunda Onur hâlâ uyurken biz hâlâ uyanıktık. Sabaha kadar kâbus görüp durmuştu. Sayıklıyor, ter atıyor, titriyordu... Sabah olduğunda ise kapımızın çalınmasıyla Mert ayağa fırlarken ben Onur'un ellerini sıkıca tutmuştum, Burak ise Gece'yi kucaklamıştı. O kadar tetikteydik ki her an sevdiklerimizin incinebileceğinden korkuyorduk. Mert kapıyı aralayıp dışarıya baktı.

"Günaydın efendim," dedi ince bir kadın sesi. "Size kahvaltı getirdik."

Bu ses, yemekleri hazırlayan kadının sesiydi. Kadını odaya çekip sorgulamak niyetiyle kapıya doğru ilerledim fakat o sırada diğer tepsiyi taşıyan bir başka çalışanın da orada olduğunu gördüm. Kadın bize bakmıyordu bile... Tepsileri yemek masasına bırakıp odadan çıkıp gittiler.

"Bu kadını yalnızken yakalamamız lazım," dedim telaşla. O sırada Mert gelen tepsileri inceliyordu.

"Zeynep..." dedi fısıltıyla, "Burak... Buraya gelin. Burada bir not var. Peçetelerin arasında..." Mert peçetelerin arasına sıkıştırılmış not kâğıdını açarken kendimi korkuyla yanında buldum. Kâğıtta tek bir cümle yazıyordu. Sade, basit, tek bir cümle.

Akşam et yemeğini yemeyin.

"Ne oluyor?" Onur uyanmıştı. Halsizce doğrulmuş bize bakıyordu. Bizim ise nutkumuz tutulmuştu. Onur sessiz oluşumuzdan korkup ayağa kalktı ve yanımıza geldi.

"Bu ne?" diye sordu Mert'in elindeki kâğıdı alırken.

"Yemekleri yapan kadın kahvaltıyı getirdi... Peçetelerin arasına bu notu sıkıştırmış."

Onur nota göz attıktan sonra dehşet içinde, "Ne demek bu?" diye sordu. "Planları ne?" Onur yüzümüze bakarken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum.

Saatler geçmek bilmedi, hep birlikte tedirgin bir halde akşam olmasını beklerken herkesi Onur'un odasında toplamıştık. Herkese durumu anlatmış akşam yemeğine çağrılmayı bekliyorduk. Aşağıdan gelen klasik müzik sesleri yemeğe az kaldığının işaretiydi. Ferhan sandığımız bu adam klasik müzik dinlemeden yemek yiyemeyen bir adamdı. Bizi neyin beklediğini bilmiyorduk, az sonra ne yaşayacağımız hakkında tek bir fikrimiz bile yoktu.

"Bu gece, az sonra burada ne olursa olsun bizim buradan gideceğimiz gece olacak. Hepiniz buna hazır olun. Gerekli her şey cebleriniz de olsun." Onur düne göre daha iyiydi ve sabahtan beri hazırlık yapıyordu.

"Burak, şunu cebinde tut. Işığını kullanabiliriz... Mert, ceketinin altına şu hırkayı giy. Çıktığımızda Gece'nin üzerine örteceğiz."

"Baba sen de şunları cebine koyar mısın?" diyerek Rıza Babama birkaç tablet ilaç uzattığım sırada Onur kaşlarını çattı.

"Bunlar ne Zeynep? Bunlara gerek yok."

"Bunlar senin ilaçların, en çok bunlara ihtiyacımız var." Onur bunları yanımıza almamıza itiraz edecek gibi baktı yüzüme. Fakat benim yüzümdeki kararlılığı görünce pes etti. Tam o sırada kapı çaldı.

"Ferhan Bey sizi yemeğe bekliyor efendim..." diye seslendi Ferhan'ın çalışanlarından biri.

"Geliyoruz," diye cevap verdi Onur.

"Burak, sen Gece'yi al," dedim ve Gece'nin emziğini almak üzere komodinin çekmecelerinden birini açtım.

"Aşağı indiğimizde her şey çok normalmiş gibi davranacağız. Telaş yapmak yok, korkmak yok..."

"Ben hiçbir şey yemeyeceğim..." diye mırıldandı annem. Annem aramızda en korkan ve en telaş yapandı.

"Yahu hanım, hiçbir şey yemezsen bir şeyler bildiğin anlaşılır. Sadece et yemeğini yemeyeceksin işte. Bu kadar." Babam anneme söylendikten sonra odadan çıkma vaktimiz gelmişti. Onur elimi sıkıca tuttu ve herkes merdivenleri inerken o kulağıma doğru eğildi.

"Bugün çok güzelsin Zeynep..." diye fısıldadı, "Yarın da çok güzel olacaksın ve ömrümüz boyunca birlikte yaşayacağımız her gün çok güzel olacaksın."

"Yani sonsuza kadar mı?" diye sordum. Gülümsedi.

"Sonsuza kadar..." dedi.

Merdivenleri inip masaya oturduğumuz sırada Ferhan oldukça keyifli görünüyordu. Gözleri gözlerimdeydi, bana sessizce gülümsedi.

"Bugün biraz mutluyum," dedi; "şirketim güzel bir iş aldı, o yüzden çeşit çeşit yemek yaptırdım sizler için..." Tüm yemekler masadaydı. Ortada büyük bir servis tabağında et sote vardı. Zeytinyağlı taze fasulye, brokoli, garnitür salatası, közlenmiş kırmızı biber gözlerimi gezdirebildiğim yemeklerdi. Hepimizin tabaklarında ise birer kepçe havuç çorbası vardı.

"Bütün çalışanlarım için de bahçeye güzel bir masa kurdurdum, bu gece bu evde herkes aynı ziyafeti çekecek..." dedi Ferhan gülerek.

Başımı sallayarak önüme döndüm ve çorbadan bir kaşık aldım. Hepimiz tereddütle azar azar yemek yerken Ferhan sürekli konuşuyor ve aldığı işin ne kadar büyük olduğunu anlatıyordu. Aradan yarım saat geçmişti ve hâlâ ters giden hiçbir şey yoktu. Gözlerim Onur'un gözlerinde geziyordu. Hiçbir şey olmayacak mıydı? Umutlarımız boşuna mıydı? Halbuki et yemeğinden de fazlasıyla yemişti.

"Yemek biraz mide yakıyor, değil mi?" diye sordu Ferhan anlık bir rahatsızlık hissiyle elini karnına götürürken. Sonra tabaklarımıza baktı ve kaşlarını çattı.

"Gerçi hiçbiriniz et yemeğinden yemediniz, çok garip. Neden bir kaşık bile almadınız?" Tam o an bahçede yemek yiyen çalışanların birinden öğürme sesleri gelince Ferhan ayaklandı. Sandalyeye tutunup elini boğazına götürdü ve mutfağa doğru seslendi.

"Feray, kızım bu yemeği nasıl yaptın? Midemi bulandırdı, et bozuk olabilir mi?" Sonra o göründü, yemekleri yapan kadın, Feray. Ferhan'a uzun uzun baktı ve Ferhan karnını tutup kıvranırken konuşmaya başladı.

"Et bozuk değil Ferhan Bey," dedi. "Beni kızıma kavuşturmanız adına size özel bir tarifle yaptım yemeği... içine zehir katarak." Tam o an başımı çevirdim ve kadınla göz göze geldim. Kahverengi gözleri gözlerimde dolaşıyordu. Kahverengi gözleri, kaşlarının şekli, kirpikleri çok tanıdıktı.

Beni kızıma kavuşturmanız adına...

Bu cümle kafamın içinde dönüp dururken sahte Ferhan yere yığılıverdi. Mert telaşla kalkmış, pencerelerden bahçeyi kontrol ediyordu.

"Hepsi iptal!" dedi Mert. "Çıkabiliriz!" Onur beni elimden tutarken hep birlikte ayağa kalktık. Gözlerim bizi hüzünle izleyen kadının gözlerindeydi.

"Siz de gelin," deyiverdim içimde beliren garip bir merhamet duygusuyla.

"Sizi dışarıda bir araba bekliyor. Buradan olabildiğince uzağa gidin. Ben başında bekleyeceğim. Kendinize iyi bakın. İyi olun... Dışarıda bir yerlerde hâlâ adamları olabilir, peşinizden gelebilirler. Ama merak etmeyin, Kemal Bey'in adamları da onların peşinde olacaktır," dedi kadın gözlerinden birer damla yaş akarken.

Onu dinlemeye devam edemeyecek kadar acelemiz vardı. Onur beni kolumdan tutup kapıya doğru çekerken hep birlikte bahçeye çıktık. Yere yığılmış onlarca adamın arasından koşarak geçtik ve bahçe kapısından çıkıp bizi kapıda bekleyen büyük bir minibüsün önünde durduk.

"Anahtar kapının üstünde!" dedi Mert. "Arkaya binin, ben kullanırım!" Mert şoför koltuğuna geçerken hepimiz arabanın arkasına bindik. Gece korkuyla ağlıyordu ve benim aklım içeride bıraktığımız kadının annem olabileceği ihtimalinde takılı kalmıştı.

"Annen miydi?" diye sordu Onur titreyen sesiyle.

"Galiba..." dediğimde üşüdüğümü hissediyordum. Onur beni kollarıyla sıkıca sardı ve Mert arabayı çalıştırıp bizi hızla evden uzaklaştırdı. Hepimiz sessizce bu gecenin sonunun neye bağlanacağını düşünürken Mert bize seslendi.

"Takip ediliyoruz. Ama onlar da takip ediliyor. Bizi takip edenler tek araba, onları takip edenler ise üç araba."

"Bir yerde durmamız lazım, kapalı bir yere sığınmamız lazım," dedi Onur. "Onlar bu meseleyi kendi aralarında hallederken bizim bir yerde saklanmamız lazım." Tam o an Mert arabayı sağa kırdı, hızla on dakika kadar daha ilerledikten sonra içeri seslendi.

"Arabayı durdurduğum an inip içeri koşuyorsunuz!"

"Nereye geldik?" diye sordu Onur telaşla, minibüsün arkasından hiçbir şey göremiyorduk. Sonra Mert'in sesi duyuldu.

"Her şeyin başladığı yere..." diyerek arabayı durdurdu. Onur kapıyı açarken hep birlikte arabadan indik ve sadece bir saniyeliğine başımızı kaldırıp içeri doğru koştuk. Yıkık dökük, nasıl bu hale geldiğini bilmediğimiz o binaya doğru ilerledik...

"ZORLU KOLEJİ" tabelasının hemen altından geçtik. Bir an sonra ellerim tir tir titrerken eski okulumun koridorlarında koşturuyordum.

"En üste!" dedi Onur. "En üst kata!" Elimi tutmasıyla birlikte merdivenleri koşarak çıktık. Gözlerimden damla damla yaşlar süzülürken kulağımda yıllar öncesinin sesleri yankılanıyordu. Küçücüktük, çok masumduk, çok mutluyduk... Gelecekte yaşanacak her şeyden habersizce bu merdivenlerde oturuyorduk, âşık oluyorduk. En üst kata ulaştığımızda nefes nefese kalmıştık.

"Sessiz olun," dedi Onur. "Merdivenlere oturup bekleyin! Bahçedeler..."

"Mert nerede?" diye sordu Burak endişeyle, etrafıma bakındım.

"Mert yok," dedim korkuyla. "İçeri giremedi mi? Bahçede mi kaldı?"

"Allah kahretsin!" dedi Onur. "Burak Gece'yi Zeynep'e ver, gidip bakacağız!"

"Ben de geliyorum," dedim Gece'yi annemin kucağına bıraktığım sırada.

"Zeynep, lütfen bir kere olsun beni dinle!" dedi Onur öfkeyle.

"Onur, lütfen bir kere olsun şunu anla, geride kalmayacağım! Şimdi zaman kaybetmek yerine bunu kabulleneceksin ve birlikte aşağı ineceğiz!" Onur havaya doğru bir küfür savurduktan sonra merdivenlere yöneldik, vaktimiz yoktu. Mert'i orada bırakamazdık. Hep birlikte merdivenleri koşarak indikten sonra okulun büyük kapısının önünde durduk. Takipçilerimiz çoktan karşılaşmışlardı; Kemal Zorlu'nun adamları sahte Ferhan'ın adamlarını daha arabalarından inemeden vurmuş, sonrasında bahçeyi terk etmişlerdi.

"Mert nerede?!" diye bağırdı Burak öfkeyle. Delirmek üzereydik. Onur bir tekme savurarak bahçenin kapısını açtı ve üçümüz birlikte dışarıya doğru bir adım attık. Yağmurun altında çaresizce etrafımızda dönüp durduk ve sonra onu gördük. Orada, ağacın altında yatan ıslanmış bedenini...

"Burada!" diye bağırdım şok içinde. "Mert!"

"Mert!"

"Mert! Hayır!" dedi Burak gözyaşları içinde Mert'in başına koştuğumuzda. Kanlar içinde yatan bedeni kıpırdamıyordu bile. Onur tir tir titreyen elleriyle ambulansı ararken Mert'in neresinden vurulduğunu anlayamıyorduk.

"Neresi kanıyor, nereden geliyor bu kan?" dedim dehşet içinde.

"Mert, lütfen uyan kardeşim. Yalvarıyorum sana, lütfen!" Burak tir tir titriyordu. Ben ellerimi Mert'in üzerinde gezdirirken en sonunda kanamanın omzundan geldiğini anladım.

"Omzu!" dedim. "Omzundan geliyor!" Tam o an Mert gözlerini araladı. Karşısında bizi dehşet içinde görünce zorlukla konuştu.

"Sakin olun," dedi. "Ambulansı arayın. Ambulans gelirken beni içeri taşıyın."

"Bu halde bile bizi sakinleştirmek zorunda değilsin!" dedim gözyaşları içinde. "Bu halde bile bize yol göstermek zorunda değilsin!" Onur ambulansı çağırmış ve Mert'in başına eğilmişti.

"Bırak bu sefer biz seni sakinleştirelim kardeşim, ambulans yolda ve her şey düzelecek. Söz veriyorum sana!"

"Ben sakinim zaten," dedi Mert. "Sen bir şu halinize bak, bayılmak üzeresiniz..." dedi halsizce. Sonra ağır ağır ekledi: "Bir tek ben vurulmamıştım, sizi kıskanmaya başlamıştım artık." Gözyaşları içinde gülmeye başladık.

"Kendini bir kurşunun önüne filan atmışsındır sen kıskançlıktan," dedi Burak gözyaşlarının arasından.

"Yakında haberlere filan çıkarız," dedi Mert. "Dünyanın en garip arkadaş grubu, sürekli vuruluyorlar." Hem ağlıyor hem gülüyorduk. O gece, bizim yara alacağımız son geceydi. Kulakları sağır eden siren seslerinin arasında tir tir titriyorduk. Uzaklarda bir yerde Yedinci Ev şarkıları çalıyordu. Her şeyin başladığı yerdeydik; her şeyin

başlangıcına şahit olan şarkılarla bir kez daha harabe olmuş bir halde ayrılacaktık buradan.

"Hoşça kal..." diye mırıldandım bu binaya son kez bakarak. Sonra içime doğan bir hisle ekledim: "Kimbilir belki yakında tekrar görüşürüz eski dostum..."

Tepemizden bir kuş sürüsü uçtu o an. Sesler dindi, yağmur dindi, saçlarımız kurudu ve bir devir kapandı sanki. Ellerime baktım; kir içinde kalmış ellerim sanki yıllardır yaşadığımız her şeyin kanıtıydı. Hastane tuvaletinde ellerimi yıkadığım sırada, yıllar sonra ilk defa her şeyin düzeldiğine dair tamamlanmış bir inanç içindeydim. Şimdi hesaplaşma vaktiydi, şimdi karanlığı yendiğimizi kabullenme vaktiydi, şimdi rengârenk ışıklara sarmalanma vaktiydi.

Karanlığın sizi yendiğini sandığınız o an, tam da kaybettiğinize inandığınız o an sizin en güçlü anınız. Bir insanı kaybettiğine inandıran histen, yine kendisini daha güçlü hissettiren hiçbir şey olamaz.

Tamamen karanlıkta kalmadığınız sürece,
ışıkları nasıl yakacağınızı öğrenemezsiniz.

Biz artık ışıkları nasıl yakacağımızı biliyoruz, siz de öğrenmeye hazır mısınız?

Her şey tertemiz, her şey aydınlık,
her şey rengârenk, **her şey sana benziyor...**

16. Bölüm

Mahşerin Dört Atlısı

Her şey tertemiz, her şey aydınlık, her şey rengârenk,
her şey sana benziyor...

İyiydim. İyiydik. Hep iyi olacaktık. Bunu söylemeyeli ne kadar olduğunu bilmiyorum ama uzun zaman sonra kendimi gerçek anlamda iyi hissediyorum. Sanki bir serüvenin sonuna geldik. Koşu yolu bitmişti ve artık dinlenme vaktiydi. Yolun sonunda bizi kocaman bir bank bekliyordu; artık sadece dinlenmek üzere ilerliyorduk...

"Onur nerede?" diye sordum hastane odasına giren Burak'a doğru dönerek. Ben Mert'in başında beklerken Burak ve Onur polis memurlarıyla konuşmaya gitmişti. Onlardan önce benim ve Mert'in de görüşmeleri olmuştu. Bir polis memurunun karşısına geçmiş, baştan sona her şeyi anlatmıştım. "Bu kadar mı?" diye sormuştu konuşmam bittiğinde. "Bu kadar," demiştim. Daha fazla ne olabilirdi?

"Rıza Baba bir avukat yollamış, onunla konuşuyor."

"Cinsiyeti ne?" diye soruverdim bir anda.

"Kimin?"

"Avukatın." Burak şaşkınlıkla güldü.

"Merak etme, erkek. Bunca şeyin ortasında bir de kıskançlık yapmazsın umarım Zeyno..." Gülümsedim.

"Arada geliyor bana..." Burak'la gülüştüğümüz sırada Burak elindeki kahvelerden birini bana uzattı.

"Teşekkür ederim," diyerek uzanıp kahvenin tadına baktım. Sonra telefonumu kontrol ettim.

"Biri bir şey mi yazmış?" diye sordu Burak. Başımı salladım.

"Annem. Gece'nin uyuduğunu söylemiş..." Burak başını salladı.

"Evet, biliyorum. Bizim ufaklıkla epey oynamışlar. Sonra da uyuyakalmışlar..." Burada hiçbir düzenimiz kalmadığı için ailelerimizi Burak'ın anne ve babası misafir ediyordu. Burak'ın kardeşi ile Gece'nin birlikte oyun oynaması bile beni inanılmaz mutlu etmişti.

"Güzelim..." Kapı açıldığı an Onur'un sesini duydum. Onu gördüğümde gözlerimin parladığını hissettim sanki. Derken kolundaki yeni yapıştırılmış yara bandını gördüm.

"Ne bu? Bir şey mi oldu?" diye sordum telaşla.

"Bir sıkıntı yok, hastanede babamın doktor bir arkadaşı varmış," diyerek karşıma geçip oturdu. "Son durumumu öğrenmek için birkaç test istedi. Avukatla konuştum, sonra testleri yaptırdım."

"Sonuçlar ne zaman belli olacak?"

"Bazıları birkaç saat sonra, bazıları birkaç gün içinde güzelim. Merak etme, ben gayet iyi hissediyorum. Mert nasıl? Hiç uyandı mı?" Omuz silktim.

"Uyanmadı ama kıpırdanıyor. İyi görünüyor..."

"Avukat ne dedi abi?" diye sordu Burak kahvesini yudumlarken.

"Sahte Ferhan yaşıyor, adamları da yaşıyor," dediği an elimi kalbime götürdüm.

"Neredeler?" diye sordu Burak endişeyle.

"Hastanedeler. Fakat hastaneden çıkar çıkmaz tutuklanacaklar. Ender'in bize bıraktığı dosyalarda bir ton cinayet, hırsızlık, dolandırıcılık, yaralama olayı var. Müebbet alacakları kesin."

"Peki, Kemal Zorlu?" diye sordum.

"Tutuklandı. Bir daha hiçbiri dışarıya tek bir adım bile atamayacak."

"Her ne kadar bize yardım etmiş olsa da..." diye mırıldandım. Onur başını eğdi.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum, "Ne yapacağız? Nereye gideceğiz?"

"Hiçbir yere," dedi Onur. "Kaçmak zorunda değiliz güzelim, korkacağımız hiçbir şey kalmadı. Sanırım artık Ender Zorlu'nun biricik oğluna bıraktığı mirası kullanmamın zamanı geldi." Sonra başını kaldırdı, gözleri gözlerimle buluştu, aklından ne geçtiğini deli gibi merak ettiğim sırada Mert'in sesini duyduk.

"Bensiz sohbet ediyorsunuz ha? Yazıklar olsun." Gülerek ona doğru döndük.

"Günaydın, biraz az uyumadın mı?" diye sordu Burak gülerek. Mert yaklaşık yirmi altı saattir uyuyordu.

"Az uyudum ya, devam edeceğim zaten..."

"Sakın!" dedim gülerek. "Aramıza hoş geldin."

"Günaydın kardeşim," dedi Onur Mert'in saçlarını düzelterek.

"Peki, şey..." diye konuşmaya başladı Burak, "Mert'in vurulmasına rağmen bizi sakinleştirmeye çalışmasına ne diyorsunuz?"

Sanki bir sinema filminin son sahnelerinden birini yaşıyorduk, kamera hastane odasından uzaklaşırken seyircilerin duyduğu son ses kahkahalarımızdı. Kamera bizden uzaklaştı, uzaklaştı ve uzaklaştı... Sonraki sahne, haftalar sonra çiçeklerle dolu bir bahçede başladı...

(Altı Hafta Sonra)

"Anne, ben markete uğrayıp geliyorum."

"Tamam kızım, döndüğünde zile basma, Gece uyumuş olur."

"Gerçekten uyuyacağına inanıyor musun anne?" Altı hafta önce yaşadığımız o günden sonra Gece çok zor uyuyordu.

"En azından deneyeceğim."

"Tamam, sana iyi denemeler! Almamı istediğin bir şey var mı?"

"Papatya çayı alırsan iyi olur kızım, Gece'yi uyutmayı denedikten sonra bir de kendimi uyutmam lazım."

"Tamam anne, alırım, istersen ben de seni ayağımda sallarım!"

"Ne iyi olur bir bilsen!"

"Deneriz, hadi görüşürüz. Gelirim yarım saate."

"Görüşürüz yavrum. Dikkat et, kaçırılma!"

"Dikkat ederim!" Gülerek yeni evimizden çıkıp sokak kapısına yöneldim. Yepyeni bir eve taşınalı tam dört hafta olmuştu, evin işleri hâlâ bitmemişti ama bu sefer kendimi gerçekten de evimde hissediyordum. Evimiz güzel peyzajlı bir sitenin bahçe katı dairesiydi. Tatlı bir kış bahçemiz vardı, üstelik karşı komşularımız annemler ve Zuhal Annemlerdi. Burak ve Mert uzun zaman sonra aileleriyle yaşamaya geri dönmüştü, evleri bize o kadar yakındı ki onlarla da komşu sayılırdık. Mert o günden sonra bir süre koluyla ilgili ufak

tefek sıkıntılar yaşamıştı ama çok daha iyiydi. Onur ise hâlâ ara sıra hastaneye gidiyor, birkaç tane ilaç kullanıyordu.

Sitenin bahçesinden geçip çıktıktan sonra markete doğru ilerledim. Market caddenin sonundaydı. Çiçeklerin arasından geçerken bir anlığına gözlerimi kapattım. Burnuma gelen muhteşem bir çiçek kokusuyla olduğum yerde durdum. Elimi yanımdaki ağaca uzattım ve merakla bu güzel kokuyu taşıyan çiçeğe baktım.

"Melisa çiçeği, bir diğer adıyla kolonya çiçeği," dedi yanımda duran arabadan gelen ses. Sesi tanıyınca başımı çevirdim.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum.

"Seni izliyorum."

"Avukata gidiyorum demiştin." Onur arabanın camından bana hayranlıkla dolu bir gülümsemeyle bakarken başıyla arabayı işaret etti.

"Hadi," dedi, "atla."

"Nereye? Sen avukata gitmedin mi?"

"Gidemedim güzelim, işi varmış. Son anda iptal etti. Gel de seni bir öğle yemeğine kaçırayım, olmaz mı?" Gülümseyerek arabaya doğru ilerledim.

"Sürekli kaçırılmam dışında bir sorun yok... Sen de kaçır bakalım." Arabaya bindiğimizde gülüşerek yola çıktık.

"Ne yiyeceğiz?"

"Hafif bir şeyler yeriz diye düşündüm, dün diyete başladığını söylüyordun."

"Bıraktım," dedim.

"Ne? Bıraktın mı? Dün başlamamış mıydın?"

"Evet, dün başladım, bugün de bıraktım. Bir sorun mu var? Yoksa diyete devam etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Onur sessizce güldü.

"Tuzak soru bu... Sen her halinle güzelsin sevgilim. Üstelik bence dün diyet yapmana da gerek yoktu, kendini yormana değdi mi?

Zaten gayet iyisin, dünden bugüne o kadar kilo vermene gerek yoktu." Gülerek koluna vurdum.

"Dalga geçme, gerçekten kilo verdim."

"Öyle mi? Tam olarak ne kadar olduğunu öğrenmemde sakınca var mı?"

"Yok..."

"Öğrenebilir miyim o zaman?"

"Yüz gram," dedim. "Bayağı kilo verdim yani." Onur gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Peki," diye mırıldandı. Sonra radyonun sesini açtı.

"Bu çocuk da yeni ünlü oldu..." diye mırıldandım, "Neydi ismi? Efe Duran mı?" Onur omuz silkti.

"İsminin beni ilgilendirdiğini düşünmüyorum, seni ilgilendirdiğini de düşünmüyorum..." Onur'un yüzüne gülerek baktım.

"Kıskandın mı? Hem de bir ünlüden!" Onur bir kez daha omuz silkip kanalı değiştirdi. Bir süre Onur kıskançlık krizi içinde sessizce otururken ben gülerek bir ona bir yola bakıyordum. Sonra yolumuz tanıdık bir sokağa çıktı. Kaşlarımı çatarak öne doğru eğildim; sokakta sebebini anlamadığım bir kalabalık vardı. Endişeyle Onur'a döndüm.

"Ne bu? Neden buradayız ve bu kalabalığın sebebi ne? Buraya ne oldu?" Onur bana hiçbir cevap vermeden arabayı kaldırım kenarına park etti ve arabadan inip kapımı açtı. Açtığı kapıdan inip şok içinde karşımdaki manzaraya baktım.

"Burası... Zorlu Koleji... Buraya ne oldu Onur?" dedim şok içinde.

"Burası artık Mahşerin Dört Atlısı'nın Restoranı... Bizim."

"Onur... Sen... ne yaptın? Ne zaman yaptın? Nasıl yaptın? Neden?"

"Hepsi senin için sevgilim. Hepsi bizim için... Her şey burada başladı, sana burada âşık oldum, seni burada sevdim. Burada değiştik, burada büyüdük, burada kavuştuk birbirimize. Burayı öylece

bırakıp gidemezdim, burayı bir mezara dönüştüremezdim. Burası bizim ve hep bizim kalacak. Rengârenk ışıklarıyla, çiçek kokularıyla burası bizim." Nutkum tutulmuş bir halde önümdeki manzaraya baktım. Bütün bina yenilenmişti, duvarlar rengârenkti, bahçe ışıklarla ve çiçeklerle süslenmişti. Arkada Yedinci Ev şarkıları çalıyordu ve insanlar keyifle yemek yiyordu.

"Onur... Sana inanamıyorum..." dedim şok içinde.

"İnan bana sevgilim," dedi. "Artık o karanlık koridorlar yok. Korku dolu sınıflar yok, intikam dolu anılar yok. Her şey tertemiz, her şey aydınlık, her şey rengârenk, her şey sana benziyor..." Beni kollarıyla sıkıca sardı. Gözlerimden birer damla yaş akarken Burak ve Mert'in uzaktan gelen seslerini duydum.

"Ooo, Zeyno gelmiş!"

"Yuvana hoş geldin Zeyno!"

"Hoş geldin Bela Mıknatısı Hanım!"

Burak ve Mert de bize sarılırken yıllar sonra her şeyi başlatan, bizi tanıştıran, bizi birbirimize bağlayan bu binanın tam önünde durmuş, birbirimize sarılıyorduk. Yıllar bize her şeyi yaşatmıştı ama bizi ayıramamıştı. Bizi birbirimizden defalarca koparmıştı ama biz yine birbirimizi bulmuş ve birbirimize tutunmuştuk.

"Şimdi burada, yepyeni bir hayata başlayacağız," dedi Onur. "Her şeyi geride bırakacağız, tertemiz bir sayfa açacağız... Benimle misiniz?" Rengârenk ışıkların altında durmuş, arkadan gelen güzel şarkıların eşliğinde birbirimize bakıyorduk. İlk cevap veren ben oldum bu sefer.

"Seninleyim," dedim titreyen sesimle.

"Seninleyim," dedi Mert.

"Seninleyim, sonuna kadar!" dedi Burak ve bir kez daha sarıldık. Orada öylece dakikalarca durduk. Her şey olması gerektiği gibiydi, olmam gereken yerde ve olmam gereken insanlarlaydım. Orada öylece dikilmiş yemek yiyen, sohbet eden insanları ve dans edip

oynayan küçük çocukları izliyorduk. Onur bana döndü, dudaklarını araladı.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Çok mutluyum," dedim. Gülümsediğinde gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

"Bu zamana kadar senden duyduğum en güzel cümle bu Zeynep..."

"Peki, sen mutlu musun?" diye sordum.

"Çok mutluyum. Mutsuz olmam mümkün mü? Sen yanımdasın..." Öyle bir gülümsedim ki vücudum gerçek gülümsemeyi ilk kez o an tattı sanki.

"Hadi, dans edelim..." dedi Onur. Ellerimi tutup beni kendine çekti. Biz bir kenarda sessizce dans ederken Burak ve Mert de bizim fotoğrafımızı çekiyordu.

"Haberiniz yokmuş gibi dans edin!" dedi Burak. Gülüştük ve birbirimize baktık.

"Her şey böyle işlemeseydi, karşına çıkan sıradan bir okul arkadaşı olsaydım bana yine âşık olur muydun Onur?" diye sordum merakla. Gülümsedi.

"Sana âşık olmayacağım hiçbir senaryo yok Zeynep. Ben seni sokakta yürürken de görsem o an sana âşık olurdum..."

"Bazen tüm bunlar seninle beraber başıma geldi diye bana bağlandığını düşünüyordum... Eğer benim yerimde bir başkası olsaydı sen belki de ona âşık olurdun gibi düşünceler geçiyor aklımdan..."

"Tüm bu yaşananları seninle değil bir başkasıyla yaşamış olsak, sen sadece kantinde tost yerken gördüğüm bambaşka biri olsan ben yine sana âşık olurdum. Beni sana âşık eden birlikte yaşadığımız bu hikâye değil..."

"Ne peki?" diye sordum. Gözlerime uzun uzun baktı.

"Gözlerin..." dedi. "Sana bakınca kendimi görüyorum ben. Bu gözleri gördüğüm an sana tutulurdum Zeynep... Bırak yaşadıklarımızı, bırak hikâyemizi, bırak anılarımızı, bırak kaderimizi... Uzay

boşluğunda olsak, karşı karşıya süzülüp birbirimizin yanından geçip gitsek ben ömrüm boyunca seni düşünür dururdum. Anlıyor musun?" Dolu gözlerle başımı salladım. Onur alnını alnıma yasladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Seni çok seviyorum," dedi. "Ne dersin, tüm o yıllar boyunca yaşayamadığımız her şeyi şimdiden sonra yaşayalım mı? Kendi semtimizde, kendi mahallemizde sinemaya gidip, yemek yiyip, el ele dolaşıp en baştan başlayalım mı? Birlikte sıradan bir hayat yaşayalım mı Zeynep, var mısın?" Duygusallaşarak gülümsedim.

"Evet..." dedim titreyen sesimle. "Evet..." Onur benden biraz uzaklaştı ve bana elini uzattı.

"Selam," dedi etkileyici bir sesle. "Arkadaşlar bana kısaca Onur der çünkü ismim Onur... Onur Boysan..." Gülümsedim. Uzanıp elini tuttum.

"Ben de Zeynep."

"Bunlar da arkadaşlarım, Burak ve Mert." Konuşmamızdan habersiz fotoğraflarımızı çeken Burak ve Mert'e döndüm.

"Arkadaşların fotoğrafımızı çekiyor, neden?" diye sordum. Onur gülümsedi.

"Bilmem. Galiba aramızda bir şeyler olduğunu sanıyorlar..."

"Yok artık! Ne bir şeyler olması... Bir bebeğimiz olması dışında aramızda hiçbir şey yok," diye mırıldandım. Onur ufak bir kahkaha attı.

"Aslında üç tane," dedi göz kırpıp başıyla Burak ve Mert'i işaret ederek. Fotoğraf açısıyla ilgili tartışıyorlardı, hatta kavga ediyorlardı.

"Abi basbayağı yamuk işte, görmüyor musun?"

"Yahu nesi yamuk Burak, saçmalama abi!"

"Onur'un kafası bile çıkmamış fotoğrafta, boynuna kadar almışsın sadece."

"Zeynep'in boyu çok kısa, ben ne yapayım!" Tartışmalarına sessizce güldüm.

"Çocuklar, hadi. Gidelim artık," diyerek onlara seslendim.

"Geliyoruz Zeyno." Hep birlikte Onur'un arabasına doğru ilerledik. Arabaya binip yola çıktığımızda kendimi o kadar hafiflemiş hissediyordum ki derin bir nefes verdim.

"Ne oldu?" diye sordu Onur.

"Kendimi çok hafiflemiş hissediyorum..." diye mırıldandım.

"Dünden beri verdiğin yüz gramın etkisi mi acaba?"

"Saçmalama," diyerek güldüm.

"Vallahi ben de çok rahatlamış hissediyorum!" dedi Mert. "Sanki şu binayı şöyle görünce omuzlarımdan büyük bir yük kalktı."

"Aynen abi, burası bizim mezarlığımız gibiydi," diye ekledi Burak. "Yakınında olmak bile huzursuz ediyordu beni..."

"Sanki yıllar önce bu binada o günleri yaşamış ruhlarımız hâlâ oradaymış gibiydi, karanlıkta kilitli kalmış, kurtarılmayı bekliyorlardı sanki..." dedi Onur.

"Sanki biz karantinadan çıkmış, onları orada bırakıp gitmiştik ama onlar bunca yıldır orada karantina altındaydılar... Hep öyle hissetmiştim. Oysa şimdi binanın kapıları ardına kadar açık, ışıklar yanıyor, her yer rengârenk ve mis gibi. Artık geride bıraktığım hiçbir şey kalmadı, böyle hissediyorum."

"Artık özgürüz," dedi Onur, uzanıp elimi tutarken.

"Ve bu dünyanın en güzel hissi..." diye tamamladım onu.

Hep söylediğim gibi, bedenlerimizi değil, ruhlarımızı da karantinaya almışlardı. Günlerce o karantinadan çıkmak için uğraşmış ve nihayet çıkmıştık. Fakat yalnızca bedenen... Ruhlarımız özgür değildi. Biz hayatımıza devam ederken, mücadele verirken ne yaşarsak yaşayalım, hissedemediğimiz mutluluk hissinin tek sebebi orada karantinada kalan ruhlarımızdı. Her birimizin anıları, hatıraları, acıları, korkuları orada kilitli kalmıştı. Yıkılan duvarlar, açılan pencereler, kocaman kapılarla artık özgürdük. Karantina bitmişti, ruhlarımız kurtulmuştu. Batan güneş ilk defa bu kadar güzel parlıyordu, rüzgâr ilk defa bu kadar güzel esiyordu ve çiçekler ilk defa bu kadar güzel kokuyordu.

"Hayat güzelmiş," dedim gülerek.

"Yaşamak güzel bir hismiş," diye ekledi Onur.

"Bu hissi özlemişim. Peki, şey mi yapsak, basketbol oynasak! Nasıl olur?" Burak gülerek sorduğunda Mert ve Onur'un heyecanlandığını gördüm. Bu halleri beni çok mutlu etti, onları ilk defa bu kadar hayat dolu görüyordum.

"O zaman beni eve bırakın, her şeyden önce ben bir anneyim." Gülüştüler.

"Olmaz, sen izlemezsen ben de gitmem..."

"Onur saçmalama, Gece evde! Siz gidin."

"Sensiz hiçbir yere gitmem," dedi Onur elimi öperek. Gülümsedim.

"Hem sen Mahşerin Üç Atlısına dördüncü olmaya gelmemiş miydin?" diye sordu Onur. Gözlerine bakıp hayranlıkla gülümsedim. Dolu gözlerimle başımı salladım.

"Doğru," dedim yıllar önce kurduğum o cümleyi hatırlayarak. "Mahşerin Üç Atlısına dördüncü olmaya geldim... ve oldum."

Işıklar artık aydınlıkta bile yanıyordu...

17. Bölüm

Benim Hikâyem

Işıklar artık aydınlıkta bile yanıyordu...

Sanki üçü de benim çocuğum gibiydi. Üçünün de annesiydim, onları izleyen, toparlayan, yönlendiren bir anne... Son zamanlarda sık sık hayatlarına giren ben değil de bir başkası olsaydı ne olurdu diye düşünüyorum, tüm bunları benimle değil de bir başkasıyla yaşasalardı mesela, ne halde olurlardı? Dağılmış olurlar mıydı? Bitmiş, yılmış, yıkılmış? Vazgeçmiş olurlar mıydı? Vazgeçerler miydi yaşamaktan? Gözlerimin önünde büyüdüler, beraber büyüdük ve birbirimizi büyüttük âdeta. Birbirimizin ellerinden tuttuk, birbirimize yürümeyi öğrettik, birbirimize koşmayı öğrettik ve gerektiğinde durmayı öğrettik. Onur her zaman en öfkesine yenik düşenimiz oldu, her zaman kanı en deli akan oydu, en çabuk yükselen, her şeyi en yükseklerde yaşayan oydu... Burak her zaman her şeyin en iyisini, en temizini düşünürdü, bir insanın olabileceği en saf haliydi. Mert ise en sakinimiz, en soğukkanlımız, en mantıklımızdı. Peki, ya ben? En "ne" olandım ben? Sanki üçünün karışımı gibiydim, öyle değil mi? Hem sinirli hem fevri, hem sakin hem mantıklı, hem şüpheci hem temiz düşünceli... Sanki üçü de benim hayal gücümden çıkmıştı, sanki ömrüm boyunca yanımda olmasını isteyeceğim insanları hayal ederek yanıma çekmiştim.

Onlar karşımda basketbol maçı yaparken gözlerim üçünün de gözlerinde geziyordu. Gözlerinin parlaklığı bu hayatın bana sunabileceği en güzel hediyeydi. Hiçbir zaman bir kardeşim olmamıştı, artık vardı. Hiçbir zaman bir abim de olmamıştı, artık vardı. Hiç âşık olmamıştım ama şimdi aşkımı son damlasına kadar yaşıyordum... Günler, haftalar, aylar geçtikçe hayat bize ne sunacaktı bilmiyordum fakat bildiğim bir şey de vardı tabii: Bundan sonra yolumuz kararmayacaktı. Gecemiz sona ermişti, gündüzle tanışmıştık.

(Yedi Ay Sonra)

Hep hayal ettiğim sıradan hayata kavuşmamızın üzerinden aylar geçmişti. Gece ilk adımlarını bahçemizde, babasına doğru atmıştı.

"Hadi kızım," demişti Onur, "gel babana!"

İlk sözcükleri hep babasıyla ilgiliydi. Bunun beni üzmesi mi gerekiyordu emin değilim. Yine de beni dünyanın en mutlu annesi yapmıştı.

"Baba..." diyordu her saniye.

"Babaanne..." demeye başlamıştı sonra.

"Babalak." Böyle de bir kelime üretmişti, anlamını hâlâ çözememiş olsak da.

"Babıyor." Mesela yağmur yağıyor demek yerine bunu söylüyordu.

"Baba bersene," diyordu, "Mama versene" demek istediği zaman. Tamam, zaman zaman biraz sinir bozucu olduğunu kabul etmeliyim çünkü bana da "baba" diye hitap ediyordu, hepimize "baba" diye sesleniyordu.

Günler günleri kovalarken kendimi yemek yapmayı öğrenmeye vermiştim. Kek yapıyor, fırına atıyor ve fırını çalıştırmayı unutup

bir saat sonra, "Eh, neden pişmedi bu?" diyerek söyleniyordum. Yani çok benlik işler değil, çok çabalamayıp bıraktım zaten. Hep birlikte restoranımızı işletiyor ve "yeni normal"e alışmaya çalışıyorduk. Bu da bizim yeni normalimizdi işte...

Her şeyden öte, sevdiğim adamın büyümesini, olgunlaşmasını, iyileşmesini izliyordum. Birlikte açıköğretim de olsa üniversite okumaya başlamıştık; yani evet, uzaktan eğitim de olsa yine sınıf arkadaşı olmuştuk. Kocaman bir aile oluşumuz, içimde yaşadığım değişim inanılmazdı. Aylar geçtikçe ben daha da "ben" oluyordum âdeta... Belki hiçbir şey öngördüğüm şekilde ilerlememişti ama elimi uzatıp ellerini tuttuğum o ela gözlerin sahibi benim hayallerimin de ötesinde biriydi.

Bazen restoranı kapattıktan sonra gecenin bir vakti üzeri kaplanmış da olsa hatıralarımızı taşıyan aynı merdivenler olduğunu bildiğimiz o merdivenlerde oturuyorduk. Hiç konuşmadan, ses çıkarmadan olan biteni sorguluyorduk... Etrafımıza bakıyor, kendimizi hayal ediyorduk. Yıllar önce geçtiğimiz koridorlardan tekrar geçiyorduk Bir zamanlar kapattığımız kapıları, pencereleri, ışıkları açıyorduk.

"Zeynep, Onur, Burak ve Mert..." diye mırıldanmıştı bir keresinde Burak koridorların arasından geçerken. "Buradaydınız, buradan geçtiniz, bunlar yaşandı ve bitti..."

Hâlâ atlatabilmiş değildik, hâlâ kabullenmeye çalışıyorduk. Parmaklarımı koridorların duvarlarında gezdiriyordum. "Buraya dokunmuştum," diyordum.

"Burada ilk defa gözlerinin içine bakmıştım..." diyordu Onur o koridordan her geçtiğimizde.

"Burada kaybolmuştum," diyordum.

"Burada kafamızı sıralara koyup uyuyorduk, tam burada..." diyordu Mert.

"Burada âşık olmuştum," diyordu Onur.

Her seferinde, tüm binayı baştan sona her gezdiğimizde birbirimize bunları anlatıyorduk. Bunca zamandır görmezden geldiklerimizi unutmamak için çabalıyorduk, unutmak için yalvardığımız her şeyi hatırlamak için elimizden geleni yapıyorduk.

"Unutmayalım," demiştim bir keresinde merdivenlerde oturduğumuz bir gece, "ne yaşadıysak her ayrıntısını hatırlayalım. Yaşadığımız her şey sizi bana getirdi..."

Sonra günlerden bir gün, bir gece merdivenlerde otururken yere uzandık. Gözlerimizi kapattık, açtığımız an o günlere geri dönecekmişiz gibi bir korku sardı içimi.

"Onur..." diye mırıldandım gözlerim kapalı bir şekilde.

"Efendim güzelim?" dedi.

"Gözlerimi açtığımda yok olmazsınız, değil mi?"

"Asla..." dedi, "gözlerin açıkken ve kapalıyken, biz hep buradayız... Seninleyiz."

Sonra gözlerimi açtım, başımı yana doğru çevirdim ve onları gördüm. Buradalardı, yanımda. Hep oldukları gibi, hep olacakları gibi, şimdiki gibi... Bir gün kendimizi restoranın davet salonu adı verdiğimiz o salonda bulduk, eski tiyatro salonumuzda. Eski halinden eser yoktu ama o sahnede neler yaşadığımızı çok iyi biliyorduk. Burak ve Mert seyirci koltuklarında oturmuş, hatıra fotoğrafı çekilirken Onur ve ben sahnede oturuyorduk.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum Onur'a hisli bakan gözlerini üzerimde hissettiğimde.

"Nasıl bakıyorum?"

"Bir şey söyleyecekmiş gibi."

"Bir şey söyleyeceğim..." dedi sessizce, sonra çarpık bir gülümsemeyle kulağıma eğilip fısıldadı.

"Juliet Romeo'nundur..."

Dolu gözlerimle uzun uzun yüzüne baktım. Orayı yeniden sevmemiz, yaşadıklarımızı atlatmamız, anılarımızı kabullenmemiz uzun zamanımızı aldı. Şimdi ise tüm bu geçiş aylarından sonra ilk defa her şeyi kabullendiğimiz, her şeyi atlattığımız, her şeyi kabullendiğimiz evredeyiz. Bugün günlerden pazartesi, ilk defa hangi günde olduğumuzun bilincinde olarak uyandım. İlk defa sıradan insanlar gibi içimde hiçbir travmatik iz olmadan kalkıp ellerimi yüzümü yıkadım.

"Günaydın güzelim."

"Günaydın sevgilim."

Onur, kucağında Gece'yle yanımdan geçip bahçeye çıkarken ben mutfağa geçtim. Hızla kahvaltı hazırladım. Bugün kendimi biraz halsiz hissediyordum. Sıradan insanlar gibi soğuk algınlığına yakalanmaya başlamıştım galiba, bu sevindiriciydi. Onur Gece'yi annemlere emanet edip mutfağa geldiğinde, kapıya yaslanıp beni izlediğini fark ettim. Arkamı dönüp yüzüne halsiz bir ifadeyle baktım.

"Güzelim, hasta mısın sen?"

"Bilmem, hastalanıyorum galiba..." dedim. Onur yanıma yaklaşıp beni kollarının arasına aldı. Derin bir nefes alıp güzel kokusunu içime çektim.

"Hadi hazırlan, doktora gidelim," dedi elini alnıma koyup ateşim var mı diye kontrol ederken.

"İyiyim ben, sadece ufak bir hastalık. Neler atlattık, şunun için doktora gitmem," dedim gülerek. Onur yüzüme bozulmuş gibi baktı.

"Ne atlattıysak atlattık Zeynep, yaşadığımız şeyler ne olursa olsun sen kolunu kapıya da çarpsan bu benim için onlarla aynı büyüklükte bir olay... Hadi, hastaneye gidelim."

"Kahvaltı yapalım. Kahvaltıdan sonra da vitamin alıp biraz dinleneyim, iyi olurum sevgilim. Hadi, yardım et de şunları masaya taşıyalım," diyerek elime çay bardaklarıyla dolu tepsiyi aldım.

Onları elime aldığım an hissettiğim baş dönmesiyle buzdolabına tutunmaya çalışırken elimdeki tepsiyi yere bıraktığımın farkında bile değildim.

"Zeynep!" Onur elindeki tabakları yere bırakıp beni tutmaya çalışırken onu sakinleştirmek için dudaklarımı araladım.

"İyiyim iyiyim, bir şeyim yok," dedim. O sırada kucağındaki Gece'yle koşarak içeri giren annem telaşla bağırıyordu.

"Yavrum ne oldu! Zeynep!"

"Gel güzelim. Anne, sen Gece'yi al, bahçeye çık, cam kırıkları var burada. Ben annemi arayayım, gelip buraları toplasın, o sırada da Zeynep'i karşıdaki hastaneye götüreyim..."

"Onur, iyiyim ben..." diyordum ama hâlâ gözlerimi açamıyordum.

"Kalk güzelim, tutun bana. Gözlerini açamıyor musun?"

"Açınca başım dönüyor... Konuşunca da başım dönüyor..." dedim ve bir elimle ağzımı bir elimle de gözlerimi kapattım. Sonraki birkaç saat boyunca başım dönmeye devam etti. Çoktan hastaneye gelmiş ve kan tahlili yaptırmıştık bile. Sonuçlarım çıkana kadar rahatlamam için serum takılmıştı. Onur ellerimi tutuyor, saçlarımı okşuyordu.

"İyiyim ben. Merak etme sevgilim..." dedim gözlerimi açtığımda. "Birkaç gündür iştahsızım, sanırım ondan halsiz düştüm."

"Ondan değil..." diyerek yanımıza gelen doktora endişeyle baktım. Onur ayaklanmış ve endişeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle doktora bakıyordu.

"Tebrik ederim," dedi doktor. "Bir bebeğiniz olacak..."

Onur başını bana çevirdi, ben de ona. Şoktaydım ve bu haberin beni mutluluktan ağlatacağını asla tahmin edemezdim. Onur'un nutku tutulmuş gibiydi, ne yapacağını bilemez bir halde yüzüme şok olmuş bir şekilde bakıyordu.

"Zeynep..." dedi zar zor. "Bebeğimiz mi olacak?"

"Evet..." dediğimde gözlerimden damla damla yaş akıyordu. Onur dolu gözleriyle, kıpkırmızı yüzüyle bana doğru eğildi, alnını alnıma yasladı. Titriyordum, titriyorduk. Hiçbir şeyin normalini yaşayamadığımız gibi bunun da normalini yaşayamamıştık, şimdi ise ilk defa normal bir hamilelik haberi almıştık, normal bir hamilelik süreci yaşayıp normal bir doğum yaşayacaktık. Ormanın ortasında değil...

"Sevgilim, teşekkür ederim..." dedi Onur titreyen sesiyle.

"Sana çok âşığım..." dediğim sırada hamilelik duygusallığına girdiğimi anladım.

"Sen benim her şeyimsin," dedi Onur titrek bir fısıltıyla, "Hayatımsın, ailemsin..."

"Detayları soracak mısınız?" Doktorun gülen sesiyle kendimize gelip ellerimizi bırakmadan ona döndük.

"Kaç haftalık?" diye sordum merakla.

"Henüz beş haftalık." Onur eğilip avcunun arasındaki ellerimi öptü.

"Bir sıkıntı yok, değil mi?" diye sordu Onur telaşla.

"Kan değerlerinde bir sıkıntı görünmüyor ama en kısa zamanda kendinize bir kadın doğum uzmanı seçip düzenli muayene olmaya başlamalısınız. Tekrar tebrik ederim... Serumunuz bittiği an çıkabilirsiniz, endişelenecek hiçbir şey yok, her şey yolunda."

"Teşekkür ederiz."

"Teşekkür ederiz." Doktor yanımızdan ayrılır ayrılmaz yaptığımız ilk şey birbirimize sarılmak oldu. Onun kollarının arasında, her zaman olduğu gibi yine evimdeymiş gibi hissettim. Oysa şimdi bir başkasının eviydim. Onur elini karnıma götürdü. Bana hayranlıkla bakarken dudaklarını araladı.

"Sen benim mucizemsin..." diye mırıldandı. "Bana bir aile verdin, bana aile olmayı öğrettin." Alnını tekrar alnıma yasladı.

"Haberi alınca ne tepki verecekler sence?" diye mırıldandım.

"Delirecekler..." dedi Onur. "Mutluluktan delirecekler..."

Hastaneden çıktıktan sonra bir süreliğine Onur'un resmen ameliyattan çıkmışım gibi korumacı davranışlarına maruz kaldım.

"Dikkat et güzelim, kaldırım var... Gel, ver elini..."

"Görebiliyorum Onur!" Ben gülerken Onur gayet ciddi bir şekilde beni elimden ve belimden tutmuş, yürütmeye çalışıyordu.

"Bundan sonra böyle..." dedi. "Bensiz hiçbir yere gitmek yok."

"Ha bundan önce senin için önemsizdim yani, kaldırımdan inerken düşsem senin için problem olmayacaktı yani..." Onur gözlerini devirdiği sırada kıkırdadım.

"Başın döner diye korkuyorum, sana her zaman ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun zaten..." Gülerek başımı salladım ve Onur'un açtığı kapıdan geçip arabaya bindim. Onur sanki arabada tekken başıma bir şey gelebilirmiş gibi telaşla arabanın etrafında dolandı ve sürücü koltuğuna oturdu.

"Hadi bakalım, yola çıkmaya hazır mısın?" Bir kez daha güldüm.

"Onur, sadece karşıya geçip sitenin otoparkına gireceğiz. İki dakika sürecek."

"Olsun. Miden bulanırsa söyle, hemen dururum."

"Tamam, bir dinlenme tesisi filan var mı yolda? İki dakikalık yolu dinlenmeden nasıl giderim!" Onur gözlerini devirip arabayı çalıştırdı.

"İyisin, değil mi?" dedi otuz saniye sonra.

"Sence iyi olmayabilir miyim? Otuz saniye oldu."

"Sen yine de kötü olursan söyle..." Onu gülerek hayranlıkla izlediğim sırada çoktan otoparka girmiştik bile. Onur arabayı park eder etmez arabadan indim.

"Gel güzelim, elimi tut." Onur'un elini tuttuğum sırada birlikte asansörlere doğru ilerliyorduk. Asansöre binip otopark katından

bahçe katına çıktık. Onur inanılmaz heyecanlıydı, mutluluktan ve heyecandan yerinde duramıyordu...

"Dur, kapıyı açayım..." Kapıyı açıp içeri girmem için bekledi ve arkamdan gelip kapıyı kapattı. Annem, Zuhal Annem ve Gece bahçede oturuyorlardı.

"Şimdi mi söyleyeceğiz?" diye sordum.

"Akşam yemeğinde herkesi toplar öyle söyleriz..." dedi Onur.

"O zaman ben gidip uyusam olur mu?" Onur eğilip beni alnımdan öptü.

"Tabii ki güzelim... Ben gidip annemlerle konuşayım, güzel bir yemek hazırlayalım. Seni yemek hazır olana kadar uyandırmam."

"Saçmalama Onur, yarım saat uyusam yeter. Yemeği beraber hazırlarız."

"Bugün kararları bu evin babası olarak ben veriyorum; hadi bakalım, iyi uykular güzelim..."

Onur beni yatak odasına yollayıp bahçeye dönerken o kadar yorgun ve halsizdim ki kendimi yatağa bıraktığım an uyuyakaldım. Rengârenk rüyaların arasında dolaştıktan sonra gözlerimi araladığımda saatin 19.46 olduğunu gördüm. Gözlerimi açmamla Onur'un odaya girmesi bir oldu.

"Günaydın güzelim..." dedi, güzel bir gömlek ve şık bir pantolon giymişti.

"Neden bu kadar yakışıklısın?" diye söylendim ve kendime gelmeye çalıştım. "Beni bu saate kadar neden uyandırmadın?"

"Çünkü çok güzel uyuyordun... Hadi, seni güzelce giydirelim, herkes bahçede yemeğe başlamak için seni bekliyor..."

"Güya yemeğe yardım edecektim."

"Hayır, etmeyecektin." Onur beni kaldırıp elimi yüzümü yıkamama bile yardım ettikten sonra üzerime dolabımdaki yazlık mor elbisemi geçirdi.

"Gel, otur da saçlarını tarayayım..."

"Onu da mı sen yapacaksın?" dedim şaşkınlıkla.

"Bugün emrindeyim..." Beni oturttu ve nazikçe saçlarımı taramaya başladı.

"Makyaj da yapacak mısın?" diye sordum.

"İhtiyacın yok." Beni elimden tutup kaldırdı ve kendine çevirdi. "Seni ilk gördüğüm an yüzünde bir gram bile makyaj yoktu. Gördüğüm en güzel manzara senin yüzündü. Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun, manzaram her geçen gün daha da güzelleşiyor..."

"İnanayım mı?" diye sordum utangaç bir gülümsemeyle. Gülerek başını salladı.

"İnan, sevgilim... Hadi gel, gidip güzel haberi verelim artık."

"Verelim..." Onur elimden tutarken birlikte yatak odamızdan çıktık. İkimizin de heyecanlı olduğu her halimizden belliydi. Bahçeye çıktığımızda herkesin keyifle sohbet ettiğini gördüm.

"Ooo, Zeyno, bu ne güzellik!"

"Yavrum benim, güzeller güzeli kızım..." dedi annem bana sevgi dolu gözlerle bakarken.

"Hayırdır kardeşim, bir kutlama mı var?" diye sordu Mert merakla. Onur gözlerini bana çevirdi, ona gözlerimi kırptım ve aynı anda onlara döndük.

"Ne oldu oğlum? Bir sorun mu var?"

"Yavrum korkutmayın bizi..."

"Korkulacak hiçbir şey yok..." diye mırıldandım naif bir ses tonuyla.

"Bir şey var ama ne?" diye sordu Burak kaşlarını çatarak. Onur sessizce güldü ve bana döndü.

"Sen söyle..." dedi sessizce.

"Hayır, sen söyleyeceksin," dedim, gülümsedi ve tekrar onlara döndü.

"Biz..." diye başladı. "Bizim... bir bebeğimiz olacak."

O an karşımızda gördüğümüz yüz ifadeleri, hepsinin yaşadığı mutluluk, heyecan her şeye ama her şeye değerdi. Mutluluktan ağlayan annem, kahkahalarla Gece'ye sarılan Zuhal Annem, birbirine sarılan babalarımız ve bize sarılan Burak ve Mert bu hayattaki tek servetimdi.

"Anne!" O an Gece ilk defa bana hitap etti.

"Ne dedin sen?" dedim titreyen sesimle.

"An-ne..." dedi bir kez daha. Onu gözyaşları içinde kucağıma aldığımda gözlerimi yukarı çevirdim, gökyüzüne baktım.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım gökyüzüne doğru.

İnsan bir sürü şey kaybedebilir ve geriye kalan küçücük bir çakıl taşından bile dünyanın en mutlu insanına dönüşebilir. Hem her şeyimi kaybetmiştim hem de koskoca bir çakıl taşı mahzeni kalmıştı geriye, dünyanın en mutlu insanı değildim de neydim? Işıklar benim için artık aydınlıkta bile yanıyordu...

Benden size bir tavsiye... Karanlıkta kaldıysanız aydınlık aramadan önce karanlığı sevmeyi deneyin; belki de mutluluğu karanlıkta bulursunuz ve sonra karanlık bile aydınlık gelir size...

Bu benim hikâyem, karanlık ve aydınlık kavramlarını rafa kaldırdığım, karanlığı bile aydınlık yaşadığım hikâyem. Siyaha bakıp beyaz görmek bizim elimizde, beyaza bakıp siyah görmek de...

Bazı imkânsızlıklar sadece
birini görene kadardır...

18. Bölüm

Hep Vardım.

Bazı imkânsızlıklar sadece birini görene kadardır...

"Düşünsenize, hepimiz aynı kreşte olsaydık ve öyle tanışsaydık nasıl olurdu acaba?" diye mırıldandı Burak.

Bu gece herkes bizim evde kalmıştı, saat gecenin ikisi olmasına rağmen Gece'nin annemlerin yanında uyuduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla Burak, Mert ve Onur'la birlikte bahçede oturmuş sohbet ediyordum.

"Ben yine Zeynep'i görür görmez âşık olurdum..." diye mırıldandı Onur, eğilip omzuma bir öpücük kondururken. Ona hayranlıkla bakarak gülümsedim.

"Sayın öğrenciler, kimse oyuncaklarının başından ayrılmasın, kreşimiz karantina altına alınmıştır!" dedi Burak disiplinli bir kreş öğretmeni sesini taklit ederek.

Üçümüz aynı anda kıkırdadığımız sırada derin bir iç çektim.

"Tüm bu acıların üzerine böyle espriler yapabiliyor olmamız size de garip gelmiyor, değil mi?" diye sordum.

"Biz hep böyleydik Zeyno..." dedi Mert. "Her şeyin yaşandığı o ilk gün bile böyleydik. Ara sıra o günleri düşünüyorum, hiçbir zaman tam olarak korkmadık. Hiçbir zaman hiçbir şeyi tam olarak ciddiye almadık. Bunu sorguluyorum."

"Çocuktuk..." diye mırıldandı Onur. "Çok gençtik..."

"Bunlar şu an yaşansa aklımı kaybederim sanırım," dedim. "O zamanlar hiçbir şey çok da gerçek gelmiyordu, sanki bir oyun gibi geliyordu."

"Şimdi ardımızda kalacak çok insan var..." dedi Burak. "Benim bir kardeşim oldu, Onur'un bir ailesi oldu, Gece geldi aramıza. O zamanlar hiçbirimiz hayatlarımızı çok da sevmiyorduk zaten. Çok da mutlu değildik."

"Belki de tutunacak bir acı arıyorduk," dedim sessizce.

"Bir yanım o günleri tamamen unutmak istiyor," dedi Onur gözleri boşluğa daldığında. "Bir yanım ise o günlerin bir saniyesini bile unutmamak için çabalıyor."

"O günlerdeki o saf, temiz, masum belki de aptal hallerimizi düşünmek beni çok duygulandırıyor," diye mırıldandı Mert. Kaşlarımı çattım.

"Aptal mı?"

"Aptal..." diye tekrar etti Mert. "Düşünsenize, oradan oraya koştururken, deli gibi çabalarken Ender Zorlu bizi birer kukla gibi oynatıyordu. Bazen korkuyorduk, bazen endişeleniyorduk, yaşananları çözmeye çalışıyorduk. O da bizi izleyip halimize gülüyordu..."

"Ve en büyük cezayı çekti," dedi Burak gözlerini bana çevirerek.

"En büyük ceza mı? Neymiş en büyük cezası?" diye sordum.

"Sen," diye mırıldandı Burak. "Tüm bunları kendi kızına yaptığını bilerek öldü." Mert başını salladı.

"Acısını, üzüntüsünü, mahvoluşunu izleyip güldüğü insanlardan birinin kızı olduğunu öğrendi. Daha büyük bir ceza olabilir mi?"

"Ve kendini affettiremeden öldü..." diye devam etti Burak. Kısa bir sessizlik yaşandı.

"İntikam almaya çalıştığı Onur'a kendi elleriyle babasını verdi, annesini verdi, ona kızını verdi. Gözlerinin önünde kızına yaşattıkları, kızının ondan nefret edişi ve kızının en büyük düşmanlarıyla bir aile oluşunu izledi," dedi Mert nefretle gülerek.

"Biz en başta her şeyin kötüsünü yaşadık ama yaşadığımız şeyler bizi bir aile yaptı..." diye ekledi Burak. "Bunları buraya gelmeden önce Mert'le konuşuyorduk. Düşünsenize, bu adamın bize yaşattığı her şey bizi bir aile yaptı ve mahvolan tek isim o oldu." Onlar konuşurken içimde garip bir rahatlama hissediyordum.

"Ender Zorlu tüm bunları yapmamış olsaydı o lüks malikânelerinde, zengin hayatına devam ediyor olacaktı. Biz belki de Zeynep'le hiç tanışamayacaktık, siz hiç âşık olamayacaktınız. Onur annesiyle babasını bulamayacaktı."

"Benim bir kardeşim olamayacaktı..." diye mırıldandı Burak. Gülmeye başladım.

"Ne alaka oğlum?" dedi Onur gülerek.

"Burak, senin kardeşinin olayla ilgisi yok. Karıştırma şimdi onu..."

"Yok mu?" dedi Burak kaşlarını çatarak. "Doğru ya. Saçma oldu, kafam karıştı. Kusura bakmayın ya, bu zamana kadar söylediğim en saçma şey buydu sanırım."

"Yok, daha saçma şeyler de söylediğin oldu..." dedim gülerek. Hep birlikte gülüştük ve Mert konuşmaya devam etti.

"Liseyi bitirecek, üniversiteye başlayacaktık. Muhtemelen ikiniz de ya evlenmeyecektiniz ya da âşık olamadan evlenecektiniz."

"Ve benim kardeşim olamayacaktı," dedi Burak gülerek.

"Burak, abi bir bozma ya..."

"Tamam, tamam, oraya çok güzel denk geliyordu da söyleyeyim dedim. Devam et sen, hem bak ben her konuştuğumda gülüyorlar," dedi bizim gülen yüzlerimizi göstererek.

"Ruh eşlerinizi bulamayacaktınız, Gece'yi dünyaya getiremeyecektiniz. Yaşadığımız her şey ama her şey bizi bugüne getirdi; bizi şu ana acılarımız getirdi." Kısa bir sessizlik oldu. Onur'la gözlerimiz birkaç saniyeliğine birbirine değdi. Onun gözlerine her baktığımda gözlerim doluyordu, bu da o anlardan biriydi.

"İçeri girdiğinizde Gece'ye bir bakın," dedi Burak. "Tüm bu acıları yaşamasaydık Gece şu an beşiğinde uyuyor olmayacaktı."

"Teşekkür ederiz..." dedi Onur sessizce. "Sizi hak edecek ne yaptım bilmiyorum, siz olmasaydınız hiçbir şey bu kadar kolay olmazdı."

"Kolay değildi zaten," dedi Burak gülerek.

"Çok daha zor olurdu... Atlatamazdık," diye devam etti Onur.

"Asıl siz olmasaydınız bugüne gelemezdik," dedim. "Bir arada kalamazdık, ayakta kalamazdık. Dağılırdık, mahvolurduk..."

"Her güçsüz düştüğümüzde bize siz güç verdiniz. Birinizin eli benim sırtımda, birinizin eli Zeynep'in sırtındaydı. Bizi siz ayakta tuttunuz." Onur konuşurken Burak burnunu çekti. Yüzüne gülerek baktım.

"İnanın bana, şu an şu hayattaki en büyük dileklerimden biri bir gün sizin de âşık olduğunuzu görmek. Şurada dört kişi oturuyoruz ya, altı kişi olmak en büyük dileğim..."

"Ah, nerede o günler..." dedi Burak gülerek.

"Vaktiniz olmadı ki oğlum..." diye mırıldandı Onur. "Fırsatınız mı vardı? Bin tane şey yaşadık, bizden başka kimseyi görmediniz ki..."

O sırada dışarıdan gelen ağustosböceklerinin sesi bana öylesine huzur veriyordu ki hamileliğin verdiği halsizlikle Onur'un yanına kıvrıldım, kolunun altına girip kafamı kucağına koydum. Onur kolunu boynuma sararken arkasına yaslandı ve saçlarımla oynamaya başladı. Bir yandan uyanık kalmaya çalışıyor, bir yandan da huzur içinde onları dinliyordum.

"Ben aşka olan inancımı kaybettim," dedi Burak. "Gerek yok, böyle iyiyim."

"Aynen, kesin kaybetmişsindir," dedi Mert gülerek, "İnanalım bari... Şaka bir yana, hakikaten ikimizin de böyle bir isteği yok. O kadar çok şey yaşadık ki şu an tek istediğimiz sıradan, huzurlu, durağan bir hayat. Sonra her şey hallolur zaten."

"Düşünsenize," diye mırıldandım. "Yirmi yıl sonra burada oturuyoruz. Gece ve kardeşi içeride film izliyorlar ve siz hâlâ yalnızsınız..." Kendi kendime gülmeye başladım.

"On üzerinden onluk bir hayat. Dünyayı gezeriz kardeşimle," dedi Burak.

"Bizsiz mi?" diye sordu Onur.

"Maalesef kardeşim, siz artık anne babasınız... Şansınıza küsün." Kendi aramızda gülüştüğümüz sırada Mert içeriye girip çaydanlığı alıp geri geldi.

"Çay isteyen var mı?" diye sordu.

"Ben içmeyeceğim, biraz midem bulanıyor..." diye mırıldandığım sırada Mert Burak ve Onur'a çay koyuyordu. Onur bana doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

"İyi misin güzelim? Doktora gidelim mi?"

"İyiyim sevgilim, ufak bir mide bulantısı..." O sırada gözlerim bir kez daha Onur'un gözleriyle buluştu. Gözlerindeki elanın içinde kayboldum. Gözlerindeki elanın içinde geçmişimi, geleceğimi; şimdimi ve yarınımı gördüm.

"Bu konuşmalardan sonra kendimi çok rahatlamış hissettim, biliyor musun?" diye fısıldadım. Burak ve Mert karşımızda maç muhabbeti yaparlarken onlardan soyutlanmış gibiydik.

"Ben de güzelim," dedi Onur bir yandan saçlarımı okşarken, "ama şunu da bil ki tüm bunlar yaşanmasaydı bile ben yine gelir seni bulurdum. Seni kimseye bırakmazdım." Yavaş yavaş gözlerimi kapattım.

"Uykun mu geldi?"

"Biraz... Biraz değil... Çok..."

"Seni içeri götüreyim, hadi gel."

"Hayır Onur..." diye mırıldandığım sırada gözlerimi bile açamıyordum. "Burada uyumak istiyorum. Sizin konuşmalarınızı dinleyerek uyumak istiyorum..."

"Öyle mi? Tamam güzelim. Uyu bakalım... Ben buradayım..."

Gözlerim daha da sıkı kapandı o an... Onlarca çeşit rüya arasında dolaşıp birine tutunduğumda kendimi bir ormanda gördüm. Çiçeklerle dolu, rengârenk kuşların uçuştuğu huzur verici bir ormandaydım. İçten içe biliyordum ki artık her şey rengârenk olacaktı; mis gibi, tertemiz. Çamurdan bir kere çıktığınız zaman, daha fazla kirlenemezdiniz.

Ellerim Onur'un ellerini sıkıca tutarken kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Sanki onun yanında olmak kilitli bir kutuda olmak gibiydi. Sanki bizi kimse göremezdi, duyamazdı, bulamazdı. Onur benim kilitli kutumdu. Burada kimse bize zarar veremezdi.

"Vay be kardeşim..." diye mırıldandı Mert, ben yarı uyur yarı uyanık halde gözlerim kapalı yatarken. "Hiç düşünür müydün bu kadar büyük bir aşk yaşayacağını? Kitabını yazsan tek kitapta bitmez..."

"Beni tanıyorsunuz," dedi Onur ben hâlâ ilk günkü heyecanımla onu dinlerken, "Âşık olabileceğime inanmıyordum. Duygularım olduğuna inanmıyordum. Âşık olmayı bırakın, bir insanı sevebileceğime bile inanmıyordum. Bu kadar âşık olmam bana da sürpriz oldu..." Onur'un cümlesiyle gülüştükleri sırada derin bir nefes aldım. Onur'un ellerini daha sıkı tuttum.

"Ne yalan söyleyeyim, ben de senin birine âşık olmanın imkânsız olduğunu düşünürdüm," dedi Burak.

"İmkânsızdı. Zeynep'i görene kadar... Bazı imkânsızlıklar sadece birini görene kadardır..." Onur konuşurken kapalı gözlerimin dolduğunu hissediyordum. O sırada derin bir nefes alan Mert konuşmaya başladı.

"Her şeyin başladığı o gün sizi koridorda gördüğüm an anlamıştım, içimden demiştim ki: 'Onur bu kıza âşık olacak... Hem de ne aşk...' Birbirinize bakışlarınız, yan yana duruşunuz bile her şeyi o kadar belli ediyordu ki..."

"Senin gözlerinde ilk defa bir şaşkınlık görmüştüm o gün," diye mırıldandı Burak. "Sanki Zeynep'i gördüğün an şaşırıp kalmıştın. O gün hep senin neye öyle şaşırdığını merak edip durdum, soracaktım soramadım." O sırada Onur'un burnundan güldüğünü duydum. Elleri hâlâ saçlarımda geziniyordu, bana baktığına emindim.

"Dağılmış gibiydin, şaşırmaktan öte şoka girmiş gibiydin. Sahi abi, neden öyleydin o gün? Aklından ne geçiyordu?"

"Bir insan nasıl olur da hayallerimdeki insana bu kadar benzer diye düşünüyordum... Onu gördüğüm an benim olacağını biliyordum..." Onur konuşurken sanki kalbim titriyordu.

"Ortaokul zamanlarımızda konuşurduk bunları," dedi Burak gülerek. "Nasıl biriyle olmak isteriz diye... Hatırladınız mı?"

"Evet, sen bir doksan boyunda, esmer, kıvırcık saçlı bir kızı anlatıp duruyordun. Nasıl unutabilirim sen ve bir doksan boyundaki esmer, kıvırcık saçlı yengemizi." Mert konuşurken Onur ufak bir kahkaha atıp arkasına yaslandı.

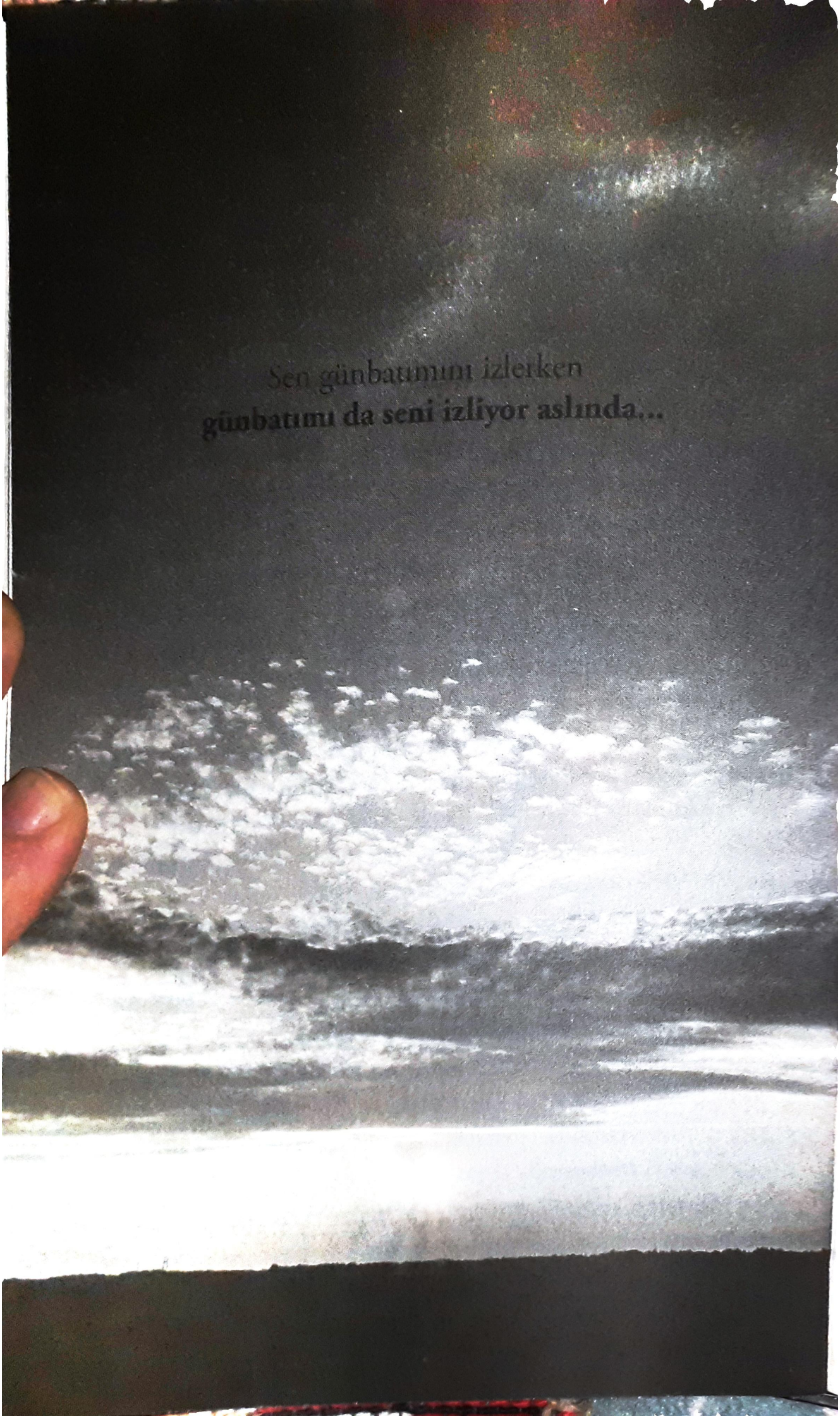
"Ya abi onu demiyorum. Onur'un anlattığı tip tamamen Zeynep'e benzemiyor mu? Hatırlasanıza... Saçları, gözleri, her şeyden öte karakteri..."

"Şimdi hatırladım," dedi Mert. "Hepimiz o gün anlattığımız gibi tiplerle evleneceksek bir doksan boyundaki esmer, kıvırcık saçlı yengemizle mutluluklar sana. Sahi, nerede acaba şu an? Ne yapıyor şimdi kimbilir..." Onur bir kahkaha daha attı.

"Senin gibi boş muhabbetler yapmadığına eminim. Basketbol filan oynuyordur."

Burak'ın cevabı Mert'i güldürürken uykum beni daha da derine çekti. Onlar konuşmaya, Onur saçlarımla oynamaya devam ederken sesleri birer uğultudan ibaretti... Burası benim huzurlu yerimdi, burası benim cennetimdi.

Dalından kopup savrulan bir yaprağın, dönüp dolaşıp doğduğu ağaca geri dönmesine benziyordu yaşadıklarımız. Sanki hep onlardaydım, sanki hep vardım. Her şeyden öte, hep olacaktım...

Sen günbatımını izlerken
günbatımı da seni izliyor aslında...

19. Bölüm

Romeo Juliet'i Öptü.

Sen günbatımını izlerken günbatımı da seni izliyor aslında...

"Zeynep, uyan sevgilim..." Onur'un sesiyle gözlerimi açtığımda sanki bir kâbusun ortasındaymışçasına yerimden sıçradım.

"Korkma güzelim. Korkma, kâbus mu gördün?" diye sordu sessizce.

"Kâbus görmedim. Korktum. Bir şey mi oldu? Beni neden uyandırdın?" dediğim sırada telaşlı halim Onur'u güldürdü. Başımı pencereye çevirdim. Hava yeni aydınlanıyordu. Onur ise çoktan kalkmış, giyinmiş ve hazırlanmıştı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Sensiz bir yere gider miyim?" dedi.

"Bir yere mi gidiyoruz?" Başını salladı.

"Evet güzelim. Dün sen uyuduktan sonra çocuklarla bir plan yaptık. İki günlüğüne ufak bir tatil yapalım dedik. Gece'ye annemler bakacak."

"Nereye gideceğiz?" Doğrulup yataktan kalktım. Onur anlatırken ben banyoya doğru ilerliyordum.

"Sapanca'ya gidiyoruz."

"Önemli bir gün filan mı, ben mi kaçırdım?" Ben yüzümü yıkarken Onur bana gülerek bakıyordu.

"Tatile gitmemiz için önemli bir gün olması mı gerekiyor güzelim? Hem seninle geçen her günüm önemli benim..." Gülümseyerek yüzümü kuruladım ve dolabıma yöneldim.

"Güzelim, sen giyinip gel. Ben çantalarımızı arabaya yerleştireyim. Seni kapıda bekliyoruz."

"Ama ben çanta hazırlamadım," dedim telaşla.

"Ben senin çantanı da hazırladım..."

"Öyle mi? Peki, bir şey sorabilir miyim?" dedim ciddi bir yüz ifadesiyle. Onur yüzüme endişeyle baktı.

"Sor tabii."

"Ben seni hak edecek ne yaptım?" Onur'un yüzündeki ifade gülümsemeye dönüşürken bana doğru bir adım attı. Yanağıma ufak bir öpücük kondurdu ve kapıyı açtı.

"Var oldun," diye mırıldandı. Bir kez daha gülümsedim.

"Bugün çok romantiksin," dedim şaşkınlıkla.

"Her gün öyleyim sanıyordum. Hadi giyin, biz kapıdayız sevgilim." Onur telaşla elindeki çantalarla koridora adım attı.

"Tamam, beş dakikaya yanınızdayım," dedim ve Onur'un arkasından kapıyı kapatıp üzerime kırmızı elbiselerimden birini geçirdim. Evet, yine kırmızı giyiyordum...

"Günaydın bebeğim..." diye mırıldanarak elimi karnımda gezdirdim. Karnım az da olsa belirginleşmeye başlamıştı, belki de sadece ben görebiliyordum.

"Bugün seninle ilk kez bir yolculuğa çıkacağız. Heyecanlı mısın?" Sonra makyaj masamın önüne geçip saçlarımı basit bir örgüyle topladım ve kulaklarıma minik inci küpeler taktım. Bileğime yaşam ağacı bilekliğimi takıp parfümümü sıktığımda, parfümün kokusundan öğürmeye başladım.

"Özür dilerim bebeğim, sanırım parfüm kötü bir fikirdi." Öğürerek tuvalete koştum fakat kusamıyordum. Birkaç saniye derin

derin nefes alıp verdikten sonra doğrulup yüzümü yıkadım. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

"Dokuz ay parfüm sıkmak yok diyorsun yani, anlaşıldı..." Tuvaletten çıkıp kol çantamı aldım ve odanın kapısını açtım. Gece'nin odasından gelen annemin sesi beni oraya çekerken Gece'yi bırakacağım için üzgündüm. Kapıyı yavaşça açtım.

"Kızım, sen çıkmadın mı?" dedi annem fısıltıyla.

"Hayır anne, Gece'yi ve seni göreyim dedim."

"Yavrum, yeni uykuya daldı. Bak da git, uyandırma ne olursun..." Annemin haline acıyarak gülümsedim. Gece'nin saçlarına dokundum, sonra eğilip annemi öptüm.

"Tamam anne, kızıma iyi bak... İki gün sonra görüşürüz."

"Habersiz bırakmayın bizi yavrum. Merak etme, yuvan da kızın da bana emanet. Hadi, sağlıcakla gidip gelin. Tadını çıkarın..."

"Sen de beni habersiz bırakma. Bol bol fotoğraf at!" dediğim sırada annem gülüyordu.

"Zormuş değil mi yavrundan iki gün ayrı kalmak..."

"Öyleymiş, seni şimdi iyi anlıyorum..." diye mırıldandım. Sonra anneme sıkıca sarıldım.

"Yavrumun anne oluşunu izlemek öyle güzel ki..." dedi annem burnunu çekerek.

"Ağlıyor musun sen?" dedim şaşkınlıkla.

"Elimde değil. Torunun olunca bu hissi de anlarsın."

"O kadar uzun vadeli düşünmek istemiyorum. Sadece şimdiyi düşünmek istiyorum anne... Ağlama, hadi git. Torununla uyu..."

"Tamam yavrum. Dikkatli gidin, dikkatli gelin. Rahatsızlanırsan geri dönün."

"Hiçbir sorun olmayacak anne, merak etme."

"Miden nasıl, bulantıların var mı?" Başımı salladım.

"Ara sıra oluyor."

"Dur yavrum. Bekle..." Annem çantasını karıştırırken kaşlarımı çatmış onu izliyordum.

"Al bunu," diyerek bana bir kese uzattı.

"Bu ne anne?"

"Lavanta kesesi. Bulantılarını hafifletir. Ben stresi alıyor diye hep yanımda taşıyordum. Evde daha tonlarca var... Bu sende dursun. Bol bol su iç, bol bol oksijen al." Hiç çocuk doğurmamış annemin bu durumda bile bana hamilelik tavsiyeleri veriyor olması beni çok duygulandırmıştı.

"Sen dünyanın en harika annesisin, biliyorsun değil mi?" dedim ona sıkıca sarılarak.

"Dünyanın en harika annesi benim kızım bir kere..." dedi annem. Duygulanarak gülümsedim.

"Gidiyorum artık anne, kızım sana emanet. Geceleri masal anlatmayı unutma... Bizi sorarsa sana oyuncak almaya gittiler dersin. Gelirken oyuncak alırız."

"Tamam yavrum, merak etme. Hadi, iyi yolculuklar." Annem beni kapıya kadar geçirdi. Elindeki yarım bardak suyu arkamızdan dökmek için elinde beklettiğini biliyordum.

"Gel güzelim." Onur benim için ön koltuğun kapısını açarken dönüp anneme el salladım. Annem gülümseyerek el salladığı sırada endişeli olduğunu görebiliyordum. Koltuğa oturup derin bir nefes aldım. Endişelenecek hiçbir şey yoktu, arkadaşlarıyla yola çıkan sıradan bir çift gibi tatile gidecek ve geri dönecektik.

"İyi misin güzelim?" diye sordu Onur. Ona dönüp gülümseyerek başımı salladım.

"İyiyim," dedim.

"Zeyno, miden filan bulanırsa lütfen bunu arkana bakarak söyleme, arkanda ben varım. Üzerime kusmak istemezsin..." Burak beni uyarırken gülümsemem büyüdü.

"Arkaya bakarak söylemeyeceğimden emin olabilirsin." O sırada gözlerim Burak'ın yanında uyuyan Mert'e kaydı.

"Dün gece hiç uyumadı," diye açıkladı Burak. "Şaşıracaksınız ama bir kızla konuşuyordu, sabaha kadar..." O an içimde hissettiğim mutluluk tarif bile edemeyeceğim kadar büyüktü.

"Ciddi misin?" dedim heyecanla.

"Evet, gece konuşmaya başladılar. Sabah beş gibi de kız bizimkini engellemiş. Bu kadar..."

"Ne?" dediğimde şaşkınlıktan ne gibi bir tepki vereceğimi bilmiyordum.

"Neden oğlum?" dedi Onur şok içinde. O sırada yola çıkmıştık.

"Hayat hikâyesini anlatmış. Kız da korkup engellemiş."

"Sen ciddi misin?" dedim şaşkınlıkla. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Onur'un şaşkınlıkla sırıtan yüzüne baktım.

"Bunlar da anlatılmaz ki abi ya..." diye ekledi Burak.

Birkaç saniye Mert'e göz gezdirdikten sonra içime çöken garip bir hüzünle önüme döndüm. Küçücüktüm, her şeyin başındaydım tüm bunları yaşamaya başladığımda. Bir başkasının birkaç mesajda okuyup korktuğu olayları ben bizzat yaşamıştım. Zar zor yutkundum.

"Anlatılır," dedim tekdüze bir sesle. "Biz bunları yaşadık. Dinlemekten bile korkuyorsa bizden uzak olsun." Onur'un bakışları bana çevrildi. Elini uzatıp elimi tuttu.

"Bu bizim hikâyemiz," dedi. "Kimseden saklayacak değiliz." Sonra elini uzattı, radyoyu açtı. Denk gelen şarkıyı görünce sesini sonuna kadar yükseltti.

"Kimin şarkısı bu?" diye sordu Burak.

"Bize Denk Gelmez," dedi Onur.

"Ne bize denk gelmez abi? Grubun adını soruyorum." Onur'la birbirimize bakıp gülümsedik. Yıllar önce yaşadığımız günleri hatırladık. Birbirimize Yedinci Ev grubunun şarkılarını anlatmaya çalıştığımız o günler gözümün önüne geldi.

"Grubun adı Bize Denk Gelmez," dedi Onur.

"Denk gelmezse biz arar buluruz abi, dur ben bulayım..." Burak eline telefonunu alırken Onur'la karşılıklı birer kahkaha attık.

"Burak, grubun ismi bu. Şarkının ismi de *Gün Yüzü*. Kapat o telefonu..." dedim gülerek. Burak gözlerini devirip sırıttı.

"Yine bir Yedinci Ev vakası..." diye mırıldandı. Başımı salladım. Sonra şarkı beni içine çekerken arabanın camını araladım ve gözlerimi kapattım.

Manzaraya bak.

Bizler ve onlar...

Yaprakları yak.

Dünleri, bugünleri, onları...[7]

Derken gözlerimi açtım. Yanından geçtiğimiz ağaçlara baktım tek tek. Gözlerim yapraklarına çarptı, hepsine gülümseyerek baktım. Gözlerimi tekrar kapatmayacaktım; görmek istemediğim hiçbir şey yoktu bu dünyada.

Geçmişi bırak.

Ardımızda, karanlıkta.

Yol bizim, öyle ya da böyle...

İlerlediğimiz her bir metre, her bir kilometre geçmişi ardımızda bırakışımızdı. Geçip gittiğimiz her bir cadde bizim her şeyi nasıl da atlattığımızın kanıtıydı. Geçmiş ardımızdaydı. Önümüz gelecekti. Şimdinin üzerinden geçiyorduk ve geçmişi karanlığa hapsediyorduk. Her şeyden öte yol bizimdi, gerisi önemsizdi.

"Yol bizim, değil mi güzelim?" diye sordu Onur. Başımı ona çevirdim. O da gözlerini bir saniyeliğine bana çevirip gülümsedi. Ona, geleceğime, şimdime gülümsedim.

"Hep bizimdi, hep bizim olacak," dedim sessizce. Sonra elimi karnıma götürdüm. Çalan şarkıların eşliğinde manzarayı seyrederken içimden bebeğimle konuşmaya başladım.

Sevgili bebeğim, bu seninle ilk kez bir manzarayı seyredişimiz... Belki diyeceksin ki manzara nerede anne? Manzara senin baktığın her yerdir. İnsan bomboş bir duvara bakıp o duvarı güzel bir manzara

olarak görebilir. Yeter ki güzel bir şeyler görmek iste... Eğer o duvarın karşısında mutluysan bir duvarı izlemek denizi izlemekten daha güzel gelebilir. İnsan dünyanın en güzel manzarasının önünde oturup mutsuz olabilir. Hayatın boyunca her zaman ama her zaman mutlu olmayı seç. En güzel manzara karşında değildir, içindedir. Zira bomboş bir duvara bakıp kendi içini izleyebilirsin. Herkes dışarıda gördüğü aldatıcı manzaraları izlerken sen kendi içini izle, asıl güzellik senin içinde. Manzara bizim içimizdedir. Hiçbir günbatımı, gündoğumu, hiçbir şelalenin akışı, hiçbir denizin dalgası senin içindeki dinginlikten daha güzel değildir. Herkesin mutlu olmak için görmeye ihtiyaç duyduğu bu dünyada, sen kendi içini izleyerek mutlu olmayı öğren. Tamam mı? Benim sana annen olarak öğretebileceğim en güzel öğreti budur bebeğim. İçinin ne kadar güzel olduğunu bil, gerisi önemsiz.

Sonra durdum ve derin bir nefes aldım. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp açtığımda yıkık bir binanın yanından geçtiğimizi gördüm. Sonra yıkık bina göz mesafemizden çıktı ve kendimizi bir anda sahilde bulduk. O an fark ettim ki yıkık bir bina ve deniz benim gözümde farklı şeyler değildi. İkisi de bu dünyaya aitti, ikisi de buradaydı, ikisi de birer manzaraydı. Karnımı okşadım ve içimden konuşmaya devam ettim.

Sen içinde yüz binlerce günbatımı taşıyorsun zaten, yüz binlerce gündoğumu, yüz binlerce deniz dalgası, milyonlarca bulut, milyonlarca yağmur damlası, milyonlarca kar tanesi... Eline düşen bir kar tanesini gördüğün an şaşıracak ve ne kadar güzel olduğunu düşüneceksin. Bil ki içinde daha milyonlarcası var. Duyduğun tüm güzel kokular, işittiğin her güzel müzik, içini titreten şarkı sözleri... Hepsi senin içinde mevcut. Bizler her şeyden ibaretiz; duyduğumuz müzikler, burnumuza gelen çiçek kokuları, elimize düşen kar taneleri, saçlarımızı ıslatan yağmur damlaları, ayağımıza çarpan taş parçaları, yıkık dökük binalar, üzgün bir çocuk yüzü... Hepsi biziz. Hayat biziz, dünya biziz. Üzülerek baktığın her şey sensin, imrenerek baktığın her şey de sensin. Şunu hiç unutma, sen günbatımını izlerken günbatımı da seni izliyor aslında...

Sonra derin bir nefes daha aldım. İçimden geçen cümlelerin ne kadar iyi hissettirdiğini bilmenin rahatlığıyla radyonun sesini kıstım. Çantamın içinden çıkardığım bir şişe suyu içerken bile kendimi iyi hissediyordum. Su içmenin bile ne kadar güzel bir eylem olduğunun bu yaşıma kadar farkına varamamış olmama içerledim. Nefes almak, su içmek, gülümsemek, kalbinin atışını dinlemek... Her biri o kadar değerli ki... Biz değerliyiz, her birimiz her bir zerremizle değerliyiz. Bize sıradan, normal gelen her şey hayatın bize harika hediyeleri... Bir şeyler yolunda gitmediğinde, sıradan giden bir hayatın ne kadar değerli olduğunu anlıyoruz. Oysa böyle olmamalı; hayatın kıymetini her an bilmeliyiz.

"Şurada kahvaltı yapalım. Sonra devam ederiz." Onur arabayı park ederken yol üzerinde durduğumuz yer doğa içinde bir kahvaltı salonuydu.

"Mert, hadi kardeşim. Uyan artık, kız seni engellemedi, hepsi birer rüyaydı..." Burak Mert'in başına eğilmiş eğlenirken gülerek ona döndüm.

"Üzerine kusarım," diye mırıldandım.

"Ne oldu, miden mi bulanıyor?" diye sordu telaşla. Başını kucağındaki hırkasıyla kapatıverdi. Kıkırdadığım sırada Onur arabadan inmiş, kapımı açmak için bana doğru geliyordu.

"Çocuğu rahat bırak. Yoksa kötü olur..." Burak'ı tehdit ettikten sonra Onur'un açtığı kapıdan aşağı indim. O sırada Mert uyku mahmurluğuyla uyanmış etrafına bakınıyordu.

"Üzerine şu hırkayı giy güzelim. Saat erken, hava esiyor..."

Onur bana kendi hırkasını giydirirken sanki hayatımda ilk defa tatile gidiyormuşum gibi heyecanlıydım. Her şeyi ilk defa yaşıyormuşum gibi hissediyordum. İlk defa kahvaltı yapacakmışım gibi, Onur bana ilk defa hırka giydiriyormuş gibi... Hayatlarımız değiştiğinden beri her günümü böyle yaşıyordum, her şeyi ilk kez yapıyormuşum gibi heyecanla karşılıyordum.

"Onur, abi ben bir elimi yüzümü yıkayayım, siz geçin..." Mert arabadan inip ayılmaya çalışırken ona dönüp başımızı salladık.

"Dur ben de seninle geleyim de biraz dün gecenin kritiğini yapalım." Burak Mert'in peşinden giderken arkalarından gülüyordum. Onur ise beni izliyordu. Bir eli belimde, diğeri ise sol yanağımdaydı.

"Neden beni izliyorsun?" diye sordum utanarak.

"Yapacak daha güzel bir şey bilmiyorum," dedi. Yüzümün kızardığını hissettim.

"Sana da dünya durmuş gibi gelmiyor mu Onur?"

"Nasıl yani güzelim?"

"Sanki dünyanın akışı kötü şeyler yaşamaktan ibaretti ve artık o akış durdu. Dünyanın döndüğünü başımıza gelen felaketlerden hissediyordum ve sanki artık dünya dönmüyor. Sanki dünya bile yoruldu, o bile dinleniyor..." Onur sessizce gülümsedi ve alnını alnıma yasladı.

"Sana söylemiştim..." dedi.

"Ne söylemiştin?"

"Dünyanın dönüşünü durduracağım demiştim, senin için... durdurdum." Bir kez daha gülümsedim. Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

"Durdurdun sevgilim..." diye mırıldandım sessizce.

"Mucize gibi geliyor, değil mi? Yola çıkmamız, kahvaltı yapacak olmamız, gözümüzün arkada kalmaması, endişelerden arınmış olmamız..."

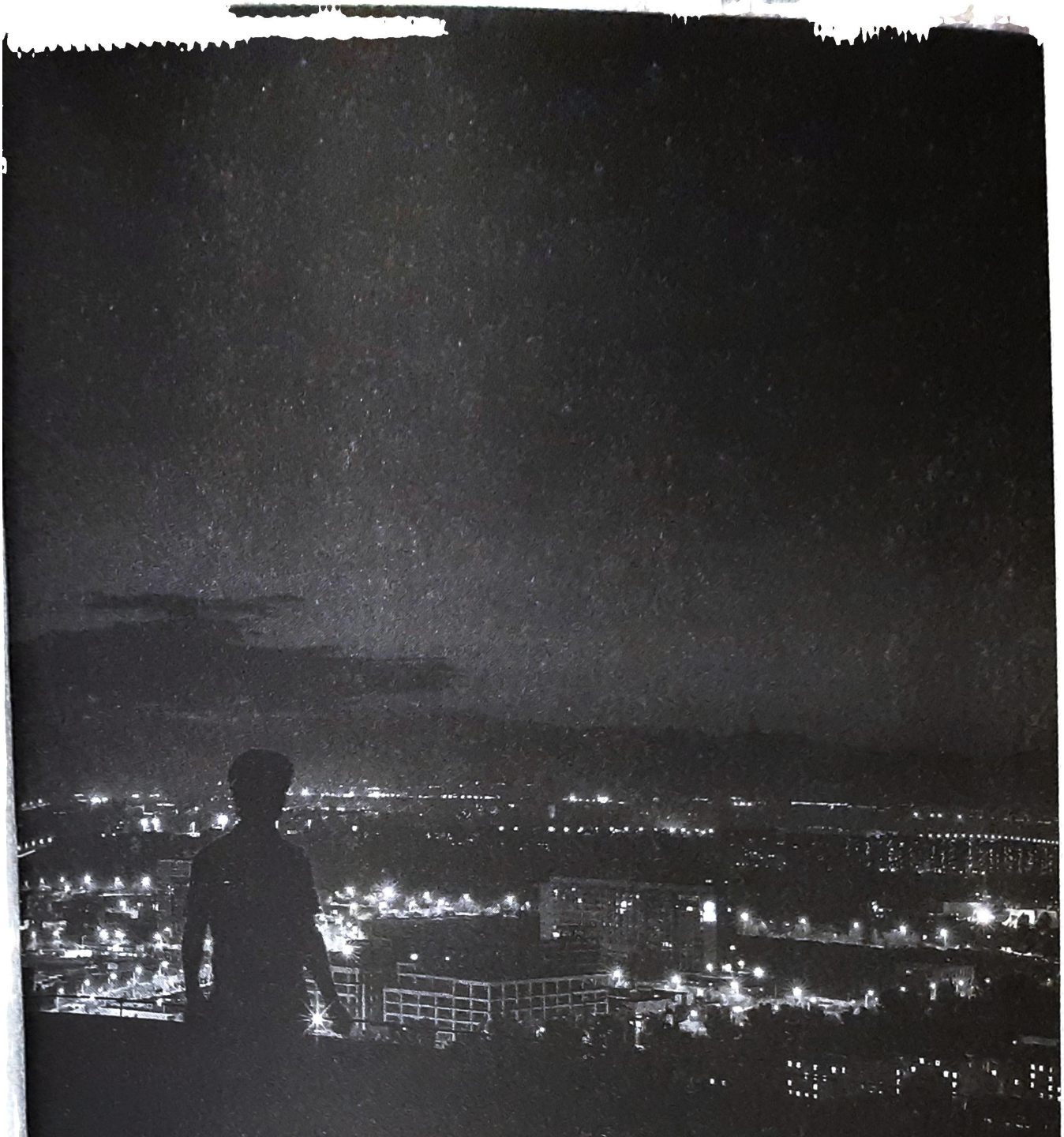
"Nefes almamız. Birlikte olmamız..." diye devam ettirdim Onur'un cümlelerini, "hepsi birer mucize sevgilim."

"Senin varlığın başlı başına bir mucize," dedi Onur. "Sen benim mucizemsin." Sonra dudakları dudaklarımı buldu. Beni öptükten sonra gözlerini açıp gözlerime baktı.

"Romeo, Juliet'i öptü..." diye mırıldandı, *"ve kimse buna engel olamadı..."*

"Kimse..." dedim sessizce.

Gözleri, Juliet'in Romeo'yu gördüğü ilk anı anımsatıyordu bana. Tarihteki her büyük aşk hikâyesinde olduğu gibi iki insan birbirinin gözlerine ilk kez baktığında başına gelecek her şeyi anlar. Her şey bir bakışmayla başlar, geçmiş geleceğin bir yerlerinde saklıdır aslında. Onur hep vardı, her anımda, her saniyemde vardı. Yanımda olmadığı yıllarda bile, o hep oradaydı... Gözlerimin içinde.

Acılarımızın bizden başka kimsesi yoktur...

20. Bölüm

Dört Kişi

Acılarımızın bizden başka kimsesi yoktur...

Sapanca'ya yarım saatlik yolumuz kala uyuyakalmıştım. Gözlerimi açtığımda midemdeki tuhaf hisle çoktan kusmaya başlamıştım. Gözlerimi kucağımdaki birikintiye açmamla öğürmeye devam etmem bir olurken Onur arabayı ani bir frenle durdurdu.

"Zeynep!" Bomboş dağlık bir yolun ortasında durmuştuk. Ben kusmaya devam ederken Onur telaşla kapısını açmış benim kapıma doğru koşuyordu.

"Zeyno iyi misin?!"

"Burak şu suyu al, in çabuk!" O sırada Burak ve Mert de kapılarını açmış bir ellerinde su, bir ellerinde kolonyayla başımda dikilirken Onur beni dikkatlice kucağına aldı.

"Gel güzelim, bir şey yok. Derin bir nefes al," dedi. Onur'un kucağında halsizce nefes almaya çalıştığım sırada Mert bileklerime kolonya sürüyordu.

"Şundan bir yudum iç..." Onur Burak'ın elindeki su şişesini gösterirken gözlerimi kıstım.

"Hayır," dedim, "lütfen..."

"İyi misin güzelim? Geçti mi?" Titrek bir nefes alırken başımı salladım.

"İyiyim, merak etmeyin. Bir anda gelip geçti." Onur endişeyle yüzüme bakarken Mert arabaya doğru ilerledi. Eline aldığı bir paket ıslak mendille arabanın koltuğunu siliyordu. O sırada Onur Burak'a seslendi.

"Burak, bagajdaki çantadan Zeynep'e bir elbise getirsene. Üzerindekini değiştirsin, yoksa kokusunu duydukça midesi daha kötü olacak." Burak bagaja doğru ilerlerken Onur beni dikkatlice yere indirdi.

"Arka koltuğa geç güzelim. Orada üzerini değiştir."

"Hangi elbiseyi getireyim Zeyno?" diye seslendi Burak, "Gerçi bunların hepsi kırmızı. Hepsi aynı gibi." Halsizce güldüm.

"Getir işte birini," dedi Onur sabırsızlıkla.

Ben yavaş yavaş yürüyüp arka koltuğa oturduğum sırada Burak bana elbiselerimden birini uzattı. Onlar arabanın tüm kapılarını kapatıp dışarıda bekledikleri sırada hızla üzerimdeki elbiseyi çıkarıp yenisini giydim. Üzerimdeki elbiseyi ters çevirip sıkıca katladım ve arabanın kapısını açtım. Onur kapıyı biraz daha açıp inmeme yardımcı olurken üçü de telaşla beni izliyordu.

"Sakin olun, sadece kustum," dedim gülümseyerek. "Kaç dakikalık yolumuz kaldı?"

"Yarım saati bulmaz. Devam edebilecek misin?" diye sordu Onur endişeyle. Başımı sallayıp ön koltuğa yerleştim.

"Hadi, bir an önce gidelim de duş alayım. Yoksa kokudan tekrar kusmaya başlayacağım."

"Lütfen kusarken arkaya dönme!"

Burak endişeyle arka koltuğa otururken camımı sonuna kadar açtım. Yola çıktığımız sırada Onur arada bir bana endişe dolu bakışlar atıyordu. Her şeyin kötüye gitmesine o kadar alışmıştık ki sadece basit bir kusma olayı bile Onur'u bu kadar endişelendirebiliyordu. Yolun kalanını sessizce klasik müzik dinleyerek tamamladık.

Sonunda Sapanca'daki iki günümüzü geçireceğimiz doğa içindeki bungalov evlerimize ulaştığımızda derin bir nefes aldım. Büyük bir ormanın içine kurulmuş yirmi bungalovdan birinde biz, diğerinde Burak ve Mert kalacaktı. Bu yolculuk bana daha önce yaptığımız Bolu seyahatimizi hatırlattı ama bunun sonu iyi olacaktı, biliyordum... Burak ve Mert odalarımızın anahtarlarını almak için resepsiyon yazılı bungalova girerken Onur ellerimi tuttu.

"İyi misin?" diye sordu binince defa.

"Sadece kustum sevgilim, bunu kendine yapma. İyiyim, iyi olduğumu biliyorsun. Sürekli endişe ederek sadece kendini yıpratıyorsun." Onur derin bir nefes aldı.

"Senin ayağına taş değmesi ihtimali bile beni deli gibi korkutuyor..." dedi acı içinde. Ayağımı uzattım, yerde duran taşlardan birine vurdum. Onur beni merakla izliyordu.

"Bak," dedim, "ayağım taşa çarptı ve hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmayacak Onur, korkularını unut, endişelerini at. Yanımdasın, yanındayım, ötesi yok..." Onur endişeyle gülümsedi. Sonra beni kollarıyla sıkıca sardı.

"Bir daha taşa vurma..." dedi sessizce. Gülmeye başladım.

"Yapma ama... Çocukluğumda düşmek için koştuğumu anlatıyorum sana ara ara. Düşmek için koşan birine taşlara vurma diyemezsin. Bırak canım böyle yansın, başka türlü değil..." Onur benden ayrıldı ve hayranlıkla yüzüme bakmaya başladı.

"İşte sana bu yüzden âşığım," dedi.

"Nasıl?"

"Düşünme tarzına, hayata bakış açına, kurduğun cümlelere, o güzel ruhuna âşığım. Bir de şu güzel gözlerine." Sonra döndü ve gözlerimi takip edip yerde duran taş parçasına baktı.

"Vurmak istiyorsun..." dedi. Güldüm.

"Evet, vurmak istiyorum." Bu sefer o da güldü.

"Tamam, vur hadi. Canını yakan tek şey yerdeki taşlar olsun, başka bir şey değil..." Gülerek yerde duran taş parçasına vurdum. Taş

parçası yüz metre kadar gidip bize doğru gelen Burak'ın bacağına çarptığında Burak bir anda kendini acı içinde yere attı.

"Saçmalama ama! Küçücük taş!" diye bağırdım. Onur ufak bir kahkaha attı.

"Oğlum, resmen dram konusunda bir numarasın."

"Kalk abi ya, sanki kurşun sıktılar..." Mert söylenerek Burak'ı kaldırırken Burak canının ne kadar fazla yandığını anlatıyordu.

"Gerçekten kurşun sandım..." diye söylenirken Mert bize elindeki anahtarlardan birini attı.

"Siz girin, ben şu salağı kaldırayım..."

Onur, "Tamam, ambulansı arayalım mı?" diye keyifle sorarken bir yandan önümüzdeki bungalova doğru yürüyorduk.

"Siz dalga geçmeye devam edin, sakat kaldığımda da böyle gülebilecek misiniz acaba? Senin yüzünden Zeynep, asla unutma bunu." Burak hâlâ yerde yatarken Onur'un açtığı kapıdan içeri gülerek girdim.

"Ben hemen duşa giriyorum! Kokudan duramıyorum artık."

"Tamam güzelim. Ben de çantalarımızı alıp geliyorum."

Onur kapıyı kilitleyip çantalarımızı almaya giderken hızlıca duşa girdim. Havluya sarınıp duştan çıktığım sırada bir elim karnımdaydı. Onur, Burak ve Mert'in kapı önündeki konuşmalarını dinlerken bir yandan da saçlarımı kurutuyordum. O sırada Onur elinde çantalarımızla içeri girdi.

"Bu ne güzellik..." diye mırıldandı.

"Giyinmek için kıyafetlerini getirmeni bekleyen bir güzellik," dedim gülerek. Onur gelip omzuma bir öpücük kondurdu ve çantalarımızı yere bıraktı.

"Birkaç saat uyuyalım mı güzelim? Sonra akşam yemeği için çocuklarla buluşuruz. Akşam yemeği bahçede, ateşin etrafında yapılacakmış."

"Olur. Zaten o kadar halsizim ki..." Eğilip çantanın fermuarını açtım. İçinden iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı çıkarıp masaya koydum ve hızla üzerimi değiştirdim. Bu arada Onur beni izliyordu.

"Sen hep böyle beni mi izleyeceksin?"

"Ben hep böyle seni izleyeceğim..." dedi sessizce. Gülümsedim.

"Ne zamana kadar?"

"Sonsuza kadar..."

Gülerek yatağa doğru ilerledim. Onur üzerini değiştirirken yorganın altına girip telefonumu açtım. Açar açmaz çalmaya başladı.

"Kim arıyor?" diye sordu Onur.

"Annem görüntülü arıyor," dedim heyecanla. Aramayı açtığım an karşımda Gece'yi gördüm. Koltuğa oturmuş elindeki oyuncağını ısırıyordu.

"Kızım!" dedim heyecanla. Gece sesimi duyunca merakla ekrana baktı. Onur da heyecanla yanıma gelip oturdu.

"Güzel kızım benim!" dedi Onur duygu dolu bir sesle. Gece oyuncağını yere atıp ellerini telefona uzattı.

"Al yavrum, al annenle babanı!" Annem telefonu Gece'nin eline verdiğinde ise tek gördüğümüz şey Gece'nin ağzının içiydi.

"Dişi mi çıkmış onun!" dedim endişeyle. Onur bana bakıp güldü.

"Sadece birkaç saattir ayrıyız güzelim. Neredeyse üniversiteye mi başlamış diyeceksin..." Kıkırdadığım sırada Gece telefonu ısırıyordu.

"Sen bizi mi özledin güzel kızım?" dedim gözlerim dolu bir şekilde. "Anne, ağladı mı?" diye devam ettim. O sırada annem arkadan bağırıyordu.

"Yok kızım, gayet keyifli. Merak etmeyin..."

"Ha, bizi özlemedi yani..." dedim üzülerek. Onur gülmeye başladı.

"Buna da üzülemezsin ama... Keyifliymiş işte güzelim, sevinsene."

"Ama bizi özlemiyor..." dedim gözlerimden birkaç damla yaş akarken. Onur gözlerini devirip beni kollarıyla sardı.

"Yapma, bizi izliyor. Ağladığını anlayacak." O sırada gözlerim ekrana kaydı.

"Bizi izlemiyor. Ekranı ısırıyor." Gece'nin damakları kamerayı ıslatırken artık hiçbir şey görünmüyordu bile. Onur keyifle gülmeye başladı.

"Anne, ekran görünmüyor," dedim hüzünlenerek.

"Tamam yavrum, ben sonra sizi yine ararım."

"Tamam anne, bir şey olursa haber ver," diyerek gözyaşlarımı sildim. Onur keyifle beni izlerken, ben sildikçe gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

"Bakma bana öyle," dedim. "Üzülmekte haklıyım..."

"Tabii ki haklısın," dedi gülmemek için kendini zor tutarken. "Bizi o kadar özlememiş ki görüntümüz kaybolsun diye telefonu ısırarak bozmaya çalıştı." Sonra kendini tutamayıp ufak bir kahkaha attı.

"Yahu Onur, lütfen yapma. Bize bakmak istemedi bile, görmedin mi?"

"Gördüm diyorum ya hayatım, bizi ısırdı! Resmen istemedi bizi!"

"Hâlâ dalga geçiyorsun..."

"Dalga filan geçmiyorum. İnsan bir, 'Anneciğim, babacığım, ne yapıyorsunuz, yolculuk nasıl geçti?' der. Ne bir şey sordu ne iki kelime laf etti... Sadece damağını görebildik. Terbiyesiz işte, yetiştiremişiz..." Onur kurduğu her cümleyle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Tamam ya, boş ver," dedim kendi kendime. "Anne olmaktan ne anlarsın sen..." Ona arkamı dönüp yorganı kafama kadar çektim ve gözyaşları içinde yattım. Onur ise yorganın altına girip bana sıkıca sarıldı.

"Güzelim, ne dememi istiyorsun bilmiyorum ama şöyle söyleyeyim, Gece daha bir bebek ve bir şey gördüğünde düşündüğü tek şey: 'Acaba bunu ısırabilir miyim?' Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Şu an duygularına yenik düşüyorsun. O bizi ısırmak istemedi, telefonu ısırmak istedi sadece."

"Gerçekten mi?" diye sordum aptalca bir duygusallıkla. Onur gülerek alnını koluma yasladı.

"Gerçekten," dediği sırada kahkahalarını bastırdığı çok belliydi. "Eminim ki bizi özlemiştir, bizi merak ediyordur... Eminim ki bizi ısırmak, bize zarar vermek istememiştir." Dayanamayıp gülmeye başladı.

"Bademciklerini gördün mü?" diye sordum. "Çok tatlıydı." Onur gülerek başını salladı.

"Eminim ki bize bademciklerini göstermek istememiştir," diye devam etti.

"Bundan yirmi yıl sonra beni özleyip görüntülü aradığında ona aynısını yapacağım," dedim sessizce. Onur beni gülerek dinliyordu.

"Senin yapman pek hoş olmaz ama sen bilirsin güzelim." Gözyaşlarımı silip burnumu çekerek derin bir nefes aldım.

"Sen de bir şey olsa da dalga geçsem diye bekliyormuşsun. Tamam, alt tarafı hamileyim, duygusallaşabiliyorum. Üstelik bebeğimiz bizi görünce telefonu ısırdı, üzülmekte haklıyım."

"Haklısın güzelim. Her zaman haklısın."

"Bunu hamileyim diye söylemiyorsun, değil mi?" Onur başını salladı.

"Asla. Bunu haklı olduğun için söylüyorum. Her zaman haklı olduğun için..." Sonra beni daha da sıkı sardı.

"Artık uyuyalım mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Uyuyalım güzelim. İyi uykular... Bir şey olursa hemen beni uyandır, tamam mı?"

"Tamam... İyi uykular."

Gözlerim hızla kapandı. Erken kalkmanın yorgunluğu ve defalarca kusmanın halsizliğiyle hemen uyuyakaldım. Gözlerimi saatler sonrasına açtığımda ise Onur'un beni izleyen gözleriyle karşılaştım. Hava kararmaya başlamıştı. Ona uyku mahmurluğu içinde baktım ve anlam vermeye çalıştım. Gözlerimi kırpıştırıp esnedim.

"Beni mi izliyordun?" diye sordum yorgun sesimle. Başını salladı.

"Yaklaşık bir saattir..."

"Neden?" dedim merakla.

"Denizi izleyen birine gidip neden izlediğini sorabilir misin? Günbatımını veya gündoğumunu izleyen birine? Manzaralar izlenmek içindir." Sözleri kalbimi titretirken ona minnettarlıkla gülümsedim.

"Beni izlerken ne düşünüyordun?" diye sordum merakla. Kollarının arasına girip onu dinlemeye başladım.

"Hayatıma girişini, her şeyi altüst edişini..."

"Her şeyi altüst edişimi mi?" dedim korkuyla.

"Evet. Duygularımı, benliğimi, karakterimi... Her şeyimi."

"Ben seni altüst mü ettim?" diye sordum geri çekilerek. Yüzüne bir kez daha korkuyla baktım. Başını salladı.

"Bir duvardan farksız yaşıyordum, bana duygularım olduğunu öğrettin. Aşkı seninle tanıdım, özlemeyi, sevmeyi, önemsemeyi... Her şeyden öte, korkmayı seninle öğrendim. Kendim için hiç korkmamıştım, sonra sen geldin ve benim korkacak bir sebebim oldu."

"Neden korkuyorsun Onur?" diye sordum merakla.

"Seni kaybetmekten, zarar görmenden... Kafamdan o kadar çok şey geçiyor ki tahmin bile edemezsin."

"Anlat o zaman, ne geçiyor aklından?" diye sordum ve bir kez daha kollarının arasına uzandım. Onur tekrar anlatmaya başladı.

"Yukarıdaki avize üzerine düşebilir mesela. Şuradaki şömineden yangın çıkabilir. Başucundaki sürahi yere düşüp kırılabilir ve sen farkında olmayıp cam kırıklarının üzerine basabilirsin."

"Bunlar imkânsıza yakın şeyler."

"Yaşadıklarımız da öyleydi..." dedi Onur sessizce. "Sana o kadar düşkünüm ki... Sana karşı o kadar korumacıyım ki nasıl hissettiğimi sana anlatamam Zeynep. Bu yıllar önce de böyleydi, şimdi de böyle ve hep böyle olacak. Buna ister takıntı de, ister başka bir şey... Sanki sen hep tehlikedesin, sanki sen hep risk altındasın gibi hissediyorum." Doğrulup yüzüne baktım. Elimi yanağına götürdüm.

"Tehlike yok," dedim sessizce. "Risk yok. Buradayız ve güvendeyiz sevgilim. Hepsi yaşandı ve bitti. Bir daha başlamamak üzere, bitti..."

"Mahkeme günü geliyor," dedi Onur bir anda. Kaşlarımı çattım.

"Ne mahkemesi?"

"Ferhan'ın, Kemal Zorlu'nun ve Ender'in mahkemesi... Her şeyin netleşeceği, her şeyin aydınlanacağı mahkeme. Orada olmamız gerekecek, şahitlik etmemiz gerekecek..." Endişeyle yutkundum. Sonra sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Hangi gün, nereye gitmemiz ve nerede olmamız gerekiyorsa oraya gidecek ve orada olacağız Onur. Başımıza ne geldiyse bir bir anlatacağız, her şeyin aydınlanmasını izleyeceğiz, her şeyin netleşmesine şahit olacağız."

"Birçok insan orada olacak," dedi Onur. Tüm bu yıllar boyunca tanıdığımız herkes... Okuldaki öğrencilerden tut da öğretmenlere kadar, Ender'in evindeki çalışanlar, karşılaştığımız polis memurları, herkes ama herkes..."

"Güzel..." dedim zar zor yutkunarak. "Vakti gelmişti." Onur bana endişeyle baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Herkesi tekrar gördüğünde böyle güçlü olamayabilirsin Zeynep. Hepsini tekrar gördüğünde, her olayı baştan sona dinlediğinde, hepsini her ayrıntısıyla anlatmak zorunda kaldığında her şeyi en baştan yaşıyormuş gibi hissedebilirsin. Buna hazır mısın? Yaşadıklarımızla yüzleşmeye hazır mısın?"

"Hazır olmazsam ne olacak? Ne demek istiyorsun Onur?"

"Senin yerine vekâleten bir avukatın orada olmasını istiyorum. Senin orada olmanı istemiyorum," dediği an acı içinde gülümsedim.

"Sen? Senin yerine de bir avukat gidecek mi?" diye sordum.

"Hayır. Biz orada olacağız. Her şeyi anlatacağız."

"Neden?" diye sordum. "Siz benden daha güçlü olduğunuz için mi?" Onur telaşla doğruldu.

"Hayır, güzelim, saçmalama, beni yanlış anlıyorsun. Sen hepimizden daha güçlüsün, buna adım gibi eminim. Ama hamilesin, hassassın, o gün orada olmayı belki sen kaldırabilirsin ama

bebeğimiz kaldıramayabilir." Elimi karnıma götürdüğümde gözlerim öfkeyle dolmuştu.

"Yerime kimse vekâlet etmeyecek," dedim sert bir sesle.

"Zeynep, lütfen. Ben–" derken sözünü kestim.

"Onur..." dedim ve gözyaşları içinde ayağa kalktım.

"Bak, konuşamıyorsun bile güzelim. Şimdiden kötü oldun, bunu göremiyor musun?" Onur peşimden ayağa kalktı ve ben öfkeyle ağlarken kollarımı tuttu.

"Tüm bunları ben yaşadım!" dedim gözyaşları içinde. "Kimse benim yerime vekâlet ederek yaşamadı onları. Ben yaşadım. Ben anlatacağım. Herkes orada olacak ve ben de orada olacağım. Yüzüne tükürülmesi gereken herkesin yüzüne tüküreceğim." Öfkeden titriyordum. Onur kollarımı daha sıkı tuttu.

"Bak güzelim... Avukat uzun süredir bu mahkemeye hazırlanıyor. Bana hiçbir ayrıntı, hiçbir detay vermiyor ama Ender'in bize Ferhan'ın evinde bıraktığı miras çok detaylı, çok büyük. Her şey ama her şey o dosyalar sayesinde aydınlanıyor. O yıllarda bize tüm o notları kimin yazdığı bile..."

"Kim?" dedim gözyaşları içinde. "Kimmiş?"

"Bilmiyorum, o gün öğreneceğiz. Ama ben istiyorum ki sen o gün evde huzur içinde oturup bizi bekle. Doğrusu bu, senin kendini kötü hissetmene dair en ufak bir ihtimal bile istemiyorum. Orada sana kötü hissettirecek herhangi biri olursa ben onun ağzını burnunu dağıtırım ve senin bunu görmeni istemiyorum."

Derin bir nefes aldım. Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim.

"Sen kimsenin ağzını burnunu dağıtmayacaksın," dedim. "Ben de kendimi kötü hissetmeyeceğim. Her şeyi dördümüz yaşadık, her şeyi dördümüz bitireceğiz. O gün oraya dört kişi gideceğiz. Üzerine tek bir kelime daha etmeyeceğiz, bu konuyu da burada kapatacağız. Tamam mı Onur?" Onur çaresizce etrafına bakındıktan sonra başını salladı.

"Tamam..." dedi bastırmaya çalıştığı öfkesiyle.

KARANTİNA – V

O gün oraya Mahşerin Dört Atlısı olarak gidecektik. Her zaman beraberdik, hiçbir zaman ayrı olmayacaktık. Bu hayat bana tek bir şey öğretmişti; ne yaşarsanız yaşayın, nasıl yaşarsanız yaşayın, yaşadığınız her acının arkasında durmalıydınız. Acılarınızı desteklemeli, onları savunmalıydınız. O gün oraya gidecek ve acımın arkasında duracaktım... çünkü mutluluklarımız kalabalıktır ama acılarımızın bizden başka kimsesi yoktur.

Her gecenin sonunda güneş doğar
ve güneş her battığında gece olur.

21. Bölüm

Güneş

Her gecenin sonunda güneş doğar ve
güneş her battığında gece olur.

"Buradayız... Her şeye rağmen, herkese rağmen bir aradayız, mutluyuz ve buradayız."

Yanan ateşin etrafında oturmuş, müzik dinleyip yemeğimizi yerken Burak'ın sözleri üzerine gülümsedim. Onur'un verdiği haber başta büyük bir öfke patlamasına yol açsa da şimdi kendimi daha güçlü hissediyordum. O insanların her birini bir kez daha görecek olmak beni güçlendirmişti. Karşılarına geçip ayakta olduğumuzu gösterecek olmak bana huzur vermişti. Gerçekleri şüphe kalmayıncaya dek öğrenme ve o dosyanın kapanışını izleme fikri beni mutlu etmişti.

"Hadi söyle onlara..." Burak, Mert'in koluna vururken ilgiyle kaşlarımı kaldırdım.

"Ne söyleyecek?" Mert gülerek Burak'a baktı, sonra bize döndü.

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu Onur Mert gülerken.

"Zülal bana tekrar yazdı..." dedi Mert gülerek. Kaşlarımı çattım.

"Zülal mi?"

"Şu seni engelleyen kız mı?"

"Evet o," dedi Mert bir yudum su içerek. "Yaşadıklarımdan korktuğunu düşünmüştüm. Öyle değilmiş ama..."

"Korkmamış mı?" diye sordu Onur merakla.

"Hayır. Asıl mesele şuymuş: Kız benim konuşma ilerledikçe onu başımdan savmak için böyle bir yalan bulduğumu, yalan bir hikâye anlatarak onu kendimden uzaklaştırdığımı düşünmüş. Sinirlenip beni engellemiş. Bugün öğlen bana mesaj attı. Tekrar konuştuk, döndüğümde görüşeceğiz. Beni tanımak istediğini söyledi..." Heyecanla gülümsedim. Hepimiz aynı heyecanla gülümsüyorduk. Mert ise utanarak ateşi izliyordu.

"Anlat o zaman, kim bu kız? Kaç yaşında? Ne iş yapıyor?"

"Nerede tanıştınız?" Onur ve ben art arda sorularımızı sıralarken Mert cevaplamaya başladı.

"Sizin üst katınızda oturuyor," dedi bir anda.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Zülal... Bu ismi hiç duymadım, gerçi komşularımızı tanımıyoruz ama mutlaka görmüşümdür."

"Esmer, dalgalı saçlı bir kız. Boyu bayağı kısa, görmüşsündür."

"Tanıdık geliyor," dedim heyecanla. "Tanıştığımda anlarım."

"Kız bizimle aynı yaşta. Medya bölümünde okumuş, bir gazetede çalışıyor. Biz de sitenin bahçesinde tanıştık. Gece'yi gezdiriyordum, Gece'yi sevmek için yanıma geldi ve tanıştık..." Mert bunları anlatırken kıskançlıkla Onur'a döndüm.

"Bir daha ben yokken Gece'yi alıp dışarı çıkmayacaksın," diye mırıldandım.

"Asıl bir daha bu şahıslara vermeyelim bence... Çocuğumuzu kullanıyorlar." Sessizce güldüm ve onlara döndüm. O sırada Burak bize doğru eğildi.

"Haftaya bir saatliğine alabilir miyim?" diye sordu çekinerek.

"Neyi?" dedi Onur merakla.

"Gece'yi. Lütfen... Bahçede gezdirip getiririm." Ben sessizce gülerken Onur öfkeyle Burak'a döndü.

"Küfür etmeyeyim şimdi, Zeynep'in karnında olsa da bir bebek var aramızda..."

"Abi bu haksızlık ya, Mert'e vermişsiniz ama..."

"Saçma sapan konuşma, ben gerçekten gezdireyim diye aldım. Senin gibi salakça niyetlerle değil..." Mert Burak'ın koluna vururken, Onur kolunu belimden uzatıp beni sardı. Başımı omzuna yaslayarak ateşi seyretmeye başladım.

"Bizi ne zaman tanıştıracaksın?" diye sordum merakla.

"Dur be Zeyno, daha ortada hiçbir şey yok. Ama ilk seninle tanıştıracağım, söz."

"Ben Zeynep'i sizinle hemen tanıştırmıştım," dedi Onur gülerek.

"Sen de bizden iki dakika önce tanışmıştın çünkü abi..." Mert'in cevabına güldüğüm sırada Burak konuşmaya başladı.

"Evet, yarım saat sonra da bize mesaj atmıştın, 'Kız benim, haberiniz olsun,' diye."

"Ne?" dedim şok içinde. Burak endişeyle ağzını kapatırken Mert ve Onur, Burak'a bakıyorlardı.

"Ya özür dilerim, bunu söylememem lazımdı galiba. Değil mi?"

"Pek söylenecek bir şey değil farkındaysan..." dedi Mert, gözlerimi Onur'a çevirdim.

"Demek öyle yazmıştın..." dedim kulağına doğru. "'Kız benim, haberiniz olsun.' Üstelik tanışır tanışmaz..." Onur dudaklarını burnuma değdirdi.

"Benim değil misin?" diye sordu.

"Seninim..." dedim. "Öngörülerin kuvvetliymiş. Geleceğe dair başka tahminlerin var mı?" diye sorduğum sırada Burak ve Mert kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Var tabii," dedi Onur.

"Neymiş o tahminler?"

"Mesela hep benim olacaksın. Bu onlardan biri..."

"Başka?"

"Ben de hep senin olacağım, bu da onlardan bir diğeri."

"Başka?"

"Seni hep çok mutlu edeceğim, ellerim hep ellerini tutacak, gözlerim hep gözlerini bulacak... Yeterli mi?" Başımı salladım.

"Yeterli, başka hiçbir şeye ihtiyacım yok." Onur bir kez daha eğilip yanağımı öptü. Sonra dikkatimi Burak ve Mert'e çevirdim.

"Sıra sende, biliyorsun değil mi?" dedim Burak'a bakarak.

"Ne sırası Zeyno?"

"Gruba bir yenge getirme sırası," diye tamamladı beni Mert.

"Tamam, verin Gece'yi, iki gün sonra düğünüme gelirsiniz..."

"Oğlum sen kardeşini alıp çıksana, rahat bırak kızımı."

"Sizin sitede acayip güzel kızlar var abi, Gece'yi iki dakika bahçede gezdireyim, ne var bunda?"

"Burak, salak salak konuşma kardeşim." Onur'un Gece'yi kıskanmaya başlaması o kadar hoşuma gidiyordu ki onu hayranlıkla izliyordum.

"Camdan baktırayım bari..." dedi Burak. Mert bir kez daha Burak'ın koluna vurdu.

"Tamam, anladık, ben kendim gezerim bahçede. Biri gelip tatlıyım diye sevmeye filan kalkar belki..." Kıkırdayarak önümdeki masadan bir bardak su aldım.

"Gece'nin bebek arabasını verebilirim ama. İçine oturup gezebilirsin bahçede," dediğim sırada Mert ve Onur ufak birer kahkaha attılar.

"Siz gülüyorsunuz ama bana mantıklı geldi," diye mırıldandı Burak düşüncelere dalarken. Sohbet ettiğimiz sırada garson gelmiş, önümüzdeki tabakları topluyordu. Arkada hoş bir müzik ve ateşte çıtırdayarak yanan odun parçalarının sesi, başım Onur'un omzuna yaslı, hayatımın en güzel akşamlarından birini yaşıyordum.

"Size bir şey soracağım," dedi Burak, "ara sıra aklıma geliyor..."

"Sor tabii," dedim merakla. Üçümüz de onu dinlemeye başladığımız sırada Burak arkasına yaslanıp kaşlarını çattı.

"Bir sabah uyansanız ve her şeyin başladığı o günün sabahında olduğunuzu anlasanız... Mert, sen evinde olsan... Onur, sen Ender'le yaşadığın evde olsan... Zeynep sen de annen ve babanla yaşadığın evinde uyanıp yeni okulunun ilk gününe başlayacak olan o Zeynep olsan ve tüm bu yaşadıklarımızı o gece rüyalarınızda görmüş olsanız ne yaparsınız? O gün okula gelir misiniz? Her şey böyle ilerlerken, rüyam gerçek mi oluyor acaba deyip hiçbir yerde olanlara dur der misiniz? Hiçbir şeyi değiştirir misiniz?" Kısa bir sessizlik oldu. Herkes kendi içine çekilip birkaç dakika düşündükten sonra ilk cümleyi ben kurdum.

"Yaşadıklarımızın bir saniyesini bile değiştirmezdim," dedim kararlılıkla ateşi izlerken. "Kalkar, kahvaltımı yapar, giyinip okula gelirdim."

"Ben de," dedi Onur. "Bana Zeynep'i getiren bir hikâyenin tek bir anına bile dokunmazdım. Tek bir değişiklik bile onu benden alabilirdi, nasıl yaşandıysa öyle kalmasını sağlardım. Onu kaybetmeyi göze alamazdım..."

"O gün okula yürüyerek gelmiştim," dedi Mert, "Koşarak gelirdim. Sizi korumak için, yanınızda olabilmek için..."

"Peki, ya sen?" diye sordum Burak'a. "Ne sonuca vardın?"

"Deli misiniz? Bensiz olur mu? Bir önceki geceden gidip okulda kalırdım."

Burak'ın yüzüne gülerek baktım. Söylediklerimiz o kadar garipti ki belki bir başkasının asla atlatamayacağı şeyler yaşamıştık ve hiçbirinin değişmesini istemiyorduk. Hayat bizi bir araya, bir arada kalalım diye getirmişti. Kıyıdan kıyıya sürüklenip ayrılma ihtimalimiz yoktu...

Saatlerce süren sohbetimizin sonunda, Onur'la birlikte uyumak için odamıza geçtiğimizde yorgunluktan ölüyordum. Şömineden yayılan loş ışıkta, yatağa uzanıp birbirimize sarıldık. Onur'un nefes alıp verişi dünyanın en huzur verici sesiydi benim için.

"Uyuyacak mısın sevgilim?" diye sordum. Onur gözlerini araladı.

"Uyumayalım mı güzelim?" diye sordu.

"Uyuyalım... O zaman Juliet'in Romeo'suna dediği gibi, *binlerce kere iyi geceler dilerim sana sevgilim...*" Onur gülümsedi.

"O zaman Romeo'nun Juliet'ine cevap verdiği gibi, *binlerce kere lanet olsun bu geceye, eğer senin ışığın yoksa yanımızda...*"

"Onur..."

"Efendim güzelim?"

"Hadi bana *Romeo ve Juliet*'ten bir şeyler anlat. Aklında kalan bir diyalog olabilir... Sana beni hatırlatan herhangi bir sözü." Onur saçlarımı kokladı ve ben gözlerimi kapatırken kulağıma doğru fısıldamaya başladı:

"Demiş ki Romeo, *Yanağındaki parıltılar yıldızları gücendirirdi, âdeta güneşin lambayı gücendirmesi gibi. Gözleri gökyüzünden öyle ışıldayarak geçerdi ki kuşlar gece bitti sanarak ötüşürdü...* İşte bu satırlar bana seni hatırlatıyor güzelim. Sen gecenin bitişi, güneşin doğuşusun..." Onur saçlarımı okşarken heyecanla gözlerimi açtım.

"Ne oldu?" diye sordu Onur endişeyle.

"Her gece nasıl başlar?" diye sordum.

"Nasıl başlar sevgilim?"

"Güneş batar ve gece başlar..." dedim heyecanla. Onur endişeyle beni izliyordu.

"Ne demek istiyorsun güzelim, iyi misin sen?"

"Peki, her sabah ne olur?"

"Ne olur?" dedi Onur endişeyle.

"Gece biter ve güneş doğar..." dedim dolu gözlerle. Onur dediklerimi anlamaya başlıyor gibiydi. Bir bana baktı, bir karnıma baktı. Sonra doğrulup bana sıkı sıkı sarıldı. Ben ağlıyordum, o gülüyordu.

"Güneş..." dedi elini karnıma götürerek. "Günün yarısı gecenin, yarısı güneşin..."

Birbirimize dakikalarca sıkı sıkı sarıldık. Sonra ben gözyaşlarımı silerek ondan ayrıldığımda Onur beni kendine doğru çekti ve bana arkamdan sarılarak ellerini karnımda birleştirdi.

"Güneş..."dedi bir kez daha. "Aramıza hoş geldin Güneş..."

"Sence cinsiyeti ne olacak?" diye sordum merakla.

"Bence bir önemi yok," dedi. "Sence onu mutlu edebilecek miyiz?" Ona döndüm, gözlerine hayranlıkla baktım.

"İşte sana âşık olma sebeplerimden biri..." dedim.

"Neymiş o?" diye sordu.

"Bir bebeğin olacağını öğrendiğinde merak ettiğin şeyin onu mutlu edip edemeyeceğimiz olması... çünkü sen harika bir insansın Onur, harika bir sevgilisin, harika bir arkadaşsın, harika bir babasın..." Sonra derin bir nefes aldım.

"Sorumun cevabını ver bakalım," dedi Onur. "Sence onu mutlu edebilecek miyiz?"

"Evet," dedim kendimden emin bir sesle. "Onu çok mutlu edeceğiz... Seni çok mutlu edeceğiz Güneş." Elimi karnıma götürdüm. Onur'un karnımdaki ellerini tuttum.

"Teşekkür ederim hayatıma," diye mırıldandım. "Karanlık için, aydınlık için. Acı için, mutluluk için, Gece için, Güneş için. Her şey için..."

Başıma gelen onca şeye rağmen kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissediyordum, hissedebiliyordum. Bilin ki başınıza ne gelirse gelsin, ne yaşarsanız yaşayın dünyanın en şanslı insanı olmak sizin elinizde; yeter ki öyle olmayı dileyin...

Unutmayın, her gecenin sonunda güneş doğar ve güneş her battığında gece olur. İmkânsız olan hiçbir şey yok bu dünyada; her şey mümkün, her şey güzelliklerle dolu. Her şey sizin ellerinizde, ellerinizi kalbinize götürün ve fısıldayın kendinize.

Her şey burada, ellerimin arasında...

Unutmayın,
artık hep aydınlıkta dans edeceğiz...

22. Bölüm

Zeynep ve Onur'un Hikâyesi

Unutmayın, artık hep aydınlıkta dans edeceğiz...

(Dönüş Günü)

Sapanca'da geçirdiğimiz iki günün sonunda gözlerimi odamızdan sızan güneşe açtığımda dönüş gününün gelmesi beni hem hüzünlendiriyor hem mutlu ediyordu. Gece'ye kavuşacak olmanın mutluluğu içimi doldurup taşırırken huzurlu bir tatili bırakacak olmak biraz olsun üzücüydü.

"Günaydın güzelim." Onur üzerini giyinmiş bir şekilde odaya girdiğinde gözlerim duvardaki saate kaydı. Saat 11.36'ydı.

"Beni neden uyandırmadın? Çok uyumuşum..."

"Dinlenmeni istedim. İki gündür çok yoruldun. Hem, bu akşam daha çok yorulacaksın..." Anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Dönüş yolu üzerine bir de gider gitmez Gece'yle ilgileneceksin, o yüzden."

"Doğru ya... Çıkıyor muyuz?"

"Çıkıyoruz güzelim, sana sandviç ve portakal suyu söyledim, şimdi geliyor. Sen onları ye, hazırlan ve bahçeye gel olur mu? Bir telefon konuşması yapacağım, çocuklar da arabada bekliyor."

"Öyle mi? Kiminle konuşacaksın?" dediğim sırada bir görevli elinde portakal suyu ve sandviç taşıdığı tepsiyle kapıda belirdi.

"Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve aceleyle sandviçimi yemeye başladım.

"Avukatla konuşacağım güzelim. Hadi, giyin de gel, olur mu?"

"Tamam, avukat erkekti, değil mi?" Kapıya doğru ilerleyen Onur olduğu yerde durdu ve bana dönüp gülümsedi.

"Evet güzelim, kıskanılacak bir şey yok."

"Tamam, on dakikaya yanınızdayım!"

"Acele etme, bekleriz." Onur odadan çıkar çıkmaz aceleyle sandviçimi yiyip portakal suyumu içtim. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra hızla üzerimi değiştirdim.

Biliyorum, içinden 'Babam sana acele etme demişti anne,' diyorsun Güneş. Sen hep babanın sözünü dinle, olur mu? Anneler dinlemese de olur...

İçimden Güneş'le konuşarak hazırlandıktan sonra kol çantamı alıp kapıya çıktım. Burak ve Mert arabada oturmuş müzik dinliyorlardı. Onur ise hâlâ telefonda konuşuyordu. Beni görünce göz kırptı ve elini ağzına götürdü.

"Tamamdır, görüşmek üzere," diye mırıldandı. "Anladım, kapatmam lazım, iyi günler," diye devam etti ve telefonu kapattı.

"Hâlâ avukatla mı konuşuyordun?" diye sorduğumda içimde garip bir şüphe belirmişti. Kaşlarımı çatmış onu izliyordum.

"Evet güzelim, hazırladığı dosyanın içeriğini anlatıyordu."

"Anladım... Bir ara bana da anlatsın." Onur tepkime gülümsedi.

"Anlatır, yarın gidelim, anlatsın. Olur mu?" Başımı salladım.

"Tamam, unutma ama. Yarın avukata gidiyoruz."

"Unutur muyum güzelim? Hadi, geç bakalım. Kızımızı daha fazla bekletmeyelim." Onur benim için arabanın kapısını açarken dikkatlice arabaya bindim. Yola çıktığımızda Mert gülümseyerek mesaj yazıyordu, Burak ise telefonunda oyun oynuyordu.

"Zülal'le mi konuşuyorsun?" diye sordum.

"Evet, Zülal'le konuşuyorum Zeyno."

"Aranız nasıl? Yüzün gülüyor..." Mert bana gülerek baktı.

"Aramız iyi Zeyno, hatta bayağı iyi."

"Darısı birilerinin başına..." dediğim sırada Burak'ın gözleri gözlerime değdi.

"Kimin? Benim mi?" diye sordu.

"Evet, senin. Ne yapsak, şu çocukluk aşkın Nilsu'yu mu bulup çıkarsak ortaya? Salak Nilsu muydu lakabı?" Mert ve Onur gülerken Burak gözlerini devirdi.

"Aramadığımı mı sanıyorsun? Kızın soyadını unutmuşum..."

"Sen ciddi misin?" dedim şaşkınlıkla. Başını salladı.

"Belki de benim kaderim odur diye düşündüm. Ama soyadını unuttuğum için hiçbir yerde bulamadım..."

"Nilsu Atalar," dedi Mert bir anda. "Soyadını ben bile hatırlıyorum." Burak bir anda şok içinde Mert'in yüzüne baktı.

"Atalar, doğru ya! Dur, hemen bakacağım..." Bir anda oyununu kapattı ve sırayla sosyal medya hesaplarına girmeye başladı. Kızı her yerde ararken önüme döndüm ve camımı sonuna kadar açtım. Rüzgâr arabanın içini doldururken Onur elini uzattı ve elimi tuttu.

"Hiçbir şey olmadı, farkında mısın?" dedi.

"Nasıl yani sevgilim?"

"Tatile çıktık, hiçbir felaket olmadı. Bir aradayız, dünya buna engel olmaya çalışmıyor. Sıradan dört insan gibi..." Ona gülümsedim.

"Bitti Onur..." diye mırıldandım. "Mahkeme günü geldiğinde tamamen sona erecek, her şey yok olup gidecek. Rafa bile kalkmayacak."

"Bu sen gelmeden de yaşanabilir, biliyorsun," dedi endişeyle. "O gün seni bir odaya kapatmak zorunda kalmak istemiyorum Zeynep." Elini daha sıkı tuttum.

"O gün orada olacağım Onur. Çok da iyi olacağım. Söz veriyorum sana." Onur sıkıntılı bir nefes aldı.

"Buldum abi, Nilsu'yu buldum! Ne yapsam? Mesaj mı atsam?"

"Mesaj at, seni hatırlayıp hatırlamadığını sor," dedi Mert.

"Sana sormadım, Zeyno'ya soruyorum." Burak'a aynadan bakıp gülümsedim.

"Mesaj at," dedim. "Tutma kendini. Adım atmaktan korkma, kaybedecek hiçbir şeyin yok. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok." Burak Nilsu'ya mesaj atarken halsizlik hissi beni bir kez daha vurmuştu. Onların kendi aralarındaki konuşmalarını dinlerken gözlerim rüzgârın gücüyle kapanmaya zorlanıyordu. Bu hisse teslim oldum ve uyku beni sarıp sarmalarken son söylediklerini dinliyordum...

"Galatasaray bu sene ne yaptı ya?"

"Aynen abi, haberleri okuyorum ve şoktayım..."

"Dün yaptıkları açıklamayı duydunuz mu?"

"Sen ne diyorsun!"

Sesleri benim için birer yankıya dönüşürken kendimi rengârenk bir rüyanın ortasında buldum. Deniz kenarında koşuşturduğum, martı sesleriyle güldüğüm, Gece'nin kahkahalarını duyduğum, Onur'un sesini işittiğim müthiş bir rüyanın kollarına bıraktım kendimi... Rengârenk, tertemiz, mis gibi bir rüya beni sararken kendimi huzurun zirvesinde hissediyordum... Teşekkür ediyordum, sadece teşekkür...

(Saatler Sonra)

"Onlar gelmiş. Şeyi de getirmişler..."

"Anladım, diğer şey de gelmiş mi?"

"O şey de gelmiş, endişelenme."

"Abi aksilik yok, sorun yok, merak etme. Her şey kontrolümüz altında."

Sesleriyle tekrar gözlerimi açtığımda ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum bile. Gözlerimi ovuşturup etrafıma bakındım; olan biteni ve ben uyurken geçen süreyi algılamaya çalışıyordum. En son hangi rüyada olduğumu hatırlamaya, bu güzel, tanıdık müzik sesinin hangi sokaktan geldiğini çözmeye çalıştım.

"Onur..." diye mırıldandım halsizce.

"Güzelim, günaydın. Sonunda uyanabildin." Gözlerimi kırpıştırarak bir ona bir geçtiğimiz sokaklara baktım.

"Burası neresi? Tanıdık geliyor... Geldik mi?"

"Geldik sayılır güzelim. Önce bir yere uğrayacağız. Sonra eve geçeriz."

"Nereye?" diye sordum merakla.

"Bizim restorana... Yemek yer, öyle geçeriz. Bugün orada canlı müzik olacak. İyi gelir diye düşündüm."

"Aa, bu sesler oradan mı geliyor?"

"Evet Zeyno, bahçede ufak bir konser olacak. Masaların hepsini bahçeye atmışlar," diye söze girdi Burak.

"Kimin konseri?"

"Yani, çok bilindik bir grup değil..." dedi Mert sessizce. Gülümsedim.

"Hatırlıyor musunuz, aynı bahçede Yedinci Ev'in konseri vardı... Hayat ne tuhaf," diye iç çektiğimde Onur gözlerini bana çevirdi. Burak ve Mert ise arkada gülüyordu.

"Aynen öyle güzelim... Hayat çok tuhaf," diye mırıldandı Onur. Sonra arabayı binanın arka bahçesine park etti. Müzik sesleri artarken merakla dışarıya baktım.

"Neden arkaya park ettin?"

"Bugün burası çok kalabalık. Önde park yeri yokmuş..." dedi Mert.

"Burak, Mert, siz bahçeden bize masa tutun. Biz de içeri girip bir lavaboya gidelim. Gitmek istersin, değil mi güzelim? Çok terlemişsin."

"Olur," dedim anlam veremeyerek. "Gidelim..."

Onur arabadan inip kapımı açarak elini bana uzattı. Elimi tutup beni binanın arka kapısından sokarken hiçbir şeye anlam veremiyordum. Burak ve Mert gülüşerek yandan dolanıp bahçeye doğru ilerlerken biz neden bu kapıdan giriyorduk?

"Neden ön kapıdan girmedik?" diye sordum merakla.

"Burası kestirme. Lavabolara daha yakın güzelim."

"Ama ön kapının girişinde lavabo vardı!"

"Orası çok kalabalık oluyor. Hadi, gel." Onur beni elimden tutup karanlık koridorlardan geçirirken buranın restoran için kullandığımız kat olmayışı kafamı kurcaladı. Onur beni bir kapının önünde durdurup kapıyı cebinden çıkardığı anahtarla açarken şaşkınlıkla ona baktım.

"Burası kullanılmıyor bile Onur, ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Artık kullanılıyor," dedi ve kapıyı açtı.

"Ne olarak kullanılıyor?" diyerek içeri adım attığım an karşımda asılı bir gelinlik, bir de damatlık gördüm.

"Gelin odası olarak." Onur'un cevabını duyduğum an gözlerim şok içinde dantel işlemeli upuzun gelinliğin üzerindeydi. Gözlerim gelinlikten ayrılıp bembeyaz döşenmiş odada gezerken makyaj masasının üzerinde duran tacı ve gelin çiçeğini gördüm. Yerde duran şeffaf bantlı ayakkabılar, duvak ve masadaki makyaj malzemeleri beni şoka sokarken Onur'a döndüm.

"Ne bu?" dedim gözyaşları içinde. "Ne bunlar?"

"Bugün burada bir düğün var güzelim..." dedi Onur arkamızdaki kapıyı kapatırken.

"Kimin düğünü?" diye sorduğumda cevabı biliyordum.

"Bir çiftin düğünü... Tanımazsın. Çok güzel bir hikâyeleri var..." dedi Onur gözlerime derin derin bakarken.

"Belki tanırım, kim onlar?" diye sordum titreyen sesimle. Onur'un gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

"Bu restoran bir zamanlar bir okulmuş... Bu okulda tanışmışlar, bu okulda âşık olmuşlar, bu koridorlarda dolaşmış, bu odanın önünden geçmişler."

"Ve çok acı çekmişler..." dedim titreyen sesimle. Onur dolu gözleriyle başını salladı.

"Ve çok acı çekmişler," diye tekrar etti beni. "Bir savaşın ortasındalarmış, o savaşın ortasında gidip evlenmişler. Ama herkesten gizlice, aceleyle evlenivermişler."

"Hiçbir zaman bir düğünleri olmamış..." dedim gözlerimden birer damla yaş akarken. Onur başını salladı.

"İstemişler ki acı üzerine kurdukları bu aşk nerede başladıysa orada evlensinler, her şeyin en güzelini yaşasınlar, ailelerinin gözlerinin

önünde hayatlarını birleştirsinler, en sevdikleri grubun şarkılarında dans etsinler."

"Yedinci Ev mi?" dedim gözyaşları içinde. Onur başını salladı.

"Yedinci Ev..." diye mırıldandı.

"Şaka yapıyorsun..."

"Hayır güzelim, hepsi gerçek. Sen gerçeksin, ben gerçeğim, tüm bunlar gerçek. Kızımız yukarıda, bahçede bizi bekliyor. Senin gelinliğinin aynısından bir tane de onun üzerinde var, seni görmek için sabırsızlanıyor."

"Gece'ye gelinlik mi aldın?" dedim gözyaşları içinde.

"Seni mutlu edecek her şeyi yaptım, her şeyi yaparım..."

"Onur..." dedim, konuşmaya bile devam edemeyecek haldeydim.

"Zeynep..." dediği sırada kendimi onun kollarında buldum. Ona sıkıca sarıldım, hüngür hüngür ağladım.

"Burada tanıştık, burada başladık, burada devam edeceğiz Zeynep. Burası bizim."

"Onur..." dedim sakinleşmeye çalışarak. "Ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu güzelim?"

"Hani size hep bizim sadece bedenlerimizi değil, ruhlarımızı da karantinaya aldılar derdim ya... Hatırladın mı?"

"Hatırladım güzelim, senin herhangi bir cümleni unutabilir miyim?" Başımı salladım ve mutluluktan ağlarken ona baktım.

"Karantina bitti," dedim. "Ben şu an, kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Ruhum o karantinadan çıktı..."

"Ben seninle ömür boyu karantinada olmaya da razıyım Zeynep. Seninle acı çekmeye de razıyım, seninle var olmaya razı olduğum gibi yok olmaya da razıyım. Ben seninle her şeyi kabul ederim, yeter ki sen ol, yeter ki biz olalım."

"Biz hep olacağız Onur, sana söz veriyorum. Ben ve sen, asla ayrılmayacağız."

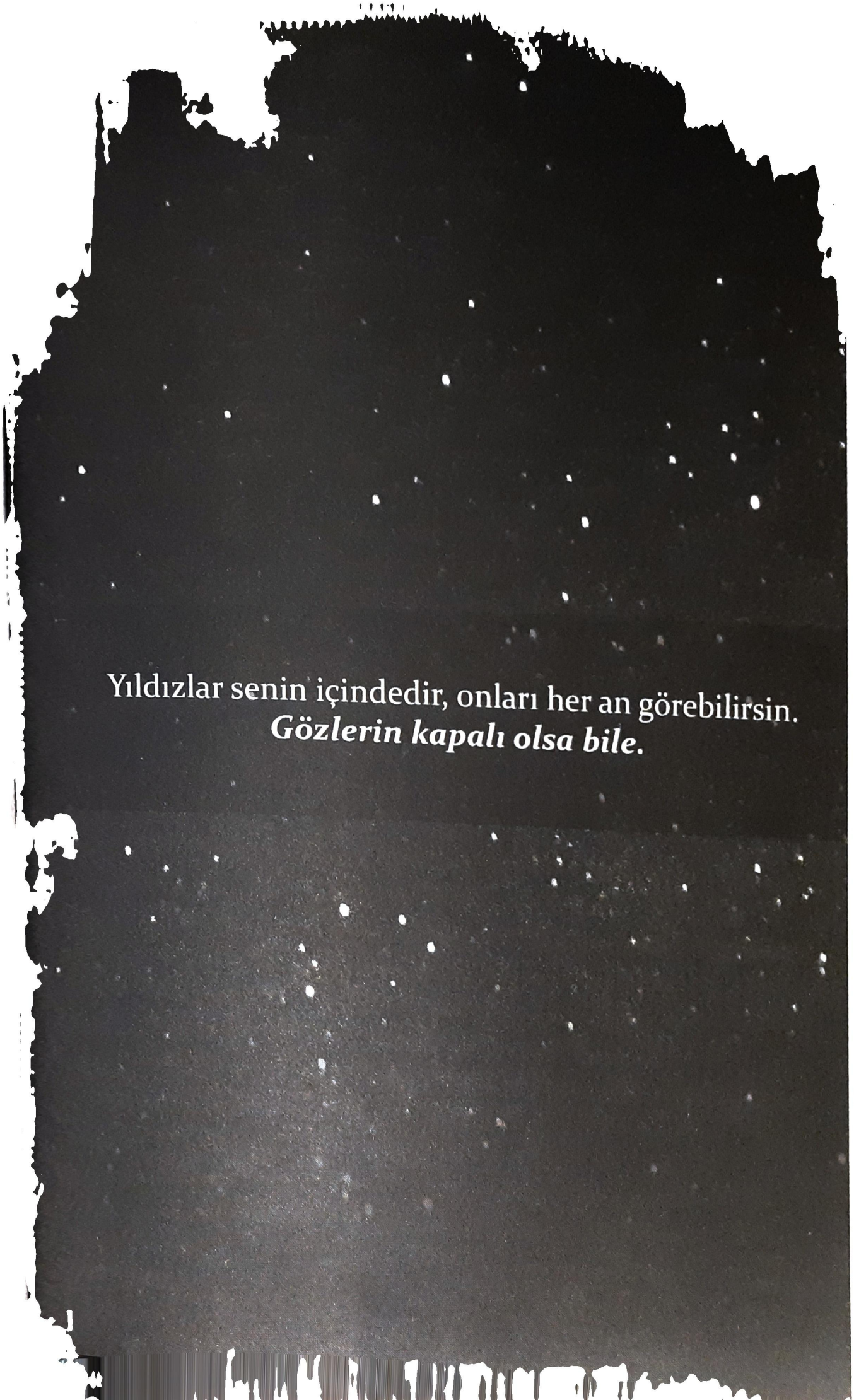
"Biliyorum güzelim. O zaman hazır mısın?"

"Neye?"

"Çıkıp sevdiğimiz herkesin gözlerinin önünde, Yedinci Ev'in şarkıları eşliğinde, her şeyi başlatan o bahçede dans etmeye? Benimle dans eder misin Zeynep Akay?" Ona uzun uzun baktım. Başımı salladım.

"Evet..." dedim mutluluk gözyaşları içinde. "Evet..."

Bu, Zeynep'in Onur'a kavuşmasının hikâyesi. Dört kişinin yüz binlerce ruhu da kendileriyle birlikte karantinaya almalarının ve sonra hep birlikte özgür olmalarının hikâyesi. Öyleyse hadi, gelin hep beraber son bir dans edelim karanlığa doğru. Unutmayın: Artık hep aydınlıkta dans edeceğiz...

Yıldızlar senin içindedir, onları her an görebilirsin.
Gözlerin kapalı olsa bile.

23. Bölüm

Düğün

Yıldızlar senin içindedir, onları her an görebilirsin.
Gözlerin kapalı olsa bile.

"Zeynep Hanım, şu tonları mı tercih edelim?"

"Fark etmez."

"Peki, hangi ruju kullanalım?"

"İnanın, hiç fark etmez..."

"Makyajdan çok anlamıyorsunuz galiba gelin hanım."

"Hayır. Sadece çok mutluyum, neyin ne renk olduğu hiç fark etmez."

Sadece bir saat sonra, her şeyimle hazırdım. Onur, Burak ve Mert beni kapıda beklerken gelinliğimin içinde, olabilecek en sade topuzumla, dümdüz duvağım ve elimdeki lavantalarla onların yanına gitmek için bekliyordum.

"Güzel oldum mu?" diye sordum beni hazırlayan makyöze. Garip bir şekilde gözleri dolmuştu, başını salladı.

"Çok güzel oldunuz... Artık kapıyı açmamın zamanı geldi galiba..." Heyecanla başımı salladım. Kapı açılırken gözlerim dolu doluydu. Makyajımın akacak olması umurumda değildi. Kapı açıldı,

gözlerim onun gözlerini buldu, onun gözlerinin elası beni yıllar öncesine götürüp geri getirdi.

"Onur..." diye mırıldandım titreyen sesimle. O an gözlerimi kapattım ve ismini onun dudaklarından bu binanın içinde ilk duyduğum ana gittim.

"Susmayacağım! Sen ne tür bir aptalsın!?"

"Aptal... Güzel kelime! Ama arkadaşlarım bana Onur der."

"Memnun oldum. Gerçekten şu an tek ihtiyacım adını öğrenmekti. Neler yapıyorsun, anlatsana. Hobi olarak insanları ölümle mi tehdit edersin?"

Gözlerimi açtım, Onur bana hayranlıkla bakarken gözlerim Onur'un sol yanındaki Burak'a ve sağ yanındaki Mert'e kaydı. Bana ağlamak üzerelermiş gibi bakıyorlardı.

"Burak, Mert..." dedim titreyen sesimle. Gözleri gözlerimi buldu ve onların ismini, yine bu binanın içinde ilk kez Onur'un dudaklarından duyduğum anı anımsadım.

"Burak ve Mert, arkadaşlarım."

Duygulanarak gözlerimi kırpıştırdım. Titrek bir nefes aldım. Üçünün hayran bakışları beni baştan aşağı süzerken Onur bana doğru bir adım attı.

"Zeynep..." dedi bir anda ve o an karşımda duran, her şeyim olan bu üç kişinin adımı bu binada ilk kez benim ağzımdan duydukları o anı anımsadım.

"Kaçmak yok, beni dinleyeceksiniz. Bu işte birlikteyiz ve ayrılmayacağız. Katil bulunacaksa biz buluruz. Kimseye anlatmak ve hiçbir yere gitmek yok. Her şey düzelene kadar buradayız ve yan yanayız. Anlaşıldı mı? Mert? Burak? Yeni kız?"

"Zeynep..."

İşte böyle başladı her şey. Bu dört kişi, bu binanın içinde bir koridorda durmuş, başlarına geleceklerden habersizce tanışmışlardı. Aradan yıllar geçmişti ve bu dört kişi yine aynı binanın içinde bir

odada durmuş, birbirlerine sesleniyordu. Asıl hikâye şimdi başlıyordu; asıl serüvenin zamanı gelmişti.

"Çok güzelsin," dedi Onur titreyen sesiyle. Elini uzatıp yanağımı okşadı.

"Teşekkür ederim," dediğimde ayakta durmakta bile zorlanıyordum.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. Başımı salladım.

"İyiyim, neden hep bunu soruyorsun?" dedim gülerek.

"Çünkü sen iyiysen, her şey iyi demektir." Bana doğru eğildi, dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu.

"Gidelim mi artık dünyanın en güzel çifti?" diye sordu Burak kapıdan.

"Gidelim," dedi Onur. Sonra elimi tuttu. Kapıdan birlikte çıktığımız sırada heyecandan ölmek üzereydim. Bir elim Onur'un elini tutuyordu, bir elim karnımdaydı.

"*Bak bebeğim, burası annenin ve babanın hikâyesinin başladığı yer...*" dedim içimden. Onur'la birlikte merdivenlerden çıkarken Burak ve Mert de gelinliğimin eteğini tutuyordu.

"Biz şimdi senin nedimelerin miyiz?" diye sordu Burak gülerek. Kıkırdadım.

"Bir nedimem olmadığınız kalmıştı, o da oldu."

"Onur'un en yakın erkek arkadaşları biziz, Zeynep'in en yakın kız arkadaşları biziz. Olaya bak!" diye söylendi Burak gülerek. Mert ufak bir kahkaha attı. Tam o sırada bahçenin kapısına ulaşmıştık.

"Düşmeme izin vermeyin," diye fısıldadım. "Bacaklarım titriyor." Onur elimi daha sıkı kavradı.

"Düşmene izin vermem güzelim, hiçbir zaman."

"Biz buradayız Zeyno, düşmene izin verir miyiz?"

"Yanındayız Zeyno, her zaman!"

Üçünün sözleri içimi rahatlatırken muhteşem bir keman sesi eşliğinde bahçeye ilk adımımızı attık. Karşımda gördüğüm kalabalık bizi alkışlarken gözlerim tek tek herkesin üzerinde gezindi. Annem,

babam, Gece, Zuhal Annem, Rıza Babam, Burak ve Mert'in aileleri, halalarım, teyzem, dayım, amcam, kuzenlerim, babamın çocukluk arkadaşı, Eskişehir'deki komşularımız... Tanıdığımız herkes buradaydı.

"Hiç arkadaşımız yok," dedim gülerek. Onur, Burak ve Mert de gülmeye başladılar.

"Biz varız ya," dedi Mert.

"Siz binlerce arkadaşa bedelsiniz," dedi Onur.

"Hadi, siz dans pistine!" dedi Burak. Onur beni iki elimden tutup son iki basamağı inmeme yardımcı olurken kendimizi dans pistinde bulduk. Önce keman eşliğinde dans etmeye başladık.

"Tam buradaydık," dedi Onur.

"Ne zaman?"

"Yedinci Ev konserinde, onları dinlerken tam burada duruyorduk." Gülen gözlerimle onun o güzel ela gözlerine baktım.

"Sana yıllar önce, tam burada dururken de âşıktım yani..." diye mırıldandım. Onur'un gülümsemesi büyüdü.

"Yıllar önce tam burada dururken de birbirimize âşıktık, şimdi olduğu gibi." Başımı omzuna yasladım. Herkes hayranlıkla bizi izleyip fotoğraflarımızı çektikten birkaç dakika sonra Burak'ı kucağındaki Gece'yle bize doğru yaklaşırken gördüm.

"Pardon, kızınızla dans edebilir miyim beyefendi?" dedi Onur'a. Onur keyifle güldü.

"Kızım istiyorsa neden olmasın?" Gece keyifle kıkırdadı. Hayranlıkla onları izlerken Burak ve Gece yanımızda dans ediyorlardı. Sonra Mert katıldı bize, Gece'nin bir elini de o tuttu.

"Zülal yok mu?" diye sordum merakla.

"Gelmeye çalışacağını söylemişti. Hâlâ ortada yok."

"Arasana!"

"Şu an meşgulüm. Yeğenimle dans ediyoruz!"

"Delisiniz!" Dans pistinin ortasında Onur ve ben, yanımızda ise Burak, Mert ve Gece dans ediyordu. Hemen sonra annem ve babam katıldılar bize.

"En son ne zaman dans ettiğimizi hatırlamıyoruz bile!" dedi annem gülerek. Tam o an Rıza Babam ve Zuhal Annem göründü, heyecanla dans etmeye geliyorlardı.

"Dünür, biz hayatımız boyunca hiç dans etmedik, nasıl olacak?" dedi Zuhal Anne, anneme.

"Olsun dünür, daha genciz, yeni başlıyoruz." Kendi aralarında gülüşüyorlardı. Herkes yavaş yavaş dans pistine gelip dans etmeye başlarken gözlerimi Onur'a çevirdim, o ise zaten hep bana bakıyordu.

"Dünyanın en güzel günü..." diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Onur. "Dünyanın en güzel günü senin dünyaya geldiğin gün." Ona minnettarca gülümsedim.

"İyi ki benimsin," diye fısıldadım.

"Hep senindim Zeynep; hayatım boyunca seni bekledim."

"Hayatım boyunca hep içimde bir eksiklik hissiyle yaşadım Onur. Meğer o eksiklik hissini sadece sen doldurabilirmişsin. Senin gelmeni beklemişim, gelmeni ve o hissi doldurmanı beklemişim tüm hayatım boyunca," dedim titreyen sesimle.

"Sen benim için bir hediyesin..." dedi Onur beni öperken. İlk dans bittiğinde herkes yemek yemek için masalara otururken ben, Onur, Burak ve Mert hâlâ ayaktaydık.

"Yedinci Ev geliyor," dedi Burak heyecanla. Gözlerim heyecanla sahneye çevrildi. Grup üyeleri tek tek sahneye çıkarken pistte durmuş onları izliyorduk. Grup üyeleri sahneye yerleştikten sonra solistin bize dönüp gülümsediğini gördük.

"Merhaba sayın konuklar..." dedi solist gülümseyerek.

"Bugün bizim buraya ikinci kez gelişimiz aslında," dedi solist.

"Abi resmen hatırlıyorlar..." dedi Mert keyifle onları kameraya çekerken.

"Ben anlattım," dedi Onur. "Baştan sona her şeyi..." Gözlerimi Onur'a çevirdim, ona gülümsedim. Eğilip yanağımı öptü.

"Burası önceden bir okuldu. Biz de bir konser için yıllar önce buradaydık..."

"Allah belasını versin o okulun..." Önümüzde oturan annemin kısık sesi kulaklarımızı doldurduğunda sessizce güldük.

"O konserde yağmurun altında bizi saatlerce dinleyen iki genç vardı, ne yalan söyleyeyim, benim de gözüme çarpmışlardı. Dün gibi hatırlıyorum."

"Resmen hatırlıyor abi!" dedi Burak. "Ama bizi neden hatırlamıyor?" diye ekledi hayal kırıklığı içinde.

"Öğrendik ki o gün yağmurun altında bizi saatlerce dinleyen o iki genç bugün burada düğünlerinde de bizi dinlemek istemiş. Bugün yağmur yok ve onlar için şarkılarımızı bir kez daha seve seve söyleyeceğiz. Hazırsanız başlayalım."

"Hazırız!" Kalabalıktan çıkan güçlü ses beni şaşırttı.

"Dayına bak," dedi Onur. "Yedinci Ev diye bir grup sahneye çıkmış, dayın ayağa kalkmış, 'Hazırız!' diye bağırıyor." Gülmeye başladım. O sırada grup ilk şarkısını söylemeye başladı.

"Hangi şarkıydı bu?" diye sordu Onur.

"Sevsene Beni..." dedim.

"Seviyorum zaten güzelim." Onur'un cevabıyla bir an boşlukta bulunup açıklamaya kalktım.

"Şarkının adı Sevsene Beni, daha önce söylemiştim," derken Onur'un gülen bakışlarını görünce gözlerimi devirdim. "Bilerek söyledin, değil mi?" Onur başını salladı.

"Ama şu hallerin çok tatlı oluyor, görmek istedim."

"Çok kötüsün Onur." Onur tepkime güldü ve beni kendine çekti.

"Zeynep, Zeynep, Zeynep..." dedi bir anda bana sıkı sıkı sarılırken. "İsmini söylemek o kadar hoşuma gidiyor ki binlerce kez söyleyebilirim." Kollarının arasında gülüyordum.

"Onur, Onur, Onur..." dedim ben de. "Hayatımın sonuna kadar ismini söylemek istiyorum. Dudaklarımın arasından başka isim çıkmasın istiyorum..." dedim sessizce.

"Hayata borcum var," dedi; "bana seni verdi... Ne büyük şanstır bu." Başımı omzuna yasladım, orada öylece yavaş yavaş dans edip durduk. Etrafımızda sevdiğimiz herkesin sesi, en sevdiğimiz grubun şarkıları ve biz... Daha güzeli olabilir miydi?

"Bir şey soracağım..." diyerek yanımıza geldi Burak. "Bu gece hep böyle mi devam edecek?" dedi merakla.

"Nasıl yani?" diye sordu Onur. "Ne demek hep böyle mi devam edecek?"

"Yani hep böyle şarkılar, klasik danslar filan..."

"Ne olmasını bekliyorsun?" diye sordu Onur.

"Ne bileyim, yani halay filan çekilmeyecek mi?" Sessizce kıkırdadım.

"Halay çekmek istiyorsan şurada, biraz ötede tek başına halay çekebilirsin, böyle bir yasak yok... İsteyen kalkıp halay çekebilir, buna imkân sağlarız," dedi Onur ciddi kalmaya çalışarak.

"Ya dalga geçme oğlum," dedi Burak. "Ne bileyim, sonuç olarak bu bir düğün. Halay olacak mı merak ettim."

"Ne diyor yine bu?" diye sorarak yanımıza geldi Mert. "Yüz ifadelerinizden Burak'ın yine saçmaladığını anlayıp geldim."

"Halay çekmek istiyormuş," diye açıkladı Onur. Burak gözlerini devirdi.

"Öyle bir şey demedim. Halay çekilecek mi, bunu sordum sadece. Sözlerimi çarpıtmayın, lütfen," dedi sanki çok ciddi bir konudan konuşuyormuşuz gibi.

"Gel, ben sana halay çektireceğim. Hadi..." Mert Burak'ı çekiştirirken ufak bir kahkaha attım.

"Ya zaten iki kişi halay çekilmez ki!" diyordu Burak sesleri bizden uzaklaşırken. O sırada grup şarkılarından birini bitirmiş ve ikincisine hazırlanıyordu.

"Şimdi Zeynep Hanım'ın, yani gelinimizin en sevdiği şarkıyı söyleyeceğiz..." dedi solist.

"Gerçekten mi?" dedim heyecanla.

"Hangisiydi senin en sevdiğin şarkı?" diye sordu Onur.

"*Utanıyorum Halimden...*"

"Neden utanıyorsun güzelim? Saçmalama..."

"Hayır, Onur, şarkının adı o, sanki bil–" derken durdum ve sinirle güldüm, "Yine yaptın! Yine aynı şeyi yaptın! Resmen heyecanlı oluşumu kullanıyorsun!" Onur keyifle gülerken solist konuşmaya devam etti.

"2013 yılından bu şarkı, bizden Zeynep'e gelsin... *Utanıyorum Halimden...*" O sırada yan masadan dayımın sesi duyuldu.

"Bu çocuk niye utanıyormuş halinden? Saçı başı dağınık ya ondan mı?" Onur'la birlikte bu sözü duyar duymaz birbirimize bakıp gülmeye başladık.

"Kime çektiğin belli oldu," dedi Onur. "Aranızda kan bağı yok ama dayına çekmişsin güzelim."

"Onur..." dedim alınarak. Tam o an alnımda hissettiğim bir yağmur damlasıyla kaşlarımı çattım.

"Çok garip..." dedi solist sahneden mikrofona eğilerek. "Yağmur başladı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi... Bu da bizim uğurumuz olsun. İyi dinlemeler..."

Grup şarkıya başlarken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gökyüzünden düşen yağmur damlaları yüzümüzü ıslatırken sanki orada sadece o ve ben vardık; sanki yapayalnızdık.

"Yağmur yağıyor..." dedim sessizce.

"Belki de geçmişi tamamıyla temizleyecek son adım budur," dedi Onur etkileyici bir sesle. "Bu gecenin yağmuru..." Dolu gözlerle ona baktım.

"*Satırlar bile bıktı benden, anlatamıyorum seni...*"[8] diye eşlik ettim şarkıya.

"*Dokundum, dokundum ezberlettim tenime. Kokladım, kokladım doldurdum içime...*" diye devam etti Onur. Alnını alnıma yasladı. Orada öylece, dakikalarca şarkımızı söyledik.

"Bu bizim şarkımız," dedim sessizce.

"Yeryüzündeki her şarkı bizim şarkımız," dedi Onur. "Dünya bizim, güzelim. Başka kimsenin değil. Sadece sen ve ben varız, sadece biz..."

Dakikalarca dans ettik, solist aynı şarkıyı üç kere üst üste söyledi. Her seferinde ona eşlik ettik, her seferinde sözleri bir bir tekrar ettik. Elleri ellerimdeydi, gözleri gözlerimdeydi. Sanki dokunuşlarını ezberlemeye çalışıyordum, sanki kokusunu içime doldurmaya çalışıyordum, şarkıda dediği gibi...

"Şarkıda dediği gibi," dedi Onur.

"Ne?" dedim. "Bunları sesli mi söyledim?"

"Evet, güzelim, sesli söyledin..." Şaşkınlıkla güldüm.

"Evet sayın konuklar. Şimdi bir on dakika kadar ara isteyeceğiz. On dakika sonra tekrar buradayız. On dakikalık aramızda sayın Gürkan Korhan sizlere muhteşem kemanıyla birkaç parça çalacak... İyi dinlemeler..." Grup molaya giderken Onur beni elimden tuttu ve yürümeye başladık.

"Nereye?" dedim.

"Bir önemi var mı?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Elimi tutan sensen nereye gittiğimizin bir önemi yok."

Bahçede öylece yürüdük. Yağmurun altında, keman seslerinin eşliğinde öylece yürüdük. Pistten iyice uzaklaştıktan sonra tüm kalabalığa dönüp sevdiklerimizi izlemeye başladık. Herkes çok keyifliydi, herkes çok mutluydu.

"Çalan müziğin nereden geldiğini biliyor musun?" diye sordu Onur.

"Hayır, bilmiyorum. Ama tanıdık geliyor. Hatırlayamıyorum..." Onur gülümsedi.

"*Romeo ve Juliet* filminden... André Rieu'nun. Her notası bana her bir sahneyi hatırlatıyor. Her notası bana seni hatırlatıyor..."

Müzikten o kadar etkilenmiştim ki bir süre hiçbir şey diyemedim. Öylece bir köşede dikilmiş müziği dinliyorduk.

"Ya sonumuz Romeo ve Juliet gibi olsaydı..." diye sordum bir anda. "Ya bu hayat bizim yaşamamıza izin vermeseydi?" Onur derin bir nefes aldı.

"Birlikte öldüler," dedi. "Sonumuz onlar gibi olsaydı biz de birlikte ölürdük. Ve inan bana, bu mutlu ederdi beni... Seninle birlikte yaşamak kadar birlikte ölmek de mutlu ederdi beni." Ona döndüm, gözlerinin içine uzun uzun baktım.

"Sana çok âşığım, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandım.

"Biliyorum... ve ben de sana çok âşığım, sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum..." dedim derin bir nefes alarak.

"Hadi gidelim, şu bizim delileri bulalım." Onur beni elimden tutup yürümeme yardım ederken kendimizi arka bahçeye doğru ilerlerken bulduk.

"Neredeler acaba?" diye mırıldandım.

"Gizlice içtiklerine o kadar eminim ki..." dedi Onur gülerek.

"Umarım Burak gecenin sonunda masalardan birine çıkmaz. Aleyna Tilki şarkısı söyleyip dans ederek kravatını sallaması misafirler açısından pek hoş olmayabilir."

"Bunun yaşanacağına o kadar eminim ki... ama üzülme, dayın da ona katılacaktır. Masada gizlice içiyordu."

"Ne?" dedim şok içinde. "Masada gizlice içiyor muydu? Nasıl gizleyebilir ki bunu?"

"Bardağına şampanya doldurmuş..."

"İnanılmaz!" dedim şaşkınlıkla. "O yüzden salak salak sorular sorup duruyordu!" Onur keyifle güldü.

"Yengene şey diyordu, 'Bu kızı bir yerden tanıyorum ama çıkaramadım...'"

"Kim için dedi bunu?" diye sordum merakla.

"Maalesef senin için dedi güzelim." Onur'un yüzüne şaşkınlıkla baktım.

"Dayım beni tanımamış mı?"

"Maalesef güzelim. Ama üzülme, en azından bir yerden tanıyorum dedi. Hiç tanımayabilirdi de..."

"Peki, kimin düğününde olduğunu sanıyor?"

"Düğünde olduğunu bilmiyor ki," dedi Onur keyifle.

"Nasıl yani?"

"Güzelim, dayın çok sarhoş. Sen nasıl fark etmedin anlamıyorum. Bütün akşam onun konuşmalarını dinleyip durdum. Restorana yemeğe geldiklerini sanıyor. Ne zaman menü getirecekler, bunlar kim, neden restoranda başkalarının düğünü var gibi sorular sorup duruyordu..."

"Onur, sen ciddi olamazsın? Bunu hemen anneme anlatmam lazım!"

"Bir ara çok sinirlendi, 'Yemeğe geldiğimiz yerde milletin düğününü izlemek zorunda mıyız?' filan demeye başladı. Yengen ağlıyordu."

"Şaka yapıyorsun, dayım resmen alkolik olmuş. Ben onu en son gördüğümde sudan başka hiçbir şey içmezdi, meyve suyu bile."

"Dayını en son ne zaman gördün ki?" diye sordu Onur.

"Bilmem. Çocukluğumda galiba."

"Eh, değişmesi doğal..."

"Zavallı yengem..." diye mırıldandım. O sırada arka bahçede köşede Burak ve Mert'i gördük.

"Ne yapıyor bunlar?" dedi Onur gözlerini kısarak.

"Mesajlaşıyorlar," dedim. "Hiçbir şey içmiyorlar."

"Canları da sıkkın görünüyor..." diye mırıldandı Onur. Yanlarına yaklaştığımızda bizi fark etmediler bile.

"Selam gençler," dedim merakla. "Problem nedir?"

"Bir problem yok," dedi Mert.

"Zülal sırf bizimle röportaj yapabilmek için Mert'le konuşuyormuş, Nilsu da evlenmiş." Burak birden tüm olan biteni bir cümlede özetleyince Mert Burak'a bozularak baktı.

"İyi ki anlatma dedim, demesem ne yapacaktın acaba?"

"Yine anlatacaktım."

"Ne demek bu?" diye sordu Onur kaşlarını çatarak. "Zülal bizimle röportaj yapabilmek için Mert'le konuşuyormuş ne demek?" Endişeyle Mert'i izliyorduk. Mert hüzünle başını kaldırdı ve telefonunu yanına koydu.

"Öyleymiş abi işte..." deyiverdi sadece.

"Nasıl yani?" dedim merakla. "Ne röportajı?"

"Hikâyemizi, görülecek büyük mahkemeyi filan anlattığımda ilk başta yalan söylüyorum sanmıştı. Sonra araştırıp bunların doğru olduğunu öğrenmiş."

"Ne iş yapıyordu bu kız? Nasıl araştırmış?" dedi Onur ciddi bir ses tonuyla.

"Kız gazetede çalışıyor, söylemiştim size."

"Doğru ya," dedim. "Ee?"

"Mahkemeden sonra bizimle röportaj yapmak istediğini söyledi az önce. Fakat benimle çok az konuşuyor, hiçbir şeyini paylaşmıyor. Tek konuştuğu konu hikâyemiz. Sorular sorup duruyor... Beni değil, bizi öğrenmeye çalışıyor yani."

"Peki, seninle konuşma amacının bu olduğunu doğrudan söyledi mi?" diye sordum. Amacının bu olduğu çok belliydi gerçi; yine de Mert'in üzülmesine dayanamıyordum.

"Söyledi," diye mırıldandı zar zor.

"Nasıl söylediğini de anlat," dedi Burak. "Bilsinler."

"Nasıl söyledi? Kötü bir şey çıkacak, belli... Gidip saçlarını yolmam gerekecek," diye mırıldandım öfkeyle.

"Onu düğüne çağırdığımı söylemiştim. Belki gelirim, belki gelemem diye diye beni oyaladı resmen. Düğünün başından beri onu birkaç kez arayıp gelip gelmeyeceğini sorduğumda da açık açık söyledi. Benimle bir gelecek düşünmediğini, arkadaş kalmak istediğini anlattı. Benimle değil de hikâyemizle ilgilendiğini söyledi."

"Aptala bak sen!" dedim öfkeyle.

"Kız gazeteci ve seninle yakınlaşarak mahkeme hakkında bilgi almaya çalıştı, öyle mi?" dedi Onur öfkeyle. "Şimdi de kendi mahkemesi hakkında bilgi almaya çalışsa iyi olur. Avukatla konuşacağım." Onur öfkeyle telefonunu çıkarıp kulağına götürürken Mert derin bir nefes aldı.

"Burak ve benim yapayalnız ölmemiz gerekiyor belli ki Zeyno..." dedi Mert çaresizce. "Takmayın kafanıza. Ben sadece nasıl bu kadar salak olabildiğimi sorguluyorum. Her şeye soğukkanlı yaklaşıp her şeyi mantık çerçevesinde düşünen ben, böyle bir konuda nasıl bu kadar aptal olabildim, anlamıyorum..."

"İnsanın duyguları öne geçtiğinde, mantık maalesef arka planda kalıyor. Üzme kendini..." diye mırıldandım.

"İyiyim, merak etmeyin..." dedi Mert. "Şu salak benden daha üzgün. 'Nilsu bunu bana nasıl yapar?' diye ağlıyordu az önce..." Gülerek Burak'a döndüm.

"Seni aldattığını filan mı sanıyorsun?" diye sordum gülerek.

"Sayılır," dediğinde üzüntüsü yüzünden okunuyordu.

"Saçmalama Burak! Kız senin çocukluk aşkındı, büyümüş, serpilmiş ve evlenmiş. Seninle hiçbir ilgisi yok. Deli olma!"

"Çocuğu da olmuş..." diye mırıldandı.

"Ne güzel işte, unut artık onu. Bakın... Hayatlarınıza doğru insanlar doğru zamanlarda girecek. Demek ki şu an doğru zaman değilmiş, demek ki karşınıza doğru insanlar çıkmamış. Size söz veriyorum, bir gün sizin düğününüzde de böyle arka bahçede oturup sohbet edeceğiz. Söz veriyorum."

Onur ileride telefonla konuşurken Burak ve Mert'e sıkıca sarıldım. Sonra Onur'un sesi duyuldu.

"Hadi, gelin bahçeye geçelim. Yedinci Ev son şarkılarını söylüyor... Birlikte bitirelim bu geceyi." Başımı sallayarak ayağa kalktım. Onur'un elini tutup yürümeye başladığımda Burak ve Mert daha iyi gibilerdi.

"Salak Nilsu'nun yanına yeni bir isim eklendi..." dedi Burak.

"Neymiş o?" diye sordu Mert.

"Salak Zülal." Kendi aramızda gülüştüğümüz sırada Yedinci Ev'in müziğini duymaya başlamıştık bile.

"Gıcık olduğun herkese böyle mi hitap edeceksin artık?" diye sordum merakla.

"Evet Zeyno. İçim böyle rahatlıyor... Ben gidip Gece'yi dansa kaldırayım da belki kuzenlerinden görüp etkilenen olur."

"Tamam hadi, bu gecelik izin veriyorum," dedi Onur gülerek.

Burak koşa koşa Gece'yi kucaklarken Mert de Burak'ın kardeşi Nilsu'yu almaya gidiyordu. O sırada Onur ve ben son dansımız için piste geldik. Herkes etrafımızda toplanmış dans ederken, tüm o kalabalığın ortasında yine tek umursadığımız gözler birbirimizin gözleriydi.

"Yoruldun mu güzelim?" diye sordu Onur. Başımı salladım.

"Yoruldum ama hayatımın en güzel yorgunluğu bu..."

"Merak etme, bundan sonra ömrümüzün sonuna kadar dinleneceğiz. Artık yorulmak yok, artık üzülmek yok... Dinlenme vakti," diye mırıldandı. Burak kucağında Gece'yle bize yaklaşırken Gece bize bakıp gülüyordu.

"Şuna bak... Resmen dünyanın en güzel gelinliğini giymemiş mi?" dedim ona bakarak. Bana kıkırdayarak ellerini babasına uzattı.

"Yoksa babanla dans etmek mi istiyorsun?"

"Gel bakalım güzel kızım..." Onur Gece'yi kucağına alırken, Burak elini bana uzattı.

"O zaman ben de gelin hanımı çalıyorum sizden damat bey..." dedi Burak. Onur gülümseyerek başını salladı. Burak'la dans etmeye başladığım sırada Gece Onur'la, Mert de Nilsu'yla dans ediyordu.

"Zeyno, gördüğüm en güzel gelinsin!" dedi Burak.

"Daha güzelini göreceksin, kendi düğününde."

"Eminim ki göremeyeceğim... Onur çok şanslı, ben çok şanslıyım, Mert çok şanslı... Sen hayatımızda olduğun için çok şanslıyız," dedi duygulanarak.

"Asıl şanslı olan benim," dedim dolu gözlerimle. Birkaç dakika Burak'la dans ettikten sonra Burak Nilsu'yu aldı ve bu sefer bana elini uzatan Mert oldu.

"Sıra bende!" dedi gülerek.

"Sensiz olur mu?" dedim.

"Hep mutlu ol Zeyno, hep mutlu olun..." Mert duygulanarak konuşurken ben de fazlasıyla duygusal hissediyordum. Burak ve Mert benim kardeşlerimdi, böyle bir günde onlarla dans etmek ve onları böyle görmek içimde hüngür hüngür ağlama isteği uyandırıyordu. Birkaç dakika sonra Onur kucağındaki Gece'yi Mert'e uzattı.

"Sana kızımı veriyorum, karımı alıyorum kardeşim..." dedi.

"Gel bakalım ufaklık!" Mert Gece'yle dans ederken artık son şarkıyı dinlemeye hazırlanıyorduk. Onur'un kollarının arasında, ait olduğum yeri bulmuşken grup son şarkılarından önce bir konuşma yapmaya hazırlanıyordu.

"Sizler için tüm şarkılarımızı söyledik; fakat damat beyin bir ricası vardı... Şimdi onu yerine getireceğiz," dedi solist.

"Ne ricası?" diye sordum Onur'a.

"Bekle bakalım..." diye mırıldandı.

"Onlar için çok sevdiğimiz bir grubun *Elektrot* adlı şarkısını söylememizi istedi damat bey. Normalde başka grupların şarkılarını çalmayız ama bu bizim onlara düğün hediyemiz olsun. Hazırsanız başlıyoruz..."

"Hazırız!" diye bağırdı dayım.

"Zeynep, dayın çok fena sarhoş, haberin olsun..." Burak yanımızda fısıldarken benim aklım gruptaydı.

"*Elektrot*'u mu çalacaklar?" diye sordum gözlerim dolu dolu.

"Evet sevgilim... Senin için."

"Bizim için..." diye düzelttim onu. Sonra solist şarkıyı söylemeye başladı. Bir yandan dinliyor bir yandan sözlerine eşlik ediyorduk. Sanki salondaki herkes bu şarkıyı biliyordu. Yağmur çiseliyordu, herkes mutluydu...

"Ay benim gece senin..." dedim gözyaşları içinde şarkıya eşlik ederek.

"Bakar bakar gülümserim,"[9] diye devam ettirdi şarkıyı Onur.

Binlerce anı geçiyordu gözlerimin önünden. Binlerce tanıdık koku, binlerce tanıdık ses, binlerce görüntü... Onur'un yıllar önce odamın duvarına yazdığı o kelimeler şimdi düğünümüzde, kulaklarımda yankılanıyordu. "Ay benim, gece senin" diye yazmıştı duvarıma yıllar önce. Sonra gelmişti, ayı da benim yapmıştı, geceyi de... Hayat bir kâbustu ve o her şeyi rüyaya dönüştürmüştü.

Bu okula ilk kez ayak bastığımda on yedi yaşındaydım. Kendimi bir "bela mıknatısı" olarak tanımlıyordum. Gittiğim her yerde üzerime belayı çekiyordum, evet. Bu sefer üzerime çektiğim ise bela değil, dünyanın en güzel hikâyesiydi. Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi, her şey sanki bir rüyaydı. Gözlerim sevdiğim adamın gözlerinde, ilk gün olduğu gibi heyecanlı bakıyorum o güzel ela gözlerine. O asker adımların sahibi şimdi dans ediyordu benimle. Onur, benim yıkılmayan duvarım, taşlarını bir bir yıktığım o güçlü duvarım, şimdi yeni baştan inşa ediyordu o duvarı; çünkü artık uğruna ayakta durmak istediği bir ailesi vardı.

Hani yıllar önce, yıldızları görebilmek için duvarları arasında yaşadığımız evimizden vazgeçmiştik ya, hatırladınız mı? Artık yıldızları da görebildiğimiz bir evde yaşıyorduk.

Ve sen, eski dostum... Kaldır başını, bak yıldızlara.

Oradalar, baktığın her yerde.

Çünkü bil ki, yıldızlar senin içindedir, onları her an görebilirsin.

Gözlerin kapalı olsa bile.

Sen yeter ki başını dik tut... Hiçbir zaman eğme.

Karanlığı yaşamadan aydınlığa ulaşamaz hiçbir insan...

24. Bölüm

Aydınlık

Karanlığı yaşamadan aydınlığa ulaşamaz hiçbir insan...

"Sonra tilki küçük ördeğe demiş ki: *Küçük ördek, eğer benimle yemeklerini paylaşmazsan ben ne yaparım?* Küçük ördek tilkinin bu yorgun haline üzülmüş. Onu evlerine davet etmiş. Birlikte yemek yemişler, sohbet etmişler, dans etmişler ve sonra uyumuşlar güzel kızım... Aynı senin gibi." Gözlerim uyuyakalan Gece'nin yüzünde dolaştıktan sonra derin bir nefes aldım ve onu beşiğine yatırdım.

"İyi geceler güzel kızım... Annen seni çok seviyor."

"Ve baban da..." Onur'un kapıdan gelen sesiyle gülümsedim. Başımı çevirip baktığımda ise yüzünde bambaşka bir ifade olduğunu gördüm. Biraz tedirgin, biraz çekimser duruyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Bir şey olmadı," dedi.

"Peki, neden böyle bakıyorsun?" diye sordum merakla.

"Nasıl?" dedi.

"Seni tedirgin eden bir şey var..." Hüzünle gülümsedi ve başını salladı.

"Var güzelim," dedi kapıyı kapatarak. Saat gecenin biriydi, düğünden dönmüş, duş almış ve üzerimizi değiştirmiştik. Ben Gece'yi

uyuturken Onur bize bitki çayı yapacağını söyleyip mutfağa geçmişti.

"Ne oldu?" dedim endişeyle.

"Ben bir şey yaptım..." diye mırıldandığında kalp atışımın hızlandığını hissettim.

"Ne yaptın Onur? Söyle artık."

"Buraya birini davet ettim," dedi fısıldayarak Gece'yi uyandırmamak için. Odanın içine doğru bir adım attı. Gece'nin beşiğinden gelen ninni sesiyle, loş odanın ortasında durmuş birbirimize bakıyorduk.

"Kimi? Dayımı davet ettiğini söyleme sakın..." dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak; fakat durum ciddiydi. Onur'un yüzündeki ciddi ifadeyi görünce kaşlarımı çattım. "Kimi davet ettin Onur?"

"Anneni..." dedi sessizce.

"Annem ve babam evlerine gitmediler mi? Ne oldu? Yoksa babamla mı tartışmışlar? Neden bana söylemediler?" dedim telaşla. Onur kollarımdan tuttu.

"Hayır güzelim. Biyolojik anneni..." diye mırıldandı.

"Ne?" dedim şok içinde. "Onur sen ne saçmalıyorsun?"

"Dinle beni Zeynep. O gün Ferhan sandığımız o adamın evinde bize yardım ettikten sonra ben onunla birkaç kere görüştüm. Onun senin gerçek annen olduğundan emin olana kadar onunla defalarca konuştum. İnan bana, gerçekten iyi bir insan. Ender yüzünden başına gelmeyen kalmamış... ve seni çok seviyor." Onur konuşurken yüzüne öfkeyle bakıyordum. İçim içime sığmıyordu.

"Ben kimseyi istemiyorum Onur," dedim titreyen sesimle. "Geçmişe dair kimseyi istemiyorum. Arayıp söyle, gelmesin. Lütfen..." Onur derin bir nefes aldı.

"Şu an dışarıda..." diye mırıldandı. "Oturuyor." Yüzüne şok içinde baktım.

"Ciddi olamazsın..." dedim gözyaşları içinde. "Neden yaptın bunu?"

"Çünkü onunla yüzleşmek zorundasın. Önümüzde sadece bir mahkeme kaldı, bir de anne mevzuu. Geçmişe dair her şeyi kapatmak istiyorsak onlarla yüzleşmek zorundayız, bunu bana hep sen söylersin. Sana mahkemeye gelme dediğinde orada olmak istediğini söyledin, acılarınla yüzleşmek istediğini söyledin. Bununla da yüzleşeceksin."

"İkisinin birbirleriyle hiçbir alakası yok Onur!"

"İkisinin birbirleriyle çok alakası var Zeynep. Çok iyi biliyorsun. Eğer mahkemeye geleceksen içeri gelip annenle de konuşacaksın. Gerçeklerle yüzleşmek istiyorsan hepsiyle yüzleş. Korkularından kaçma..."

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Seni doğuran kadını görmekten korkuyorsun. Hikâyeni bilmesinden korkuyorsun. Onun hikâyesini bilmekten korkuyorsun."

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlayamazsın Onur..." dedim güçsüz sesimle. Ellerimi tuttu.

"Anlıyorum güzelim, aynı şeyleri yaşadık. Şöyle düşün, sen nasıl ki Gece'yi karnında taşıdın, şimdi de Güneş'i taşıyorsun, o da seni taşıdı aylar boyunca. Emin ol, hayat ona öyle şeyler yaşatmış ki bizim yaşadıklarımız onun anlattıklarının yanında bir hiç. Çok üzgün Zeynep. Çok yorgun, çok yıpranmış... Tek istediği bir kez olsun seninle konuşmak, sana kendisini anlatmak, bu kadar. Ötesini istemiyor, inan bana..." Çaresizce etrafıma bakındım.

"Nerede?" diye sordum.

"Bahçede," dedi Onur.

"Başka kimsenin haberi var mı?" Onur başını salladı.

"Sadece Burak ve Mert biliyor... Onlar da bahçedeler."

"Annemler bilmiyor mu? Ya öğrenirlerse?"

"Bilmiyorlar güzelim. Öğrenirlerse de seni anlayacaklardır... Işıkları kapalı, uyuyorlar. Merak etme. Kimse bir şey görmez..." Sonra durdum ve titrek bir nefes aldım.

"İsmi ne?" diye sordum bir anda. Onur yüzüme umut dolu bir gülümsemeyle baktı.

"*İsmi* Sema," dedi. Başımı salladım.

"Sadece hayat hikâyesini dinlerim. Bu kadar... Madem buraya kadar gelmiş, onu kovamam. Anlatsın ve gitsin, tamam mı?" dediğim sırada içimde çok büyük bir acı hissediyordum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Sanki tüm bunların yaşanmasının sebebi o kadınmış gibi hissediyordum. Fakat tüm bu hislerin yanında ona karşı bir üzüntü de hissediyordum. İçimdeki bu his karmaşasıyla başa çıkamayacağımı anladığım an pencereye doğru ilerleyip camı açtım.

"İyi misin güzelim?" diye sordu Onur.

"Sanki oda çok sıcak gibi..." dedim güçlükle. "Terledim." Onur bana endişeyle baktı.

"Oda gayet serin. Gel güzelim, otur şöyle. Tansiyonunu ölçelim, ateşini ölçelim." Onur beni zümrüt yeşili berjerimize oturttuğunda başımın döndüğünü hissediyordum.

"Başım dönüyor," diye mırıldandım.

"Geliyorum güzelim, bekle." Onur telaşla yatak odamıza geçti ve sadece bir dakika sonra tansiyon aletiyle geri döndü.

"Aç kolunu, gel..." Tansiyon aletini koluma takıp sonucunu beklerken bir yandan da ateş ölçeri koltuk altıma koyuyordu.

"Kaldır kolunu Zeynep, tamam, kapat güzelim." Sessizce ikisinin de sonucunu beklerken gözlerimi kapattım. Bayılacak gibi hissediyordum.

"Biraz tansiyonun düşmüş, ateşin yok güzelim. Tansiyonun da çok düşmemiş. Sen burada bekle, ben sana bir bardak su getireyim..." Onur beni bırakıp mutfağa giderken pencereden esen rüzgâr beni biraz olsun rahatlattı. Onur elinde bir bardak suyla içeri girip kapıyı kapattı ve bardağı bana uzattı.

"Hadi, iç sevgilim." Bir bardak suyu içip bardağı Onur'a uzattığımda daha iyiydim.

"Nasılsın? Daha iyi misin?" Başımı salladım.

"Biraz daha iyiyim..." diye mırıldandım. "Çarpıntım var."

"Tamam, geçene kadar bekleriz... Sen yeter ki sakinleş." O sırada Onur yerdeki halıya oturmuş ellerimi tutuyordu. Gözlerim beşiğinde uyuyan Gece'ye kaydı. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Bir şekilde ayrı kalsak büyüdüğünde onu görmek için delireceğimi düşündüm. İçeride oturan kadının acısını düşündüm, onu anlamaya çalıştım. Gece'yi kendi isteğimle asla bırakamayacağımı düşündüm, bıraktıysa bir sebebi olacağını düşündüm. Önyargılarımı yıkmaya çalıştım.

"Nerede yaşıyormuş?" diye sordum sessizce.

"Bursa'da. Bir süredir İstanbul'daymış."

"Evimize gelen o kadın... Gerçekten de teyzem miymiş?"

"Hayır, değilmiş..."

"Peki, evli miymiş?" Onur başını salladı.

"Evet, çok iyi bir eşi varmış. Şaşıracağın bir şey daha var. Nasıl söylesem bilmiyorum..."

"Söyle," dedim endişeyle.

"Bir ablan varmış." Yüzüne şaşkınlıkla baktım.

"Nasıl? Yani... Ben doğduğumda çok küçükmüş, nasıl bir ablam olabilir?" Onur acı içinde başını salladı.

"İstismar..." diye mırıldandı. "Yaşadıklarını dinlemelisin. Ablan senden bir yaş büyük. Ondan bir sene sonra sen doğmuşsun. Anladın mı? Her sene bir çocuk. O küçücük yaşta... Abla bile değil, aynı yaştasınız neredeyse." Onur konuştukça içimde büyük bir acı hissediyordum.

"Neredeymiş peki?"

"Onu hiç bulamamış... Çok aramış, yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyor... Sadece evlatlık verildiğini biliyor, bu kadar." Hüzünle başımı salladım.

"Sanırım artık yanına gitmemin, onu dinlememin vakti geldi," dedim hüzünle.

"Baş dönmen geçti mi?" diye sordu Onur. Başımı sallayarak ayağa kalktım.

"Geçti, iyiyim sevgilim. Gidip konuşalım. Ne yaşadıysa anlatsın, madem geçmişi sileceğiz, neyi sileceğimizi bilmemiz gerekiyor." Burnumu çektim. Derin bir nefes aldım ve Onur'a sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Niçin?"

"Başta sana kızmıştım... Teşekkür ederim sevgilim; bilmem gerekiyordu. Dinlemem gerekiyordu. Bu bana da ona da iyi gelecek."

"Sana zarar verecek, seni üzecek bir şey yapar mıyım Zeynep?"

"Yapmazsın," dedim. "Bilirim." Sonra elini sıkıca tuttum ve odanın kapısını açtım. Birlikte odadan çıktığımız an koridorda yürürken onu gördüm, bahçede mahcup bir şekilde oturmuş bizi bekliyordu. Acı içinde yutkundum. Beni görür görmez gözlerinin parladığına yemin edebilirim.

"Zeynep..." dedi titreyen sesiyle. Ben bahçenin kapısında belirdiğimde birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. O benim ismimi söylese de ben ağzımı açıp tek kelime edemedim.

"Zeyno, çay içer misin?" dedi Burak ortamın gerginliğini bozmak için. Başımı salladım.

"Olur..." diye mırıldandım.

"Gel güzelim, otur şöyle." Onur beni kadının tam karşısına oturturken önümden geçip yanıma oturdu. Burak bana çay koyuyor, Mert ise önümdeki tabağa kurabiye ekliyordu.

"Seversin," dedi. "Un kurabiyesi." Hüzünle gülümsedim, başımı salladım. Üçünün de bu ortamda kendimi kötü hissetmemem için gösterdikleri çaba beni duygulandırmıştı.

"Sema Teyze, sen anlatmaya başla istersen..." Burak'ın cümlesiyle başımı kaldırdım ve derin bir nefes aldım. Dinlemeyi beklediğim sırada kadının konuşmakta zorlandığı belliydi. Elinde bir mendil, kollarında eskimiş yara izleri vardı. Gözlerim kollarındaki yara izlerinin üzerinde gezerken ilk defa karşımdaki kadının yüzünü incelemeye

başladım. O elindeki mendili incelerken ben onun yüzündeki kesik izlerine bakıyordum. Bir şeyler yaşamıştı, belliydi. Çok kötü şeyler...

"Sizi dinliyorum..." diye mırıldandım. Bu sefer içimde garip bir merak uyanmıştı. Karşımda ezilmiş, zarar görmüş, yıpranmış bir kadın vardı ve bu her halinden belliydi. Ona set çekmek, ona soğuk davranmak yapabileceğim son şeydi.

"Bu zamana kadar size kim, ne anlattı bilmiyorum," dedi titreyen sesiyle, "ama ben... ben..." Çok heyecanlıydı, çok stresliydi. Endişeli gözlerle Onur'a baktım.

"Ben size bir papatya çayı yapayım," diyerek ayağa kalktım. "Sakinleştirir." Büyüklük yapmak zorundaydım, karşımdaki kadına yardımcı olmak zorundaydım. Ayağa kalkıp mutfağa geçtim, Onur da peşimden gelirken su ısıtıcıya su koyup çalıştırma tuşuna bastım.

"Güzelim benim... Gerçekten zor şeyler yaşamış bir kadın var karşında, onu yanlış anlama, tamam mı? Anlatmıyor değil, anlatamıyor..." Başımı salladım.

"Görebiliyorum," dedim. "Kolundaki izlerden, yüzündeki izlerden her şeyi okuyabiliyorum."

"Peki, ya gözleri?" dedi Onur acı içinde gülümseyerek. "Gözleri senin gözlerin..." Burnumu çektim.

"Onlar da acı dolu... Hiçbir şey anlatmasına gerek bile yok. Vücudu her şeyi anlatıyor zaten." Su kaynayınca papatya çayı koyduğum fincana ekleyip bahçeye doğru ilerledim. Fincanı önüne bırakıp yerime geçtim.

"Teşekkür ederim kızım..." dedi zar zor.

"Afiyet olsun..." Çayı içmesini sessizce bekledik. Burak ve Mert geçen on dakika içinde havadan sudan bahsederken kadının bir nebze olsun rahatladığını hissedebiliyordum. On dakikanın sonunda söze giren Onur oldu.

"Daha iyi misin Sema Anne?" diye sordu Onur. Başını salladı.

"Teşekkür ederim yavrum, daha iyiyim..."

"O zaman seni dinleyelim mi artık?" Kadın Onur'a bakıp başını salladı ve konuşmaya başladı.

"Size kim ne anlattı bilmiyorum, hakkımda ne öğrendiniz bilmiyorum ama her şeyi bir de benden dinleyin istedim... Zeynep'in ablasını kucağıma verdiklerinde ben on dört yaşındaydım. Küçük bir köyde yaşıyordum, istismar üzerine istismar yaşadığım bir köydü orası. İstismarın her türlüsünü yaşadım, şiddetini de tacizini de tecavüzünü de..." Elimi uzatıp Onur'un elini sıkıca tuttum.

"Köyden kaçıp İstanbul'a geldim. Tüm ailem beni ölümle cezalandırmak için peşimden geldiğinde İstanbul'da on dört yaşında küçücük bir çocuk olarak sokaklarda yatıyordum... Sokakta doğum yaptım, doğum yaptığımı gören ve o sırada sokaktan geçen bir hemşire yardımcı oldu bana. Hemşire ellili yaşlarındaydı. Bir süre bana ve bebeğime baktı, sonra bebeğimi evlatlık vermemiz için beni ikna etti. Küçücüktüm ve başka çarem yoktu... Onun da bir eşi ve çocukları vardı, bana daha fazla bakamayacaktı. On beş yaşında İstanbul'un merkezinde bin tane işte çalıştım. Bulaşık yıkadım, temizlik yaptım, garsonluk yaptım, yapmadığım iş kalmadı... Sonra onunla tanıştım. Ender'le..." Bu isim hepimizin kanını dondururken, onun yaşadıkları söz konusu olduğunda Ender çok da kan dondurucu bir detay değildi sanırım.

"Beni o küçücük yaşta aşk sandığım bir duyguyla kandırdı. Daha küçücük bir çocuktum. Beni aylarca bir evde tuttu, bana yaşatmadığı şey kalmadı... Sana hamileyken o evden tek başıma kaçtım. Seni orada doğuramazdım, seni o adamın kollarına teslim edemezdim. Hemşire teyzemin yanına gittim. Doğum yaptığımda sana günlerce acı içinde baktım. Öleceğimi sandım ama ölmedim. Tek derdim ölmeden seni biraz daha emzirebilmekti, başka hiçbir şey değil. Günlerce yaptığım tek şey o güzel gözlerine bakmaktı. Fakat sonra babamın ve abimin yaşadığım mahalleyi bulduklarını öğrendim. Seni korumak zorundaydım. Ender'in evini buldum, bir karısı olduğunu öğrendim, bir de oğlu... Onu

günlerce izledim, çok iyi bir kadına benziyordu. Herkese gülümseyerek bakıyordu, oğluna da çok iyi bakıyordu. Eğer benimle kalsaydın yaşayamayacaktın. İkimiz de ölecektik... O kadın ise ne yapar ne eder seni korur diye düşündüm. Onunla konuştum. Sonra seni ona emanet ettim ve ölümüme gittim."

"Ölümüne mi?" diye sordum korkuyla. "Sana ne yaptılar?"

"Sadece iki gün sonra abim tarafından vuruldum, abim ve babam cezaevine giderken ben aylarca yoğun bakımda yattım. Sol bacağımı kesmek zorunda kaldılar. Hastaneden çıkar çıkmaz kendimi Bursa'da buldum. Ne yapıp edip izimi kaybettirmem gerekiyordu. Aylarca sokaklarda tekerlekli sandalyemin üstünde bileklik ve kolye yapıp sattım, sığınma evinde kaldım, bir şekilde kendimi biraz olsun toparlamayı başardım. Aklım hep sende ve ablandaydı ama sizden hiçbir zaman haber alamadım. Daha sonra sağ olsun, sığınma evinden çok sevdiğim bir ablam oradan çıkarken bir restoran açtı ve kasada çalışmamı istedi. Hâlâ orada çalışıyorum. Bana çok yardımcı oldu. Yıllar boyunca tek başıma orada çalışarak bir hayat kurmaya çalıştım kendime. Sol bacağıma protez taktırdım. Sonra hep sizi aradım durdum. Birkaç sene önce Hasan'la evlendim. Bu yaşta olsam da, bu yaşa kadar herkesten uzak durmaya çalışsam da yıllar boyunca tanıdığım ve iyi bir insan olduğuna gönülden inandığım bir insanla evlendim. Bundan birkaç ay önce bana bir telefon geldi. Arayan kişi Kemal Zorlu'ydu. Korkmadım, onunla görüşmeye gittim. Bana oğlunun öldüğünü anlattı. Kızıma ve o gün orada gördüğüm erkek çocuğuna, Onur'a yaşattıklarını anlattı. O an sinir krizi geçirmişim. Hastaneye götürdüler beni. Sakinleştirici aldıktan sonra onunla tekrar konuştum. Kötü bir niyeti yoktu, istediği şey torununu tüm bunlardan kurtarmaktı. Bunu ondan Ender Zorlu istemiş..."

"Ender mi istemiş?" dedi Burak şaşkınlıkla.

"Ender ölmeden önce bir mektup yazıp avukatına vermiş. Öldüğünde bu mektup Kemal Zorlu'ya ulaşmış. Yaptıklarını bir bir anlatmış. Bu sahte Ferhan; yani Cengiz Aksan, Ender'in eski bir

çalışanıymış. Hatta zamanında Ender'in bir suçunu üstlenip cezaevine girmiş.

"Yıllar sonra Ender, gerçek Ferhan'ın devamlı tehditlerinden sıkılıp artık güvende olmak ve neyi var neyi yoksa el koymak için onu öldürmüş, sonra da Cengiz'i cezaevinden kefaretle çıkarıp Ferhan'ın yerine geçirmiş. Fakat daha sonra Cengiz tüm bu gücü eline almak istediğinde Ender'in düşmanı olmuş."

Durup biraz nefes aldıktan sonra anlatmaya devam etti:

"Ender mektubunda kızını kurtarmasını istiyordu Kemal Zorlu'dan. O da içeriye sokacağı herhangi bir adamın fikir değiştirmesi ihtimaline karşı, benim asla fikir değiştirmeyeceğimi bildiği için ona yardım etmemi istedi. Seve seve kabul ettim. Gerisini biliyorsunuz zaten..." Sonra halsizce masaya uzandı ve bir bardak su alıp içmeye başladı.

"Ölmeden önce Ender seni hiç aramadı mı?" diye sordum.

"Aradığını biliyorum ama hiç ulaşamadı; çünkü ben ismimi değiştirdim. Artık kimliğimde Feray yazıyor."

"Peki, abin ve baban cezaevinden çıkmadı mı?" dedim korkuyla.

"Abim cezaevine girdiği ilk yıl orada intihar etmiş. Babam ise cezaevine girerken çok yaşlıydı. Aradan çok uzun yıllar geçti, on yıl önce vefat etmiş..." Duyduklarıma inanamıyordum. Ne kadar acı dolu bir hayat hikâyesiydi bu. Böylesini beklemiyordum, şok içindeydim.

"Peki, bu izler..." diyebildim. Devam edemedim, soramadım.

"Bıçak izleri..." diye açıkladı. "Yani... abim ve babamdan..." Devam edemedi, gördüğü şiddeti anlatmaya bile mecali yoktu. Onur'un elini acı içinde sıktım.

"Çaylarınızı tazeleyeyim mi?" diye sordu Burak. Kimse cevap vermedi.

"Hep sizi aradım, hep sizi merak ettim. Sizi bir daha asla bulamayacağımı biliyordum, hayat seni bana şans eseri getirdi. O güzel

gözlerine uzun uzun bakmak isterdim Zeynep. Hayatın boyunca yanında olmak isterdim ama benim hiçbir zaman bir hayatım olmadı ki..." Gözlerinden birkaç damla yaş akarken ağlamamak için zor duruyordum.

"Kendini suçlu hissetme," dedim zar zor. "Senin hiçbir suçun yok..."

"Ne bana sarılan bir annem oldu hayatım boyunca ne beni koruyan bir babam... Hep ötelendim, hep şiddet gördüm, hep istismar edildim, hep zarar gördüm. Çok acı çektim. Çekmesem bırakır mıydım seni? Yanımda yaşayabileceğini, hayatta kalacağını bilsem bırakır mıydım?" Gözlerimden birkaç damla yaş akarken kadının ayağa kalktığını gördüm. Bana yaklaştı ve önümde eğildi. Ellerimi tuttu. O ağlıyordu, ben ağlıyordum...

"Senden bana anne demeni isteyemem, senin bir annen var. Bil ki, hiçbir şey benim yüzümden olmadı. Keşke hiç doğmasaydım, keşke bunları hiç yaşamasaydım ama iyi ki doğmuşum ki sen dünyaya gelebilmişsin... Çok mutlu ol güzel kızım, sen istemedikçe karşına çıkmayacağım. Söz veriyorum." Kendimi tutamayıp eğildim ve ona sıkıca sarıldım. O an çok garip bir duygu yaşadım, Gece'ye ve anneme sarıldığımda hissettiğim duyguyu o an bir kez daha hissettim. Sanki bir anlığına anne karnına döndüm, sanki bir anlığına yeniden bebek oldum. Onunla orada dakikalarca sarılıp ağladıktan sonra gece boyunca uzun uzun konuştuk. Ona hiçbir zaman anne demeyecektim ama onu kendimden ve torunundan da mahrum edemezdim. Geçmişim hakkında her şeyi öğrenmiş olmak, hep merak ettiğim geçmişimin aydınlanmış olması beni o kadar rahatlatmıştı ki bu hissi tarif bile edemiyordum. Sanki karanlık hayatımda bir ışık daha yanmıştı.

"Teşekkür ederim..." dedim Onur'a o gece uyumadan birkaç dakika önce.

"Teşekkür mü edersin?" diye sordu gülerek.

"Teşekkür ederim. Her şey için, sonsuza kadar..."

(Günler Sonra)

(Mahkeme Günü)

Günler sonra mahkeme günü gelip çattığında *üzerime* siyah bir elbise giydim. Karnım hafif belirgindi, kolumda kırmızı bir çanta vardı ve saçlarım tepeden topluydu. Makyajdan nefret eden ben o gün oraya makyaj yapıp gittim. Elim Onur'un elinde, sol yanımda Burak ve Mert, kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Mahkeme salonuna girip yıllar önce aynı okulun koridorlarında karşılaştığım herkesi bir bir gördüğümde ne hissedeceğimi merak edip durmuştum. Oysa hiçbir şey hissetmedim. Tek bir şey bile hissetmedim.

"Ah, Zeynep, Onur! Hiç değişmemişsiniz!" Doruk'un sesiyle arkamı döndüğümde onun çok değiştiğini gördüm. Sanki on yıl yaşlanmış gibiydi.

"Sen de hiç değişmemişsin," dedi Onur. "Hâlâ aynı gereksiz muhabbete girme çabaları..."

"Tamam abiciğim, muhabbete girmeyelim, ne olacaksa olsun, bitsin de gidelim," dedi Burak ortamı yumuşatmak için. Sonrası öyle hızlı geçti ki duyduğum hiçbir şeye şaşırmadım bile. Herkes teker teker çıkıp ifade verirken geçen tüm bu yıllarda kapalı kalan her bir ışık tek tek yandı. Bütün deliller bir bir anlatılırken belli olan

tek bir şey vardı. Ender Zorlu hiçbir suça elini bile sürmemişti. Her şeyin azmettiricisiydi, bu kadar. Her şeyi emretmiş ama hiçbir şey yapmamıştı.

"Kimmiş yani notları ceplerimize koyan?" diye sordu Burak kulağıma doğru eğilip kaşlarını çatarak. Acı içinde gülümsedim.

"Hiç kimse..." diye mırıldandım.

"Nasıl yani? Ben anlamadım, bin tane isim söylediler!"

"Bir gün o, bir gün başka biri... Notları ceplerimize koyan biri yok, birileri var," diye açıkladım.

Mahkeme saatlerce sürdü. Herkes teker teker çıkıp konuştu, benim konuşmam tam yirmi dakika sürdü. Baştan sona hiçbir duygumu katmadan anlattım her şeyi; yaşadıklarımızı, gördüklerimizi, duyduklarımızı, başımıza gelen her şeyi anlattım. Tüm dava saatlerce sürdü, her şey ortadaydı, karar için ertelenecek hiçbir şey yoktu.

"İyi misin güzelim?" diye sordu Onur, tüm bunların ortasında Onur'un endişe ettiği tek şey benim kendimi kötü hissetmemdi.

"Sen yanımdayken kötü olabilir miyim?" dedim.

"Çok zaman geçmiş..." diye mırıldandı Mert. "Yaşarken fark etmemişiz ama baksanıza, herkes nasıl da değişmiş."

"Sanki bir tek biz değişmemişiz," dedi Burak.

"Çocuğu olanlar var, inanılmaz..." dedi Mert şaşkınlıkla. Onur'la birbirimize bakıp güldük.

"Onlardan biri de biziz," diye mırıldandım. Mert gülmeye başladı.

"Kafam o kadar karıştı ki bir anlığına Gece'yi unuttum. Nasıl bir amcayım ben?"

"Benim kadar iyi olmayan bir amcasın..." dedi Burak göz kırparak. Aramızda gülüştüğümüz sırada davanın devam etmesine birkaç dakika vardı.

"Çok garip..." dedim sessizce. "Eskileri gördüğümde nasıl hissedeceğimi düşünüp duruyordum. Kimseyi tanıyamıyorum bile, kimseyi hatırlayamıyorum."

"Ben de..." dedi Onur. "Bugün hiç tahmin ettiğim gibi geçmiyor. Çok daha can sıkıcı olacağını tahmin etmiştim, sanki burada bulundukça huzur bulmaya yaklaşıyoruz gibi."

Ara bittiğinde kararı dinlemek için salona geçtik. Karar şaşırtıcı değildi. Esas suçlu hayatta değildi, suçla bağlantılı herkes ise ceza almıştı. Cezasız kurtulan hiç kimse olmamıştı. Notları yazan isimler gözlerimizin önünde bir bir tutuklanırken, ilk defa ellerimin titrediğini hissettim. Cengiz'in bileklerindeki kelepçe, Kemal Zorlu'nun askerler tarafından götürülürkenki yorgun yüzü, yüzünü hiç görmediğimiz bir sürü insanın bile salondan alınıp götürülmesi üzerimdeki tüm yükü alıp götürmüştü resmen. Salonun yarısı tutuklanıp götürülürken, diğer yarısı şahitler olarak bu olayın rafa kalkmasının huzuruyla ayrıldı salondan. Onur, Burak, Mert ve ben başımız dik girdiğimiz o salondan, yine başımız dik çıkmıştık.

"Bitti, ha?" diye sordu Burak adliyenin merdivenlerinde durup kalabalık bahçeye baktığımızda.

"Bitti..." diye mırıldandım.

"Sanki hiç yaşanmamış gibi," dedi Mert.

"Sanki bir anda unutulup gitmiş gibi," diye tamamladı onu Onur.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey güzelim..." dedi Onur. "Bundan sonra hiçbir şey olmayacak. Hep bir arada olacağız, hep mutlu olacağız, başka hiçbir şey olmayacak. Olmasına izin vermem."

"O zaman şey mi yapsak," diye söze girdi Burak, "dondurma yemeye mi gitsek mesela? Karne günü çocuklar gibi..."

"Daha önce hiçbir plan kulağıma bu kadar güzel gelmemişti."

"Biz hiç beraber dondurma yemeye gidemedik, değil mi?" diye sordu Mert. "Mahrum kaldığımız şeye bakın. Millet okul çıkışı dondurma yemeye giderken, biz nasıl yurtdışına kaçabiliriz diye planlar yapıyorduk."

"Onda on bir hayat," dedi Burak gülerek. "Hatırlarsanız Gürcü kızları fazlasıyla güzeldi."

"Ya başlatma şimdi Gürcü kızlarına!" Onur Burak'a kızarken ben kahkahalarla gülüyordum. Bir yandan yürüyorduk, bir yandan da inanılmaz bir rahatlama hissiyle sohbet ediyorduk.

"Doruk'a ne olmuş öyle ya?" diye sordu Burak. "Doruk değil de babası geldi sandım başta."

"Peki, şeyi gördünüz mü, kızıl saçlı bir kız vardı..." dedim şaşkınlıkla.

"Sarı saça geçmesi hata olmuş," dedi Burak.

"Değil mi, kızıl tam onun rengiydi aslında!"

"Evlenmiş, parmağında yüzük vardı... Galiba hamileydi."

"Galiba mı? Burak, kızın karnı burnuna geliyordu neredeyse!"

"Belki de kilo almıştır."

"Sadece göbeğinden mi?"

Burak'la dedikodu yaparak dondurmacıya doğru ilerlediğimiz sırada bir yandan da Mert ve Onur'un maç muhabbetlerini dinliyordum. O binadan çıkar çıkmaz her şey yine ve yeniden eskisine, normale dönmüştü. Üzerimdeki koskocaman yük uçup gitmişti. Kendimi bir kuş kadar özgür ve hafif hissediyordum. Sanki baktığım her yer yıldızlarla kaplıydı, sanki güneş o gün sadece bizi aydınlatıyordu.

Buradaydık, bir arada. Her şey yerli yerindeydi, her şey olması gerektiği gibiydi, herkes olması gereken yerdeydi. Evrenin bana ayırdığı yer burasıydı; dönüp dolaşıp yerimi bulmuştum. Kaybolmuş hissedebilirsiniz, çıkmazda hissedebilirsiniz, yolunuzu bulamayabilirsiniz ama bilin ki evren hepimize bir yer ayırıyor ve zamanı geldiğinde dönüp dolaşıp kendinizi o yerde bulacaksınız, inanın buna.

Yıldızlarla dolu bu evrende, en güzel yıldızın size ayrılan yerde olması dileğiyle... Bilin ki siz bir yıldıza baktığınızda, onun evrenin en güzel yıldızı olduğunu düşünmek istiyorsanız o evrenin en güzel

yıldızıdır. Çünkü her şey kafamızın içinde, her şey burada, her şey elimizde... Kaymayan bir yıldıza bakıp dilek dilemek de elimizde, baktığımız her yerde yıldızları görmek de elimizde.

Evren, ne görmek istiyorsak onu gösteriyor bize. O yüzden bakmaktan asla vazgeçmeyin.

Aramaktan vazgeçmeyin.

Yerinizi bulacaksınız.

Yıldızları görebilmek için evinizin duvarlarını yıkmanız gerekmediğini öğreneceksiniz. Hayat bana bunu öğretti, siz de göreceksiniz. Hayatınızın, yaşadıklarınızın, yanınızdaki insanların ve en çok da kendinizin değerini bilin. Birileri bir yerlerde öyle bir noktaya geliyor ki sıradan bir hayatı düşlüyor. Sizin "sıradan" dediğiniz her şey birilerinin hayali aslında. Bunu bilerek yaşayın ve unutmayın, karanlığı yaşamadan aydınlığa ulaşamaz hiçbir insan...

Karanlığı yaşadım, sıra aydınlıkta.

Gece'yi tanıdım, sıra Güneş'i tanımakta...

Ey sevgilim,
Gece Ay'ı, sabah Güneş'i gören,
dağları, denizleri, çiçekleri gören gözlerim,
görmedi hiçbir zaman senin kadar güzelini.

Mesele hiçbir zaman karantinadan kurtulmak değildi,
mesele karantinayı sevmekti...

25. Bölüm

Karantina

Mesele karantinayı sevmekti...

(Yıllar önce, İstanbul)

Her şeyin başladığı asıl gün yıllar öncesine dayanıyordu. Sema'nın evde bıraktığı minik bebeği için sokak sokak gezip Ender'in gerçek ailesini bulduğu, onları günlerce izledikten sonra minik bebeğini de alıp Zuhal'in yanına gittiği gündü o her şeyi başlatan gün... Sema çok küçüktü, Zuhal onu kucağında bebeğiyle gördüğünde şoka girmişti.

"Bu bebek Ender'in mi?" diye soruverdi Zuhal. Defalarca aldatıldığını biliyordu. Sema başını salladı, Ender'e duyduğu aşkın esiri olduğunu söyleyemedi ve her şeyi bambaşka anlattı. Zuhal'i tanımıyordu, karşısına çıkıp eşine karşı hissettiği duyguları anlatsaydı bebeğini ona bırakıp gidemezdi. Kendisini Ender'in sınıfında okuyan bir kız öğrencinin ismini vererek tanıttı.

"Bana tecavüz etti..." dedi. Yaşadıklarının bundan farkı yoktu zaten. Zuhal duyduklarını gözyaşları içinde dinledikten sonra Sema'nın kucağındaki bebeği almayı kabul etmiş ve ellerini uzatmıştı.

"Anne, kim geldi?" İçeriden gelen sevimli erkek çocuğu sesi Sema'yı korkutmuştu. Ender'in de evde olabileceği veya eve gelebileceği ihtimaliyle kendine gelmiş ve bebeğine doğru eğilmişti.

"Hoşça kal meleğim... Unutma, ben hep seninleyim."

Bu sözler, Sema'nın bebeğine söylediği son sözlerdi. Bir daha onu görmeyecek, duymayacaktı. Ta ki yıllar sonra bir gün bir mucize kızını onun ayaklarına getirene kadar...

Mahşerin Dört Atlısı hep bizimleydi,
hep de bizimle olacak.

(Yıllar Sonra, İstanbul)

(Doğuma Sayılı Günler Kala)

Merhaba eski dostum, sana bu satırları zamanın çok ötesinden yazıyorum. Hatırladığın her şeyi ben de hatırlıyorum, inan bana. Unutmadığın her şey bir bir aklımda, sana yemin ederim. Her şeyi birlikte yaşadık, öyle değil mi? Birlikte korktuk, birlikte üzüldük ve birlikte attık kahkahalarımızı. Okul merdivenlerinde döktüğüm gözyaşlarını birlikte döktük, biliyorum. Hep birlikteydik, hâlâ birlikteyiz ve hep birlikte olacağız, buna inanmak istiyorum. Küçücüktük ve beraber büyüdük, her şeye birlikte başladık. Öyleyse ne dersiniz, her şeyi birlikte bitirelim mi?

Ben Zeynep.

Zeynep Akay...

Bunlar ise benim hikâyemin son satırları...

Benim hikâyemin, senin hikâyenin, bizim hikâyemizin.

Hava tuhaf bir kararsızlıkla bir kapatıp bir açarken, vücudum ağırlık ve hafiflik arasında gelgitler yaşarken, kararsızlıklar ve gelgitler yaşamayan tek şey kalbimdi. Saat gecenin ikisini geçiyordu. Arada hafif bir yağmur yağmaya başlıyordu, sonra diniyordu. O gece çok uzun zamandır hayalini kurup fırsatını bulamadığımız bir şeyi yapmıştık.

"Kimse yok..." dedi Burak. "Burayı hâlâ kimse keşfedememiş!"

"Merhaba Dertleşme Tepemiz! Biz geldik!" dedim sessizce. Onur beni elimden tutup taşların üzerinde yürütürken tepenin biraz aşağısında yaşlı bir çiftin oturduğunu gördük.

"Baksanıza, birileri keşfetmiş gibi..." Mert'in cümlesiyle yüzümde büyük bir gülümseme oluştu. Onur'a döndüm.

"Belki de geleceğimizi görüyoruzdur," dedim gülerek.

"Biz ölmüş müyüz?" dedi Burak bozularak.

Kıkırdayarak yere serdiğimiz örtünün üzerine oturmak için eğildim. Bir yandan Onur'un elini tutarak destek alıyordum, bir yandan da karnımı tutuyordum. Karnım artık o kadar büyümüştü ki her an doğurabilirdim. Fakat buna rağmen hiçbir yere gitmekten ve hiçbir şeyi yapmaktan vazgeçmiyordum. Yaşamaya o kadar uzun bir ara vermiştik ki bir daha asla ara vermek istemiyordum.

"Biz orada otururken siz sap sap gecelere akıyor olabilirsiniz..." Onur'un cevabı beni güldürürken yanımızda getirdiğimiz meyveleri saklama kaplarından çıkarıyordum.

"Zeynep tam bir annesin ya..." dedi Burak. "Kız bir yandan konuşmaya dahil oluyor, bir yandan bize meyve çıkarıyor, bir yandan da karnında bebek taşıyor."

"Sen de bebek taşıyor gibisin," diye araya girdi Mert, Burak'ın göbeğini sıkarak. "Bu ne hal böyle oğlum, artık bir kendine mi gelsen?" Burak gözlerini devirdi.

"Belki ben de bebek taşıyorum, neden sıkıyorsun karnımı bilip bilmeden? Çocuk ezildi içeride şimdi." Burak'a gülerken bir yandan da karnımda hissettiğim hareketlilikle elimi karnımın üzerinde gezdiriyordum.

"Kıpırdıyor mu?" diye sordu Onur heyecanla. Başımı salladım.

"Evet, hem de ne kıpırdamak! Sanki dans ediyor içeride!" Onur elini uzatıp karnıma dokundu. O sırada Burak ve Mert de heyecanla

ellerini uzatıp karnıma dokundular. Güneş içimde kıpır kıpır hareket ederken üçü de inanılmaz heyecanlıydı.

"Abi sanırım elini tuttum!" dedi Burak heyecanla. Onur Burak'ın sözüyle ufak bir kahkaha atarken, ben de keyifle onları izleyip sırıtıyordum.

"Durdu..." dedi Mert. "Uyudu galiba." Üçü de ellerini tek tek karnımdan çekerlerken Onur beni kendine doğru çekti. Kolunu karnıma dolayıp bana arkamdan sarılırken başımı omzuna yasladım.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadı gizlice.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. Burak bir şarkı açıp telefonunu yere serdiğimiz çiçekli örtünün üzerine koydu. Şarkı ise çok eski, çok bilindik bir şarkıydı...

Elbet bir gün buluşacağız, diyordu o meşhur şarkının sözleri, *Bu böyle yarım kalmayacak.*[10]

"Hadi, doğuma sayılı günler kala artık hepimiz bir cinsiyet tahmini yapalım," dedim heyecanla.

"Bence kız..." dedi Burak, "ya da erkek."

"Bence Burak'ın dediği gibi olacak," dedi Mert. "Her zaman her şeyi bildiği gibi bunu da bilecek..." diye ekledi. Sessizce güldüm.

"Ben de Burak'ın söylediklerine katılıyorum. Kardeşim yanılmaz..." Onur ciddi ciddi konuşurken gülerek gözlerimi devirdim.

"Hadi ama tahmin edin..."

"Şaka maka ben erkek diye tahmin ediyorum. İçime öyle doğuyor," diye açıkladı Burak. Başımı sallayıp Mert'e döndüm.

"Espri olarak algılamayın, bunu Burak'la daha önce de konuştuk, tahminimiz aynı yönde..." Mert'in açıklamasını da dinledikten sonra Onur'a döndüm.

"Bunu Burak ve Mert'le daha önce konuştum," dedi, gülmemek için zor duruyordum. "Tahminlerimiz aynı. Senin tahminin ne güzelim?" diye sordu Onur.

"Bunu Burak, Mert ve seninle daha önce konuşmadım ama tahminlerimiz aynı." Gülüştüğümüz sırada hava gayet iyi

olmasına rağmen uzaklarda bir yerde duyduğumuz gök gürültüsüyle irkildim.

"Korktun mu?" diye sordu Onur beni kollarıyla daha sıkı sararken.

"Biraz... irkildim sadece," diye mırıldandım. O an Onur'un kollarının arasındaki sıcaklığı hissetmek beni rahatlatmıştı ama hayatımda ilk defa gök gürültüsünden bu kadar korkmuştum. Sanki gök benim içimde gürlemişti...

"Yağmur geliyor..." dedi Mert. "Kalkalım mı?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Neden kalkıyoruz? Sanki daha önce hiç yağmurun altında oturmamışız gibi..." O sırada söze Burak girdi.

"Ne bileyim Zeyno, şimdi sen çok hamilesin ya ondan dedi Mert de..."

"Çok hamilesin derken?" diye sordu Onur gülerek.

"Yani bayağı hamile... Baksanıza abi." Üçünün de gözleri karnıma çevrilirken gözlerimi devirdim.

"Saçmalamayın," dedim. "Bence yağmurun altında oturmalıyız, müzik dinlemeye devam etmeliyiz. Ben bu anlar için yaşıyorum..."

"O zaman hırkamı giymeyi kabul edeceksin..." Onur üzerindeki hırkayı omuzlarıma bırakıp beni tekrar sıkıca sararken ona başımı salladım.

"Buna hayır diyemem..." diye mırıldandım. "Üşümüşüm."

O sırada hafif hafif yağmaya başlayan yağmur içimi ferahlatıyordu. Üşüyordum ve üşüdükçe huzur buluyordum. Sanki o akşam, gökyüzündeki tek tük yıldızlara bakan herkese selam göndermek istiyordum...

Belki bir deniz kenarında,

El ele mâziyi konuşacağız...

Sanki yağmur başlayınca sessiz bir anlaşmayla susmaya karar vermiştik, öyle bir frekans benzerliğiydi bu. Öyle bir yakınlıktı, öyle bir arkadaşlıktı, öyle bir aşktı... Saçlarımı ıslatan yağmur damlaları

saçlarımdan Onur'un beni saran kollarına damlarken yağmur damlalarının sesleri bana dünyanın en huzur verici hissini yaşatıyordu.

"Zeyno, saçına kelebek konmuş," diye mırıldandı Burak. Göz ucumla saçlarıma baktığımda saçımda dolaşan yeşil-mavi kelebeği gördüm, gülümsedim.

"Alayım mı saçından?" diye sordu Onur. Omuz silktim.

"Bırakın gezsin. Belki kendine yağmurdan korunacak bir yer arıyordur ve sığınmak için benim saçlarımı bulmuştur." Kelebek saçlarımın arasında gezinip omzuma kondu. Saçlarım omzumu kapatıyor ve kelebek yağmurdan saklanıyordu.

"Omzuna saklandı," dedi Mert gülerek. Gülümsedim.

"Herkesin bir sığınağı var bu dünyada. Benimki sizsiniz..." diye mırıldandım. Sonra burnumu çektim, "Hamilelik beni çok duygusallaştırdı. Neredeyse yanımdasınız diye ağlayacağım." Onur'un burnundan güldüğünü duydum.

"Emin ol, sana her baktığımda böyle hissediyorum," dedi kulağıma doğru. Burak'ın tekrara aldığı şarkı sürekli çalıyordu ve her sessizlikte şarkının aynı cümlesi beni inanılmaz duygulandırıyordu.

Elbet bir gün buluşacağız.

Bu böyle yarım kalmayacak.

"Hep bu düşünce biçimine inandım işte..." deyiverdim birden. "Yaşadığımız her zorlukta buna inandım, her ayrı kalışımızda buna inandım."

"Neye inandın güzelim?" diye sordu Onur.

"Elbet bir gün buluşacağımıza... Bunun böyle yarım kalmayacağına." Onur derin bir nefes alıp sanki beni yıllardır görmüyormuş gibi bir özlemle yanağımdan öptü.

"Sana dair hiçbir şeyin yarım kalmasına izin vermezdim," dedi tok bir sesle. "Sensiz yapamazdım, yaşayamazdım ve hep dediğim gibi, sensiz onları da yaşatamazdım." Yağmurun sesi tüm şehri sararken beni saran onun kollarıydı. Hep böyle olmasını diledim o an;

nerede, ne olduğu umurumda değildi. Tek umurumda olan onun yanımda olmasıydı.

"Siz ilk ne zaman, 'Karantina bitti' dediniz?" diye sordu Burak. Gülümsedim.

"Aslına bakarsanız hiçbir zaman," dedim. "Defalarca 'Karantina ruhundan kurtulduk, ruhlarımız özgür artık,' diye düşündüm. Fakat hiçbir zaman ruhlarımızın o karantinadan kurtulduğunu hissedemedim, hâlâ hissetmiyorum."

"Garip ama ben de..." diye devam etti Onur. "Her bir adımda ruhlarımızın o karantinadan çıktığını düşündüm. Gece'nin doğması, okulun restoran olması, okulda bir düğünümüzün olması... Hepsi bana karantinadan çıktığımızı düşündürdü. Fakat öyle hissetmiyorum."

"Ben de bunu içimde tutmaktan yorulmuştum artık. Karantinadan çıkmış gibi hissetmiyorum. Ruhum hâlâ karantinada, bunu söylemek için aylardır bekliyorum..." dedi Burak. Sonra Mert konuşmaya başladı.

"Belki de karantinadan çıkmak istemiyoruzdur," dedi sessizce. Bu cümle o kadar doğru hissettirdi ki bir an sessizleştik.

"Belki de özgür olmak istemiyoruzdur," diye devam ettirdim sözlerini. "Buradayız, birlikteyiz ve daha büyük bir özgürlüğe ihtiyacımız yok. En büyük özgürlüğümüz bir arada olmak zaten."

"Bizi karantinayla bir araya getirdiler..." dedi Onur. "Belki de karantinadan çıkmak demek birbirimizden ayrılmak demektir."

"Ve bu asla olmayacak," dedi Mert.

"Asla," diye cevapladım onu. Sonra Onur'un gülümseyerek derin bir nefes aldığını gördüm.

"O zaman hazırsanız soruyorum," dedi Onur içten bir gülümsemeyle.

"Sor hadi. Şu soruyu sormazsa içi rahat etmiyor." Burak'ın cevabına kıkırdadığım sırada yağmur şiddetini artırmak üzereydi.

"Sor da gidelim, yoksa buradan yüzerek ineceğiz!" dedi Mert yağmurun altında sesini duyurabilmek için bağırarak.

"Soruyorum," dedi Onur bağıra bağıra, sesi bu sağanağın altında başka türlü duyulmayacaktı. O an tüm şehirde yağmurun ve Onur'un sesi dışında hiçbir ses duyulmadı sanki. Gökyüzünden gelir gibi ve tüm şehre yayılır gibi kulaklarımıza ulaştı Onur'un her şeyi başlatan o cümlesi:

"Hâlâ benimle misiniz?"

"Seninleyiz!" dedim gülerek.

"Seninleyiz ve aşağı yüzerek inmek istemiyoruz!" dedi Mert. Ufak bir kahkaha attığım sırada Onur beni kaldırmaya çalışıyordu.

"Seninleyiz ve hamburger yemeye gitmek istiyoruz!" diye bağırdı Burak.

O sırada bir kez daha gök gürledi. Onur elimi tuttuğunda kayıp düşecek gibi oldum. Burak beni kolumdan tutarken Mert'in elini sırtımda hissediyordum. Dünya dördümüzü bir araya getirmek için yaptığı işbirliğini kazanmıştı, bizi bin tane sınavdan geçirerek bir araya getirmişti. Böyle olması gerekiyordu; çünkü bizim yerimiz burasıydı, birbirimizin yanı...

Herkesin, her birinizin bir yeri var dünyada. Tek çabanız o yeri bulmak olsun. Size hep kendi karantinanızdan kurtulmanızı dilediğimi söyledim, hep kendi karantinamdan kurtulmaya çalıştım, sandım ki bize özgürlüğümüzü kaybettiren buydu. Öyle değilmiş, meğer bir insana kendi özgürlüğünü sadece kendisi kaybettirebilirmiş. Asıl mesele her neyin içindeysen oradan kurtulmak değil, orada mutlu olmayı öğrenmekmiş.

Nedir senin karantinan eski dostum? Yaşadığın ev mi, ailen mi, kaybettiğin birine karşı duyduğun özlem mi, yalnızlığın mı, etrafındaki kalabalık mı, görünüşün mü, bir hastalık mı, kavuşamadığın aşkın mı, başarısız olduğun düşüncesi mi? Düşün, kapat gözlerini ve bu soruyu sor kendine: "Benim karantinam ne? Özgür hissetmemi engelleyen ne?"

Sonra dinle beni. Hiçbir şeyin içinden çıkmamız gerekmiyor. Hiçbir şeyden kurtulmak zorunda değiliz. Hiçbir şey özgür hissetme imkânımızı elimizden alamaz. Sana kendini karantina altında gibi hissettiren her neyse ondan kurtulmaya çalışma. Onu sev. Kafana taktığın, seni üzen ne varsa sev onu. Sevmeye çalış. Herhangi bir yerindeki yara izini mesela, sev onu. Acılarını sev, kızgınlıklarını sev. Kafanı kaldır, etrafına bak, gözüne çarpan ilk sevmediğin şeye odaklan ve sev onu.

İnsana özgür hissettiren tek şey sevgi hissiymiş, bunu bana hayat öğretti. Ruhum hâlâ karantina altında ama ben özgürüm. Ruhlarımız hâlâ karantina altında ama biz özgürüz. Yanımdakileri seviyorum, gökyüzünü seviyorum, ağaçları seviyorum, kuşları seviyorum, kendimi seviyorum, saçlarımı seviyorum ve sevdikçe özgürleşiyorum. Derin bir nefes al, içinden gelmese bile, "Seni seviyorum," de kendine. Masanda duran küçük bir not kâğıdını al, "Seni seviyorum not kâğıdı," diye yaz üzerine. Sevgi dağıt etrafına, için sevgiyle doldukça özgürleşeceksin. İnan bana, yaşadığın hayat bir savaş alanından farksız olsa bile sen o savaş alanına bakıp, "Hayatımı seviyorum," dediğin an özgürleşeceksin.

"O kadar ıslandım ki bu şekilde tartıya çıksam on beş kilo fazla gelirim!" dedi Burak kahkahalarla. Bir yandan gülüyor bir yandan da üzerindeki hırkanın suyunu sıkıyordu. Tepeden inmiştik ve sırılsıklamdık. Yürümeye halim kalmamıştı, elim belimde bir banka oturmuş dinlenmeye çalışıyordum.

"Komik mi?" diye sordu Mert, Burak'a bakarak. Burak gözlerini devirdi.

"Çok merak ediyorum, acaba dünyanın bir yerlerinde benim esprilerimi anlayıp gülecek birileri var mıdır? Siz anlamıyorsunuz çünkü."

"Tek bir insanın dahi senin esprilerini anlayıp güleceğini sanmıyorum," dedi Mert.

"Ben yüz binlerce insanın benim esprilerimi anlayıp güleceğine eminim, sen takma kafana. Hadi, sana esprisiz hayatında mutluluklar dilerim..." Onlar kendi aralarında zıtlaşırken Onur bana doğru eğilip ıslak saçlarımı kulaklarımın arkasına itti.

"Peki, senin bu güzelliğini ne yapacağız?" diye sordu. Zar zor gülümsedim. O an karnımdaki hazımsızlık hissi beni inanılmaz rahatsız ediyordu. Tam cevap verecektim ki kasıklarımda hissettiğim sancıyla şoka girdim. Onur yüzüme endişeyle bakarken dudaklarımı araladım.

"Peki, benim şu an doğuruyor olmamı ne yapacağız!?"

"Ne?" Onur şok içinde bana doğru eğilirken başımı salladım.

"Zeyno, sen 'Doğuruyorum!' mu dedin?" Burak arkamızdan telaşla bağırırken bize doğru yürüyorlardı.

"Gel güzelim, kalk ayağa. Mert, arabayı buraya çek, Burak Zeynep'in doktorunu ara, hemen hastaneye gitsin!"

"Sakın beni bayıltmalarına izin vermeyin, bana anestezi vermelerine izin vermeyin!" diye bağırıyordum acı içinde.

"Zeynep, Zeynep!" Onur önümde eğilmiş beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bana bak güzelim, yüzüme bak. Derin bir nefes al, şimdi ver. Derin bir nefes al, şimdi ver. Devam et böyle! Sadece on beş dakika sonra hastanedeyiz ve her şey iyi olacak. Sana söz veriyorum!"

"Her şey iyi olacak Zeyno, güven bize!" Burak beni sakinleştirmeye çalışırken önümüzde arabayla duran Mert'in sesini duyduk.

"Atlayın!"

"Gel güzelim, hadi!" Onur ve Burak birer koluma girip beni arabaya götürürken Burak bir yandan söyleniyordu.

"Abi, çocuk içeride kimbilir ne kadar ıslandı da çıkmaya çalışıyor!"

"Yağmur içime nasıl girsin Burak, saçmalama!" diye bağırdığım an Burak kolumu daha sıkı tuttu.

"Özür dilerim Zeyno, sen yeter ki bağırma!"

"Mert, bizi on beş dakika içinde o hastaneye götürüyorsun!" Onur öfkeyle konuştuğunda arka koltukta Onur'un ellerini tutmuş kıvranıyordum. Sonrasına dair tek hatırladığım acı içinde bağırmalarım, sedyeye yatırılmam ve kendimi doğumhanede çığlık çığlığa bulduğum o an.

"Onur, Onur beni uyutmalarına izin verme!"

"Kimse seni uyutmayacak güzelim, doğumdayız şu an!"

"Onur, bana söz ver. Bana bir şey olursa onlara hep beni anlat, tamam mı?"

"Sana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum, onlara Zeynep'i sen anlatacaksın. Onlara ne kadar mükemmel bir anneleri olduğunu sen anlatacaksın..."

"Onlara hikâyemizi beraber anlatacağız," dedim gözyaşları içinde.

"Bir akşam o güzel bahçemizde oturacağız sevgilim, her şeyi en baştan anlatacağız. Söz veriyorum, bunu beraber yapacağız. Hadi Zeynep, benimle misin?"

"Seninleyim!" dedim bağıra bağıra.

Burak ve Mert bizi kapıda beklerken bir yandan Onur'un ellerini paramparça edercesine sıkıyor bir yandan da çığlık çığlığa bağırıyordum. Güneş'in doğmasını beklemenin bu kadar acılı olacağını hayal bile edememiştim. Her şeye rağmen bu acıdan şikâyetçi değildim, bu acıyı da seviyordum. Yaşarken şikâyetçi olduğum her şey sonradan bir minnet sebebiydi; hayattan aldığım en büyük ders de buydu işte.

"Zeynep Hanım, üç dediğimde ıkınıyoruz! Bebek zaten çok aşağıda! Bir, iki... Üç!"

"Hadi güzelim!"

"Gel artık Güneş! Doğ artık!" diye bağırıyordum, acı çekmekten yorulduğumdan değil, onu görmek için sabırsızlandığımdandı bu bağırışım.

"Bir kez daha! Bir, iki, üç!"

"Bir kez daha! Bir, iki, üç!"

"Bir, iki, üç!"

Sayılar giderek silikleşirken ve ben giderek halsizleşirken tam da o an gelmeye karar verdi Güneş. Yaşadığım rahatlama hissi beni hüngür hüngür ağlatırken tüm heyecanım onu görmek içindi. Onu kollarıma verdiklerinde şok içindeydim, Onur'un gözlerinden damlayan yaşlar yanağımı bulduğunda orada durmuş birbirimizi sarıp sarmalıyorduk.

"Sana benziyor..." dedim gözyaşları içinde. Onur başını salladı.

"Bu sefer gerçekten bana benziyor," dediğinde üçümüz de ağlıyorduk.

"Bunu ben de inkâr edemeyeceğim," dedi doğum uzmanımız. "Oğlunuz tıpkı babası... İlk defa böylesine büyük bir benzerlik görüyorum."

Dolu gözlerle başımı kaldırıp Onur'un ela gözlerine baktım uzun uzun.

"Güneş doğdu," dedim titreyen sesimle.

"Ve hâlâ gece..." dedi Onur etkileyici sesiyle.

"Gecenin ortasına bir güneş doğdu," dediğimde ağlamaktan zar zor konuşabiliyordum. Onur bana doğru eğildi, alnıma bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim Zeynep."

"Teşekkür mü edersin?"

"Teşekkür ederim..."

Güneş kollarımdan alınırken Onur'un elleri ellerimdeydi. Yorgunluğun pençeleri beni karşı koyamadığım bir şekilde uykuya çekerken tek dileğim uyandığımda da onları görebilmekti. Uyku beni milyonlarca kilometre öteye çekerken Onur'un ismini sayıkladığıma eminim.

Onur...

Onur...

Onur...

Dudaklarım başka bir kelimeye ev sahipliği yapamıyordu o an. Kulaklarım hiçbir cevap alamazken bana gelen cevapları duymamı engelleyenin uykumun derinliği olduğunu düşünmek istiyordum. Tam orada, uykumun ortasında korkunç bir düşünceye kapıldım. Verdikleri ilaçlardan mıydı bilmiyordum, içimden bir his bana, *Ya her şey rüyaysa?* diye fısıldıyordu. İç dünyam bu ihtimalin gerçek olabileceği üzerine çalkalanırken midemin bulandığını hissettim. Uykumdan uyanamıyordum, orada bir yerde sıkışmış, uyanmaya çalışıyordum sanki. İlk uykuya daldığımda bulutların üzerinde geziniyordum, şimdi ise bir buluta hapsolmuş gibi hissediyordum.

"Zeynep, kızım..." Sonra bir ses ilişti kulaklarıma. Annemin sesiydi bu. Gözlerimi açamıyor, kendime gelemiyordum. Gerçek dünyanın ise bana gönderdiği tek ipucu annemin sesiydi. Olabilir miydi? Her şey bir rüya olabilir miydi? Gözlerimi açtığım an kendime kurduğum o hayat yıkılabilir miydi?

"Onur..." diyordum acı içinde. "Gece... Güneş... Burak... Mert..." Sayıkladığıma emindim ama alabildiğim tek cevap yine aynı sesti.

"Zeynep, kızım... Beni duyuyor musun?" Annemin sesi kulaklarımı doldururken tek istediğim uyanmaktı. Uyanmak istiyordum. Sonra bir şey oldu. Sanki bir kapı açıldı ve kapandı. İçeri giren gülüş sesleriyle kalbimin dolduğunu hissettim.

"Uyanmadı mı hâlâ?" diye sordu Onur. İçimdeki sanrılar eriyip kaybolurken gözlerimin aralandığını hissettim.

"Yok yavrum, sizi sayıklıyor." Annem Onur'a cevap verdiği sırada gözlerimi aralayıp onları gördüm, Onur'un ela gözlerini.

"Güzelim..." dedi bana doğru yürürken. Belli belirsiz gülümsedim.

"Sen..." dedim sessizce, "rüya değilsin." Onur'un güldüğünü gördüm.

"Ben rüya değilim ama sen bir rüya kadar güzelsin." Onur bana doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu, "İyisin, değil mi?"

"İyiyim. Hem de çok..." Tam o an kapı bir kez daha açıldı. Bu sefer içeriye doluşan kalabalık çiçekler ve balonlarla gelmişti.

"Zeyno! Uyandın mı?" Burak'ın neşeli sesi kulaklarımı doldururken Rıza Babanın sesini duydum. Kucağında Gece'yle bana doğru geliyordu.

"Torunumu ağlattın annesi, yarım saat önce gelip seni uyandırmaya çalıştı. Sen uyanmayınca da tüm hastaneyi yıktı resmen!"

"Zeyno, bu çiçekler sana!" Bir kolumda Gece, bir kolumda Mert'in çiçekleri, alnımı öpen babamla gözyaşları içinde Onur'u izliyordum.

"Kızım, torunum aynı bana benziyor!" dedi babam. Sessizce güldüm.

"Evet baba, aynı sen!" Odanın içinde kahkahalar yükselirken Onur, kucağında Güneş'le yanıma gelmişti.

"İlk aile fotoğrafımızı çekilmemizin vakti geldi!"

"Geç oğlum, biz çekelim sizi..." Zuhal Annem eline telefonunu alırken Onur yatağa, yanıma oturdu. Şimdi benim kucağımda Güneş, onun kucağında Gece vardı. Onur başını başıma yasladı ve herkes elinde birer telefonla fotoğraflarımızı çekti.

"Sıra bizde!" dedi Burak. Mert ve Burak koşarak yanımıza geldiler.

"Mahşerin Altı Atlısı!" diyen Mert odadaki herkesi güldürürken tek tek herkesle fotoğraf çekildik. Herkes o kadar mutluydu ve her şey o kadar sıradandı ki... Her şeyi güzel kılan da buydu zaten.

"En yakın arkadaşlarımızın ikinci çocuğu doğdu," dedi Burak. "Biz de az önce akşam FİFA mı yoksa PES mi oynasak diye düşünüyorduk." Burak'a bir kez daha gülerken elimi karnıma götürdüm. Hâlâ ağrılarım vardı.

"Akşam hiçbir şey oynayamazsınız," dedi Onur. "Çocukları bölüşüyoruz. Siz Gece'ye bakıyorsunuz, biz Güneş'e."

"Bak, seni hemen dışladılar..." dedi Burak Gece'ye dönerek. Gece bir anda anlamış gibi ağlamaya başladı. Burak'a bakarak kaşlarımı çattım.

"Hayır anneciğim, şaka yapıyor Burak Amcan!"

"Gel hadi gel, seni bahçedeki parka götürelim!" Mert Gece'yi kucağına alırken annemin sesini duydum.

"Çocuklar, biz de sizi baş başa bırakalım. Aşağı inip yemek yiyelim. Yarım saate geliriz."

"Tamam anne, afiyet olsun..."

Herkes tek tek odadan çıktıktan sonra odada sadece üçümüz kalmıştık: Onur, ben ve Güneş. Onur'la eğilmiş Güneş'in ellerini ve ayaklarını inceliyorduk. Tam o sırada kapı çaldı ve içeriye hemşirelerden biri girdi. Gülümseyerek bize yaklaşan hemşirenin Güneş'i alacağını anlamıştım.

"Güneş'i biraz almamız gerekecek, ayak izini tekrar almamız gerek, kayma olmuş."

"Tabii," dedim tedirgin bir sesle.

"Gel bakalım ufaklık." Hemşire bana doğru eğilip kucağımdaki Güneş'i alırken içimdeki endişeyi hissediyordum. Odadan çıkarlarken Onur'a döndüm.

"Peşlerinden git..." dedim endişeyle.

"Hayır," dedi Onur. "Hiçbir şey yaşamamışız gibi düşün. Peşinden gitmemi ister miydin?"

"Sanırım istemezdim."

"O zaman peşinden gitmeyeceğim. Üstelik şurada bebek odasını gösteren bir ekran var güzelim. Bak, oraya girdiler bile." Merakla ekrana döndüm. Hemşire Güneş'in ayak izini almak için hazırlanırken Onur'a döndüm.

"Başardık," dedim.

"Neyi?" diye sordu Onur ellerimi tutarak yanıma otururken.

"Karantinaya rağmen yaşamayı, karantinayı sevmeyi..." Onur tuttuğu ellerimi dudaklarına götürüp öptü.

"Gün gelecek ve yaşadığımız her şeyi gülerek hatırlayacağız. İlk günümüzü de, her günümüzü de gülerek hatırlayacağız. Yaşanması

gereken her şey yaşandı, yaşanması gereken her şey yaşanacak, biz yerimizi bulduk ve bir daha asla kaybetmeyeceğiz." Sonra başımı çevirdim, bahçedeki parkta oynayan Burak, Mert ve Gece'ye baktım.

"Hepsi senin sayende..." diye mırıldandı Onur. "Gördüğün her şey senin sayende."

"Hayır," dedim. "Ne yaptıysak dördümüz yaptık." Onur başını salladı.

"Ama bizi ayakta tutan hep sendin, unutma bunu..." Gülümsedim.

"Bunu sana belki yüz kere sordum, tekrar sormak istiyorum... Hani Mahşerin Üç Atlısının bir dördüncüye ihtiyacı yoktu?" Onur da gülümsedi.

"Dördüncümüz olmasaydı bir arada kalamazmışız."

"Üçünüz olmasaydı ben de ayakta kalamazdım."

"Hep yanında olacağız güzelim. Sağına soluna, önüne arkana ne zaman baksan bizi göreceksin. Bizi aile yapan sensin." Derin bir nefes aldım. Onur bana doğru eğilip alnını alnıma yasladı.

"Hadi, güzel bir replik söyle o zaman..." dedim.

"*Romeo ve Juliet*'ten mi?" diye sordu Onur. Başımı salladım.

"Evet, okurken sana beni hatırlatan herhangi bir şey."

"Her satırı bana seni hatırlatıyor... ama bazıları daha fazla." Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Alnı alnımda, nefesi nefesimdeydi.

"Ey sevgilim, gece Ay'ı, sabah Güneş'i gören,
dağları, denizleri, çiçekleri gören gözlerim,
görmedi hiçbir zaman senin kadar güzelini."

Onur sustuğu an kaşlarımı çattım.

"Ama bu *Romeo ve Juliet*'te geçmiyor. Karıştırıyorsun," dediğim an Onur gözlerini açtı ve gülümseyerek başını salladı.

"Bu Juliet'e yazılmadı..." dedi Onur. "Bu sana yazıldı... Zeynep'e." Hayranlıkla baktım yüzüne.

"Bunu sen mi yazdın? Bana mı yazdın?" Başını salladı Onur.

"Sen de benim Juliet'imsin... Sen benim bu dünyada bakakaldığım tek şeysin." Ona sıkıca sarıldım. Derin bir nefes aldım ve kulağına doğru fısıldadım.

"Efsane olmak için Romeo ve Juliet olmamıza gerek yok. Biz de Zeynep ve Onur'uz..." diyerek sessizce güldü.

"*Zeynep, Onur'undur,*" dedi kulağıma fısıldayarak. Başımı salladım.

"*Zeynep, Onur'undur,*" diye tekrar ettim onu.

"Peki, söylesene güzelim... Hâlâ benimle misin?"

"Hep seninleyim, sonsuza kadar..."

Sevgili eski dostum, işte bunlar benim hikâyemin son satırları. Her şeye beraber başladık ve beraber bitiriyoruz. Onur ve ben bir hastane odasında oturmuş birbirimize sarılırken, tam arkamızdaki pencere Burak ve Mert'in Gece'yle nasıl oynadıklarını gösteriyor, Güneş'in bu hayatta bastığı ilk adımların izleri alınırken canımızdan çok sevdiğimiz ailelerimiz bir alt katta keyifle yemek yiyordu.

Bir zamanlar bir felaketin ortasındaydık ve o zamanlar nasıl o felaketin ortasında durup birbirimize sarılmışsak bugün de aynı şekilde birbirimize sarılıyorduk. Değişen tek şey zamandı, sevgi aynıydı. Karantina asla bitmedi, ruhlarımız asla o karantinadan çıkamadı, karantinayı içimizde hep taşıdık ve hep taşıyacaktık. Onu sevmeyi öğrenecek, onunla yaşamaya alışacaktık.

Unutma eski dostum, hepimizin karantinaları var bu dünyada. Kurtulmaya çalışmak yanlış adımdı, sevmeyi öğrenmek ise doğru adım. Sana son tavsiyem budur: Sev. Sadece sev. Karanlığı da aydınlığı da sev. İyi olan her şeyi sevdiğin gibi kötü olanı da sev; çünkü sadece sevgi iyileştirebilir seni. Gerçek özgürlük sevgide. Artık hepimiz, her birimiz özgürüz. Ruhlarımızı karantinadan kurtaramadık ama özgürlüğümüzü kazandık.

KARANTİNA – V

Mahşerin Dört Atlısı hep yaşayacak.

Karantina ruhu asla bitmeyecek.

Bu bir son değil, bu hepimiz için bir başlangıç.

Unutma; biz her zaman seninleyiz...

Gözlerini kapattığın her an bizi görebilirsin.

Mesele hiçbir zaman karantinadan kurtulmak değildi; mesele karantinayı sevmekti...

-Güneş doğdu.
-Ve hâlâ gece...

(Yirmi Yıl Sonra, İSTANBUL)

(Yazarın Anlatımıyla)

Yıllar sonra yorgun argın vaziyette o çiçekli yollardan geçip nihayet evine vardığında, kendini bahçedeki koltuklardan birine attı Gece Boysan.

"Abla, sen misin?"

Mutfaktan seslenen kardeşinin sesiyle başını kaldırıp kaşlarını çattı.

"Benim Güneş. Annemler yok mu?"

"Hayır, Burak ve Mert Amca'mla sinemaya gittiler." Gece sessizce güldü.

"Hayat onlara güzel vallahi! Ben hâlâ üniversiteyi bitirmeye çalışayım, sen hâlâ üniversiteyi kazanmaya çalış, onlar sinema tiyatro gezsinler!" Gece söylenirken Güneş elinde bir tabak patlamış mısırla bahçeye çıktı. Tabağı masaya koyup ablasının karşısına oturdu.

"Sen saçlarını mı jöleledin?" diye sordu Gece. Güneş başını salladı.

"Evet, olmamış mı?"

"Olmamış tabii. Kim öğretiyor bunları sana, Burak Amcam mı?" Güneş başını salladı.

"Kızlar böyle şeyleri sever dedi." Gece gülmeye başladı.

"O zaman neden hayatı boyunca arayıp durmuş da kimseyi bulamamış?"

"Öyle deme, şu an biriyle konuşuyor, ciddi gibiler."

"Geçen sene de biriyle ciddi gibiydi." Gece ile Güneş kendi aralarında gülüşürlerken yan bahçeden muhteşem bir yaprak sarması kokusu geliyordu.

"Kokuyu aldın mı?" dedi Güneş. "Anneannem geliyor."

"Yavrum beni kokumdan tanıdı resmen!"

"Anneanne, senin kokundan değil, tabaktakinin kokusundan tanıdı seni." Gece sarma tabağını alıp masaya bıraktıktan sonra anneannesine sarıldı.

"Olsun, o da benim kokum sayılır. Alın hadi, ben döneyim. Altın günüm var içeride."

"Anneanne, o kadınlar hep sizin evde mi yaşıyor yoksa arada gelip gidiyorlar mı? Sanki evde hiç gitmeyen bir altın günü ekibi var gibi!" Güneş'in sorusu Gece'ye büyük bir kahkaha attırdı.

"Hadi be oradan!" dedi anneannesi evine dönerken. Anneannelerinin ardından gülüşürlerken Güneş az önce konuştukları konuyu yeniden açtı.

"Hadi Burak Amcam neyse de Mert Amca'mın neden evlenmediğini anlamıyorum."

"Onu ben de anlamıyorum ama sanırım çok da istemiyor." Bir yandan yemek yiyip bir yandan konuştukları sırada kapı zili çaldı. Güneş kalkıp kapıya doğru ilerlerken, Gece de telefonuna gelen mesajlara bakıyordu. Arkadaşlarından gelen birkaç mesaja cevap verdikten sonra Güneş'in sesiyle başını kaldırdı.

"Abla, sana gelmiş..." dedi Güneş.

"Neymiş bu?"

"Bilmiyorum, mektup galiba..."

"Ver bakayım..." Gece Güneş'in elindeki zarfı alıp yırttı ve kaşlarını çatarak içinden çıkan iki kâğıdı eline aldı. Zarfı incelerken şaşkınlıkla Güneş'e baktı.

"Ne bu?" diye sordu Güneş. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum, Fransa'dan geliyor. Ona şaşırdım. Gizli bir Fransız hayranım mı var acaba?"

"Kâğıtlara bak bakalım, ne yazmışlar?" Güneş merakla Gece'nin başında beklerken Gece ilk kâğıdı açtı ve ikisi de okumaya başladı.

Merhaba, ismim İzmir. Bunu bilmeniz yeterli. Kim olduğumun bir önemi yok. Ben annenizi hayatı boyunca bir kere görmüş bir yabancıyım. Onu gördüğümde hamileydi. Hayatının pek de iyi bir döneminden geçmiyordu belli ki... Yol üzerinde onunla karşılaştığımda bana bir not yazıp verdi. Bir gün sizin adınıza ulaştırmamı rica etti benden. İsminize ve adresinize yıllarca süren bir araştırma sonucunda ulaşabildim. Bana verilmiş bu notu size ulaştırmak istedim. Sağlıkla kalın...

"Bu da ne şimdi?" diye sordu Gece merakla.

"Diğerini de aç..." Güneş diğer kâğıdı ablasına uzattı ve Gece diğer kâğıdı açar açmaz okumaya başladılar.

Not şöyle başlıyordu: Gece Boysan. Annesi Zeynep Akay, babası Onur Boysan.

"Bu annemin el yazısı!" dedi Güneş heyecanla. Okumaya devam ettiler.

Sevgili bebeğim... Daha cinsiyetini bile bilmiyorum ama isminin ne olacağını sen kalbime düştüğün ilk andan beri biliyorum. Baban bir gün, 'Eğer bir gün âşık olursam geceyi ikimize bölüştürmek isterdim,' demişti kulaklarımın

tam dibinde. Sen bizim geceyi birlikte bölüşmemizin sonucusun. Sen bizim gecemizsin, üzerinden ay hiç eksik olmasın. Seni hep sevdik, hep seveceğiz.

Sevgilerle, annen

"Annem bunu bana neden yazmış ki? Üstelik daha cinsiyetimi bile bilmediği bir gün neden yol üzerinde karşılaştığı bir yabancıya böyle bir not vermiş?"

"Ne yaşamış da bunları sana kendisi söylemek yerine bir yabancının sana göndermesini istemiş?"

Gece ve Güneş saatlerce oturup bu not üzerine kafa yorduktan sonra nihayet büyükler eve döndüğünde, onları karşılarına alıp bu notu gösterdiler. Notu okuduktan sonra birbirlerine bakan Zeynep, Onur, Burak ve Mert gülmeye başladı.

"Çok eski bir hikâye," dedi Mert.

"Çok bir numarası yok, sıkıcı bir hikâye," diye ekledi Burak. Aralarında gülüştükleri sırada Zeynep'in gözleri Onur'a çevrildi.

"Vakti geldi sanırım..." dedi Zeynep.

"Geldi güzelim," dedi Onur.

"Neden bahsediyorsunuz?" Gece merakla sorarken Güneş de olanlara anlam veremiyordu.

"Neyin vakti geldi?" diye sordu Güneş. Onur ve Zeynep bir kez daha birbirlerine baktılar. Sonra bakışlarıyla anlaşıp bir karara vardılar. Zeynep, Gece ile Güneş'e döndü ve dudaklarını araladı.

"Hikâyemizi dinlemenizin vakti geldi..." dedi.

"Her şey annenizin yeni okuluna geldiği ilk gün başladı..." diye başladı Onur anlatmaya.

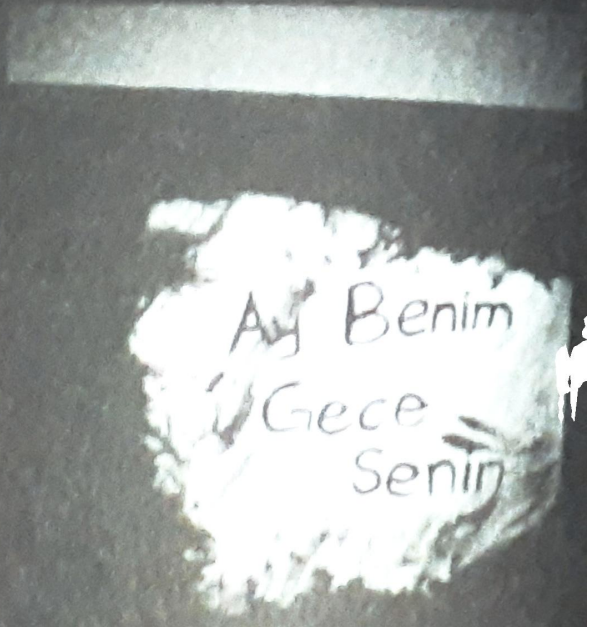
Hiçbir ayrıntı canlarını yakmadı, hiçbir ayrıntıyı anlatmaktan çekinmediler. Yaşanan hiçbir şeyi unutmaya çalışmadılar, her birini her ayrıntısıyla hatırlamak istediler. Tüm hikâyeyi anlatmaları sabaha kadar sürdü, oysa onlar tüm bunları yıllarca yaşamışlardı.

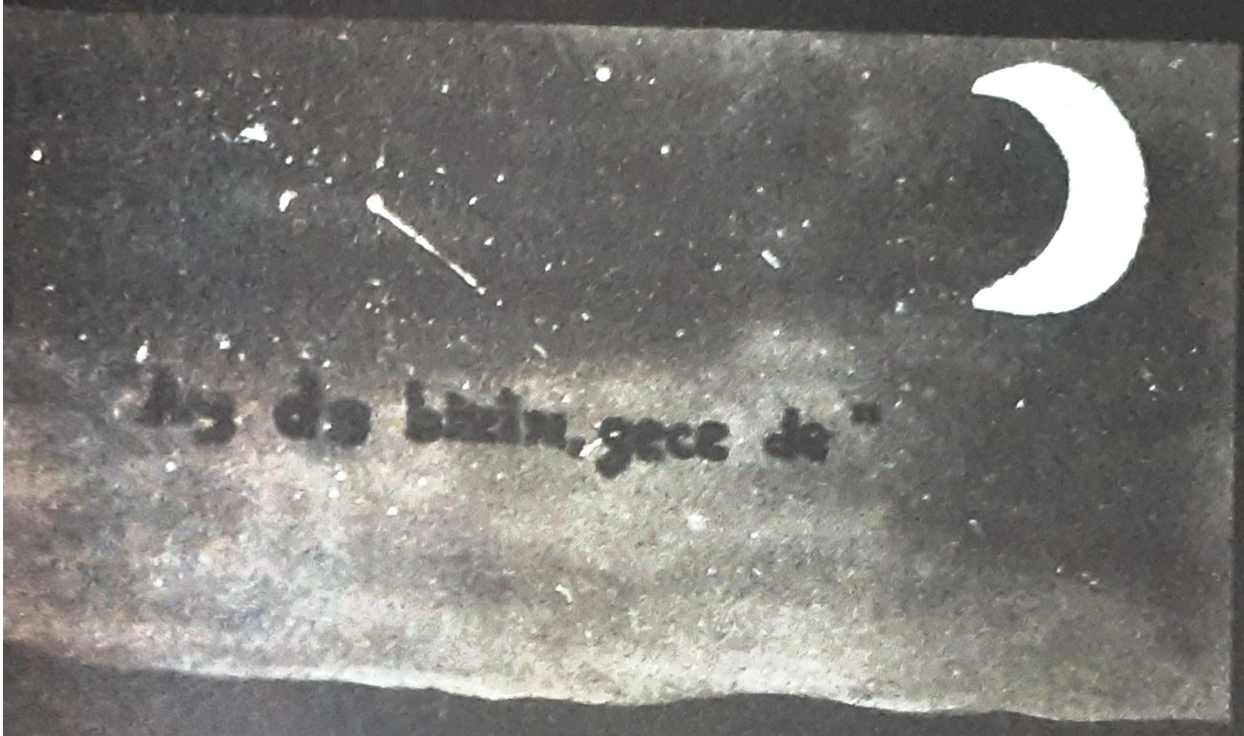
Mahşerin Binlerce Atlısına Şarkı Önerileri:

1. Güncel Gürsel Artıktay – *Bu Yüzden*
2. Emir Can İğrek - *Muhalif*
3. Kaan Boşnak – *Bırakma Kendini*
4. Emir Can İğrek – *Ağır Roman*
5. Bülent Ortaçgil – *Her Şey Sevgiyle Başlar*
6. Kuan – *Söyle*
7. Bize Denk Gelmez – *Gün Yüzü*
8. Yedinci Ev – *Utanıyorum Halimden*
9. Son Feci Bisiklet – *Elektrot*
10. Cihan Mürtezaoğlu – *Elbet Bir Gün Buluşacağız*

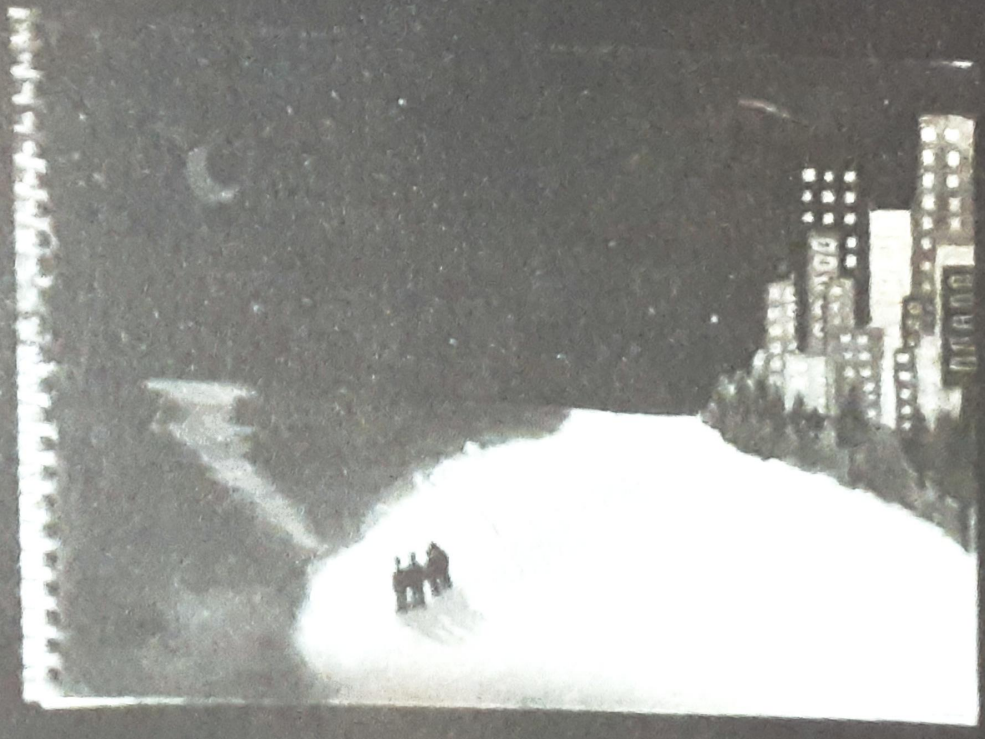

Sena Canıtalı

Zeynep Lal Örengil

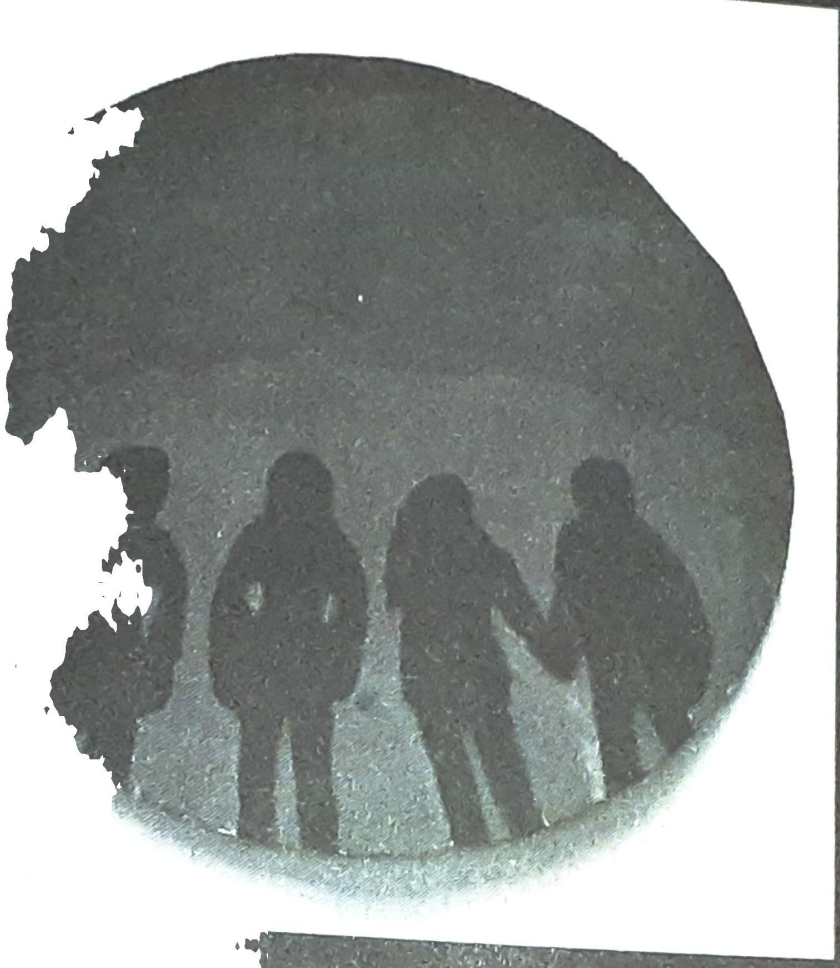
Ayşe Nefise Yılmaz

Deniz Önsal

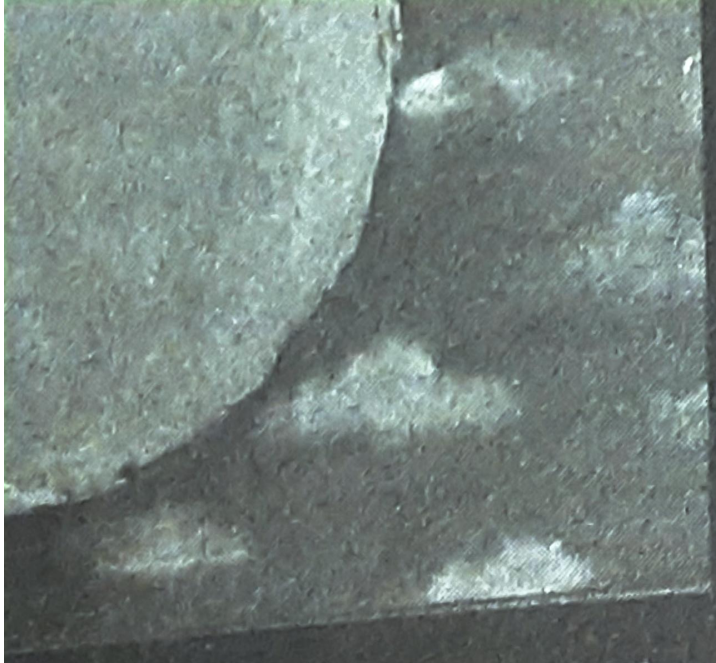
N. E. E

Hümeyra Kılıç

Celik

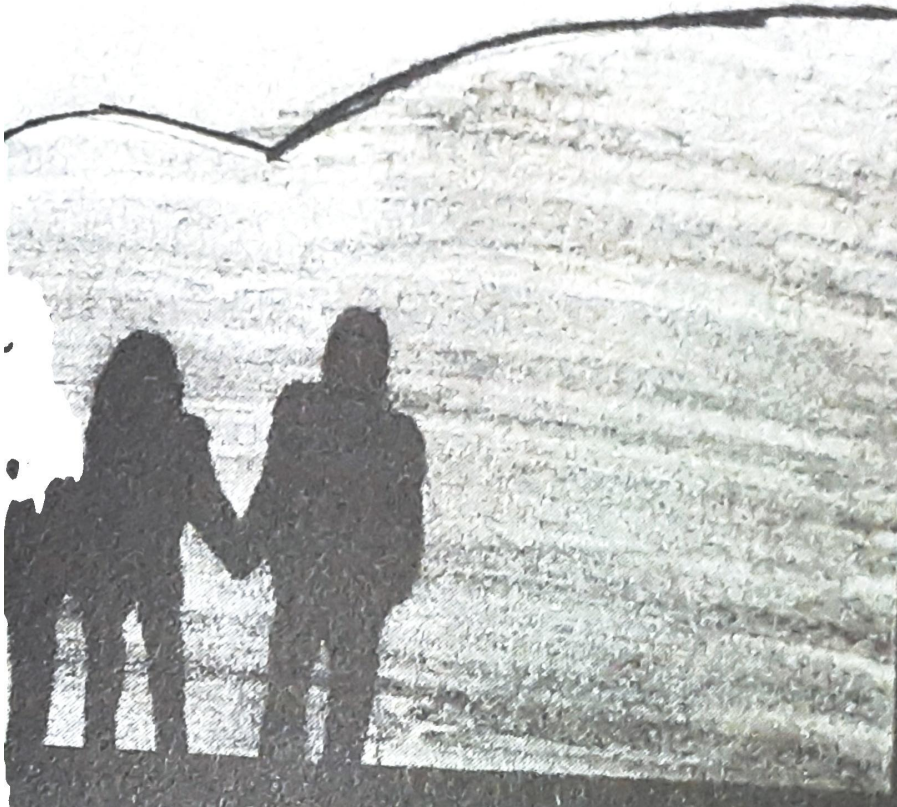

Ela Su Kasımoğlu

Yıldız Tastan

#Mahşerindörtatlısı

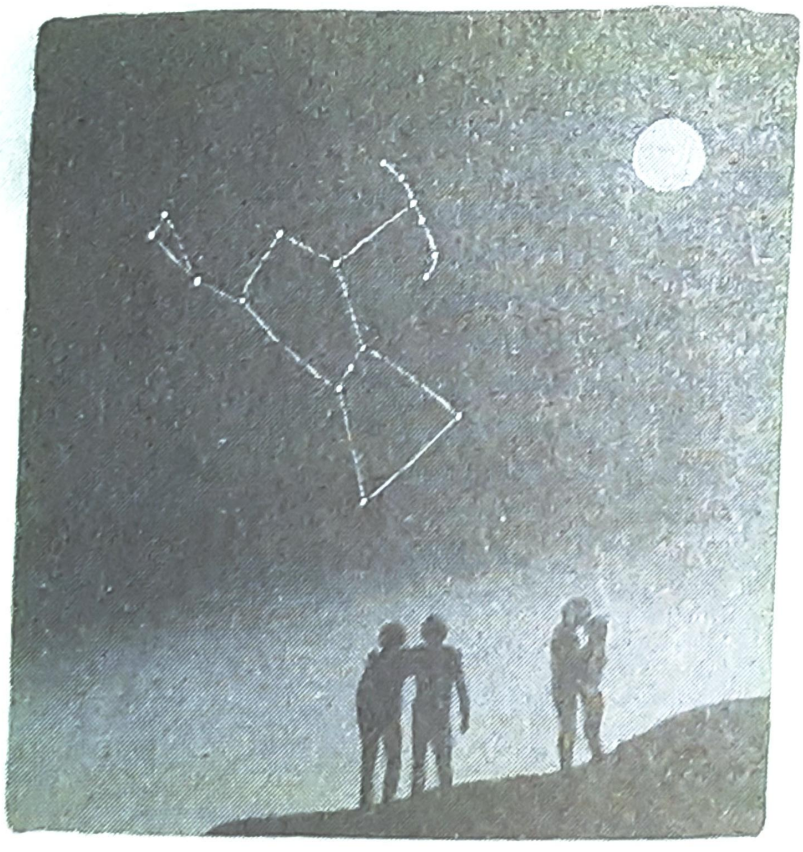

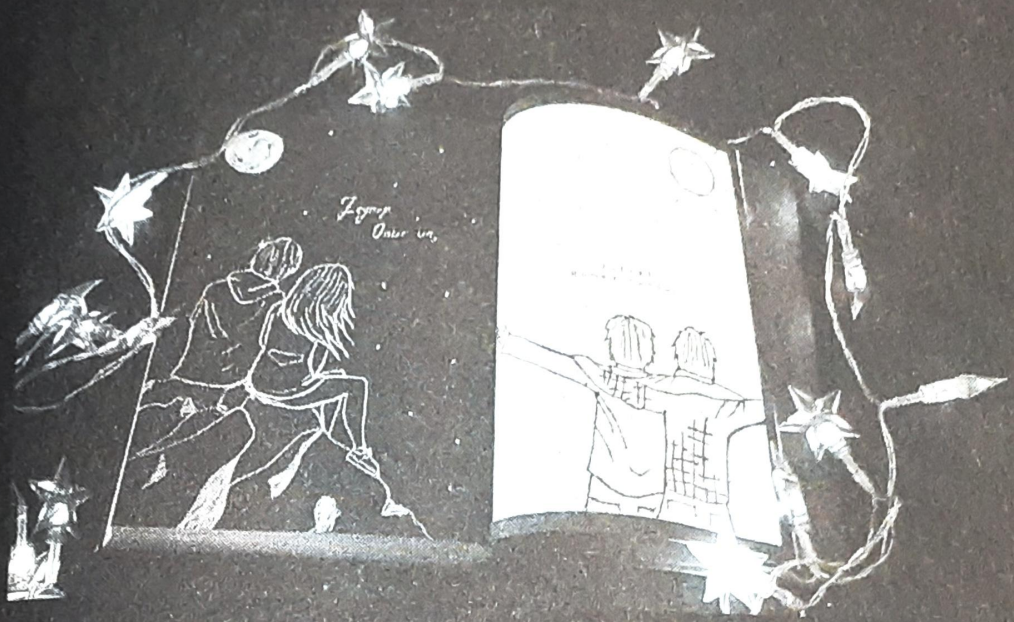
Neslihan Onay

nep Mahmudova

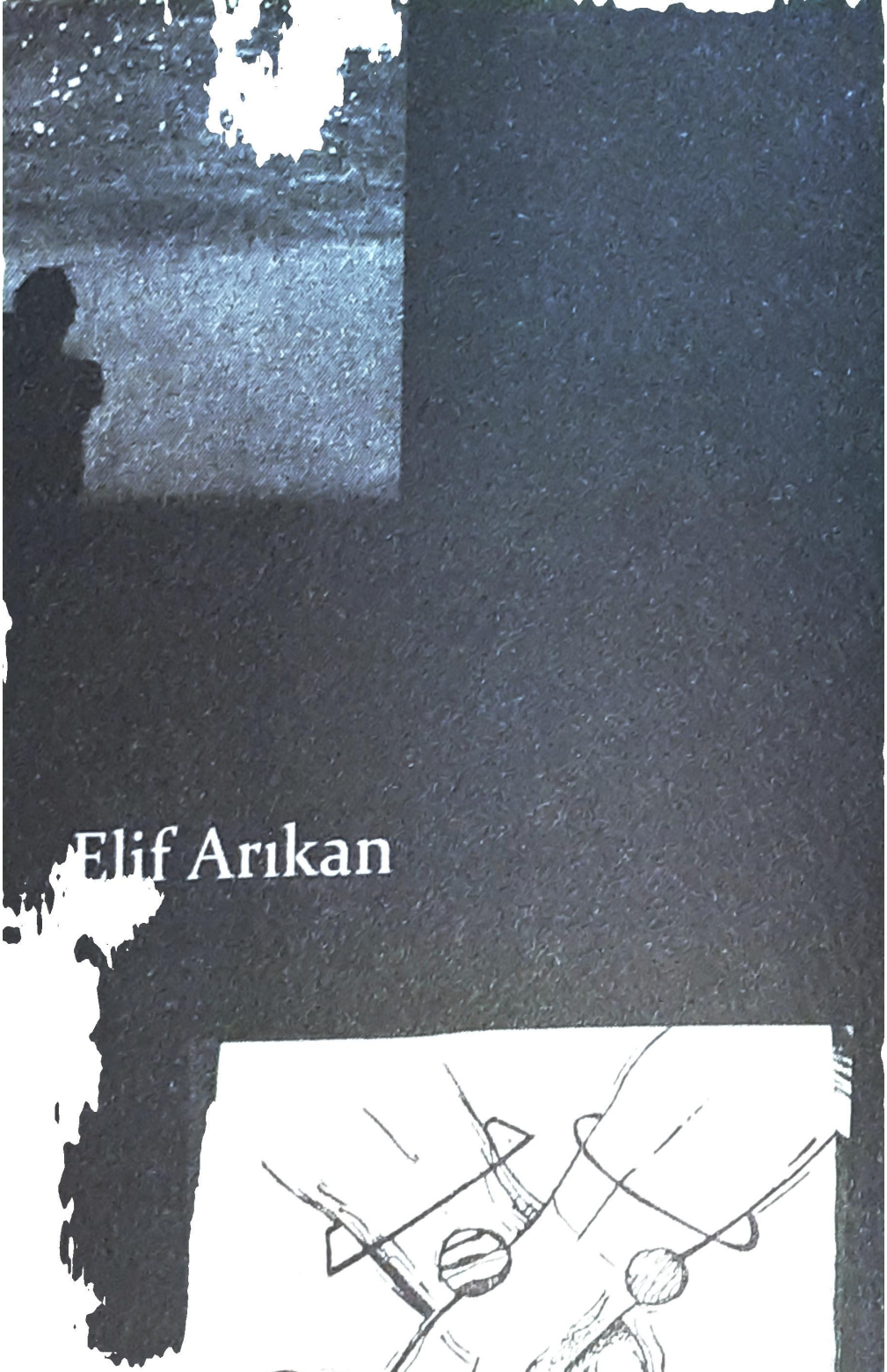

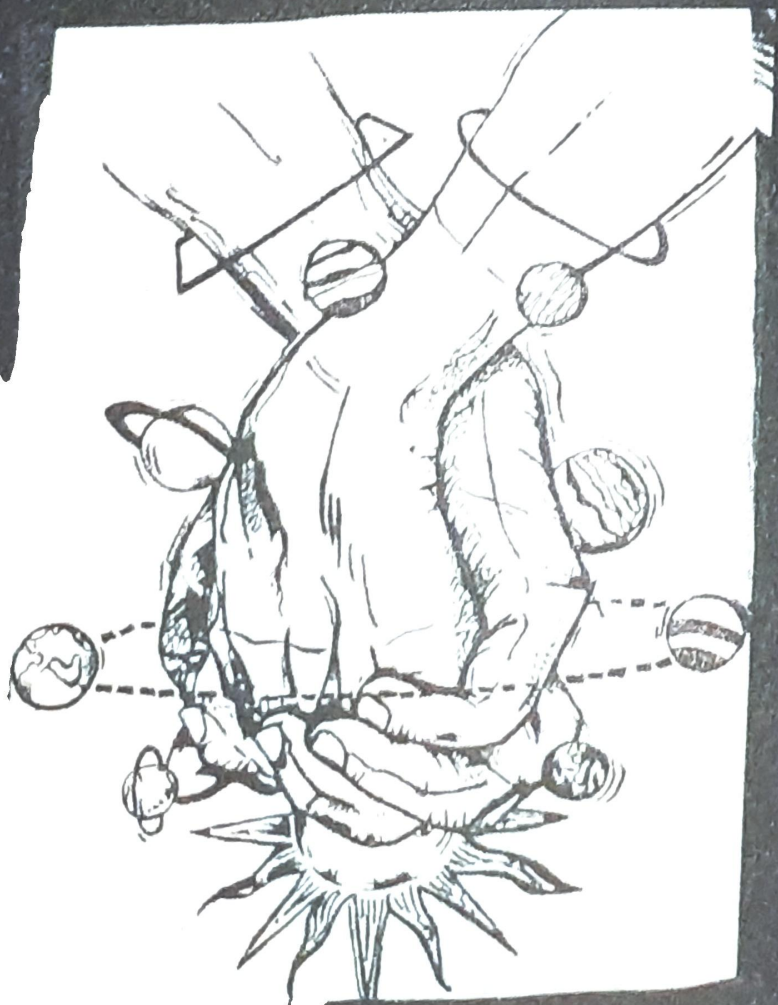
Hayal Candan

İBB'den Mey Hümeyra Yıldız

Elif Arıkan

Ümran Altın

Ecenur Taşçı

KARANTİNA

Mahşerin Dört Atlısının Hikâyesi

BEŞİNCİ PERDE

Duvarların yükü hâlâ üzerimizde ve Karantina hâlâ bir adım arkamızda...
Belki de kabullenmemiz gereken bir şey vardı bu hayatta.
Karantina hayatın ta kendisiymiş; içinden çıkmak değil, içinde yaşamayı öğrenmek gerekirmiş.
Öyleyse soruyorum sana: Hazır mısın? Sana bu zamana kadar hep o karantinadan nasıl kurtulduğumuzu anlattım, artık o karantinaya nasıl döndüğümüzü anlatmanın vakti geldi.
Hazırsan başlayalım. Ben Zeynep. Zeynep Akay.
Mahşerin Üç Atlısına dördüncü olmaya geldim…
Ve oldum.
Mahşerin Dört Atlısı hep yaşayacak ve Karantina ruhu asla bitmeyecek.
Bu bir son değil; hepimiz için bir başlangıç.
Unutma, biz her zaman seninleyiz. Gözlerini kapattığın her an bizi görebilirsin.
Peki, hâlâ bizimle misin?

Karantina Beşinci Perde'de Zeynep, Onur, Burak ve Mert'le ya[illegible] defa daha savaşmaya hazır mısınız? Öyleyse ba[illegible]

Kendi karantinanızı bulmanız, onu kabullenip sev[illegible]

₺50

ISBN 978-605-7611-92-5

